

A. or.
2655

Erachji

Here Dr M. Hay
With the Author's
Compliments

Rehbar-e Sine Zarathushti (Guide to the
Zarathushtian religion) by Dastur Enachji
Sohrabji. - Bombay 1869.

રેહબરે દીને જરથુશતી.

એટલે

જરથુશતી દીનનો ભોમીઓ.

અનાવનાર

એચજી દસતુર સોહરાબજી મેહુરજીશંખી.

મુંબઈમાં

કાલકાદેવીના રશતા બેપર નંબર ૨૪ વાલાં ઘરમાં

આપમેખતીઆર છાપખાનાંમાં નશરવાંનજી

દોરાબજી આપમેખતીઆરે છાપીછે.

સને ૧૨૩૮ હિમ્મતનગરદી.

સિદ્ધાન્ત સિદ્ધિ સમુદય

૬૬૬

સિદ્ધાન્ત સમુદય

આએ ચોપડી શને ૧૮૪૭ ના ૨૦ માં કાએદા પરમાંલે નોધાવીએ
વાસતે એ ચોપડીના બનાવનારની પરવાંનગી વના તેમાનો
કાઈબી ભાગ કાઈએ છાપવો નહી.

સિદ્ધાન્ત સમુદય

સિદ્ધાન્ત સમુદય ૪૬ કાએદા સિદ્ધિ સમુદય સિદ્ધાન્ત સમુદય

સિદ્ધાન્ત સમુદય સિદ્ધિ સમુદય સિદ્ધાન્ત સમુદય

સિદ્ધાન્ત સમુદય સિદ્ધિ સમુદય સિદ્ધાન્ત સમુદય

સિદ્ધાન્ત સમુદય ૩૬૬૬ સિદ્ધિ

દીખાઓ.

અહુરમઝદની મદદથી

પાક જરથુશતી મજહૂબ સધલી જાતની ખુબીઓથી ભરેલો છે, તેમાં સધલી જાતનાં ૧૨ માંનો છે, અને તેમાંનું ૬૨ એક ૧૨ માંન માહાભારત શાએદાથી ભરેલું છે, જે જરથુશતી એ સધલાં અથવા એઓમાંનાં ઘણાં ૧૨ માંનોથી વાકેશ થાયે અને તે ૫૨ માંણે આ દુનીયામાં ચાલે, તો પોતાનાં પાક પેદા કરનારની આગલ હસતે એહરે જાયે, અને તે જોહાંનમાં અમર શુખ ભોગવવાનો નારગ ખોલો કરે. એવાં જે પાક મજદીઅસની દીનનાં ૧૨ માંનો, તે બધાંને જાણવાને હાલ બની આવતાં નથી, કારણ કે તેઓ જુદાં જુદાં ઘણાં પુસ્તકોમાં લખાએલાં છે, અને તે પુસ્તકો વધી જુદી જુદી ભાસાઓમાં છે. તેથી કરી ધણીવાર પોતાનાં કાંમ કાજમાં આવતી ઘણી બાબતોનું, આપણાં પાક મજહૂબ પરમાંણે ઘટારટપણું કે અનઘટારટપણું બરાબર માલમ પડતું નથી. તેથી ઘણીવાર ઘણાં જરથુશતીઓથી, આવાં અનજાણ પણાને લીધે ઊઝટી રીતે ચલાએ છે અને તે પરમાંણે વખતે વરસેનાં વરસો શુધી વગર ભુત દેખાવે ચાલી જી જાય છે. એ વાતનો અટકાવ થવો જોઈએ, એટલે સંવત્રાઓની ભુત ભાગે એવો ઊપાય થવો જોઈએ, એવું સરવે જરથુશતીઓએ કે આવાજે કમુજ કરસે. એટલા માટે એક એવાં પુસ્તકની જ રચે કે જેમાં અગતજોગ ૧૨ માંનોનો મોટો સંગરહ હોય. એ વી જરથુશતી જોઈ તે પુરી પાડવાને મને દરસત લાગવાથી તથા તે મ કરવામાં મને મારી ૧૨ જ માંન પડવાથી મારી શક્તી પરમાંણે આ પુસ્તક તઈઆર કરીજી છે. એને ઊત્ર કરતાં, અને

અગત જોગ ૧૨માંનો સાંગરહ કરતાં મને અવસતા, પેહલ
વી, ૧૨સી વગેરે ભાશાઓનાં જુદાં જુદાં ૩૬) પુસતકો બોલવાં
પડીઆંછે તે પુસતકોનાં નામ નીચે આપીઆંછે:—

વંદીદાદ—ઈજ્જેશને—વીસપરદ—શીરોજી—વીસતાસપ ઈઅ
શત—હાદોખતનુસક—ખુરદેહ અવસતા—વએથાનાં મથાલનાં
અવસતા—દીનકરદ—દાદસતાને દીની—નીરંગસતાન—ખુનદેહ
શ—શેકન ગુમાની—પેહલવી રવાએત—મીનોખેરદ—આદરબાદ
નું પંદનાંમું—ખુનરએમેહુરનું પંદનાંમું—જરથુસત નાંમું—વી
સ૨ નાંમું—સદરનજમ—સદરનસર—શરસી વજરકરદદીની—
શરસી રવાએતો—૧૨જીઆત નાંમું—શાહનાંમું—શારેસતાન—
દમેસતાન—દસાતીર—ખુરતાખ—ગુલશને ૧૨હંગ—મેજેજને
જરથુસતી—પ્રીસસો શાનજાણ—જરથુસતીઓ હીંદુશતાનમાં આ
વેઆ તેનો પ્રીસસો—૧૨હંગે જોહાંગીરી—ખુરહાને કાતે—શમશુ
લ લોગાત.

એ પુસતકોમાંથી જે અવસતાનાં ૧૩૨ ઓ લીધાંછે તેમ
નો ગુનશતી તરજુમો અસલ પેહલવી તરજુમાને આધારે કરી
ઓછે. તેમાં કેટલાકોનો બોલબોલ કરીઓછે, અને કેટલાકોની ૧
કત મતખખલ લીધીછે. તેમજ બીજી કેતાઓમાંથી કેટલીએક જ
ગોએ ટુક મતખખલો વધું બોલાસો કરીઓછે.

આ પુસતક જરથુસતીઓને ધણું ઊપીઓગી થઈ પડશે હું
વેા મહુને ભઃશેછે. એ પુસતક તઈઆર કરતાં મને ઘણી રં
જ પડીછે, જેનો ઘટતો બદલો તમામ જરતોશતીઓ તે વાંચી તે
ઊપર ઘે માંજ પાહોઆડસેનો હું શમજરાકે મને મલેઓ.

આ પુસતકની, કેટલીએક નકલો શેઠ એરાંમજી નાશરવાં
જી સારવઈ, શેઠ પેશતનજી હુરમજી કામાજી, શેઠ ડોશાભાઈ
હુરમજી કામાજી તથા શેઠ ખરશેદજી રશતમજી કામાજીએ
ખરીદેઆથી આ પુસતક છપાવાના કાંમમાં મને કેટલીક મદદ
થઈછે તેમે માટે તે સાહુબાનો હું અતરે ઊપકાર માંનુંછું.

લાં ૦ એરઅજી હસતુર મોહરાજી મેહરજીરાંણાં.

શાંકલીભી.

આખ ૧ ભો.

પાંતુ.

ખોદાની કુદરત તથા શક્તી વીસે સવાલ ૧૪ ૧

આખ ૨ ભો.

અંધે જોહાનની ઊતપંતી અને જરતોશતની આગમચનાં પા
દશાહીની પેગમચરી તથા તેમનાં મોજેજા વીસે સવાલ ૧૬ ૫

આખ ૩ ભો.

જરતોશતની જીનદગી તથા પેગમચરી અને મોજેજાઓ વી
સે સવાલ ૧૧૯ ૧૦

આખ ૪ થો.

અરદાએ વીરાશ તથા આદરબાદ મારેસપંદનાં મોજેજાઓ
વીસે સવાલ ૭ ૪૨

આખ ૫ મો.

જરતોશતી ધરમનાં મુલ વીસે તથા શુદરેહ કુશતી વીસે
સવાલ ૩૦ ૪૫

આખ ૬ ઠો.

જરતોશતનાં લાવેલાં એકવીસ નુસકો વીસે સવાલ ૫ ૫૩

આખ ૭ મો.

અવસતા વીસે સવાલ ૬ ૫૬

આખ ૮ મો.

ખાંદગી કરવા વીસે સવાલ ૧૦ ૫૯

આખ ૯ મો.

આતશ વગેરેનાં કેબલા વીશે સવાલ ૨૦ ૬૨

આખ ૧૦ મો.

માંણસનો જનમ થએઆ પછી તેની આખી હૃદયઆતી શુધી
તેનાં હિપર લાગુ પડતી ૧૨જો વીશે સવાલ ૪૪ ૭૦

આખ ૧૧ મો.

માંણસ ગુજરે તીઆરથી તે તેને અવલ મનજલ પોહ્યાડ
વામાં આવે તીઆ શુધીની કીરીઆ વીશે સવાલ ૨૦ .. ૮૩

આખ ૧૨ મો.

માંણસ આ જોહાનમાંથી ગુજરવા બાદ તેનું રવાન પેલી જે
હાનમાં કેમ જાએછે અને તેનું તીહાં શું થાએછે તે વી
શે સવાલ ૧૨ ૯૧

આખ ૧૩ મો.

માંણસ ગુજરે તીઆરથી એક વરસ શુધી તેની પછવાડે કી
રીઆ શું કરવી તે વીશે સવાલ ૨૧ ૯૬

આખ ૧૪ મો.

માંણસને આ દુનીઆમાં ભલી રીતે ચાલવાને જરથોશતી
ધરમમાં બતાવેલી નીતી વીશે સવાલ ૧૫૫ ૧૦૪

આખ ૧૫ મો.

ઓરતો તથા લગન વીશે સવાલ ૧૨ ૧૪૨

આખ ૧૬ મો.

ઓરતોએ દશતાંનની જાલવણી કેમ કરવી તે વીશે સવાલ ૧૧ ૧૪૬

આખ ૧૭ મો.

ઓરતોએ શુવાવડનાં દાહાડાનાં કેમ રહેવું તે વીશે સવાલ ૭ ૧૫૦

આખ ૧૮ મો.

પોશાક તથા ખોરાક વીશે સવાલ ૧૦ ૧૫૩

આખ ૧૯ મો.

પાલક કરી આપવા વીશે સવાલ ૫ ૧૫૬

આખ ૨૦ મો.

આદરાન, આતશબેહરાન, અમેશાસપંદો, બેહુશત, દોનખ,
ચીનવદપુલ, વોહુમનો અને અકુનનો એઓ વીશે સવાલ ૧૧ ૧૫૭

આખ ૨૧ મો.

ફરસતા તથા દેવ એટલે શુ તે વીશે સવાલ ૪ ૧૬૩

આખ ૨૨ મો.

ગાહંમખાર, રખીયવન, સરોશ અને ફરવરદેગાંનનાં દાહાડા
ઓ વીશે સવાલ ૨૨ ૧૬૪

આખ ૨૩ મો.

ગાથા વીશે સવાલ ૩ ૧૭૨

આખ ૨૪ મો.

જશનો, મીઅજદ અને હમકારા વીશે સવાલ ૧૭ ૧૭૩

આખ ૨૫ મો.

ગેતીખરીદ, જોનદેરવાન અને હમાએશત વીશે સવાલ ૫ • ૧૮૦

આખ ૨૬ મો.

વરસીઓ અને નીરંગદીન વીશે સવાલ ૪ ૧૮૨

(૯૮)

આખ ૨૭ મો.

શીતની તથા ગરમ વીથે સવાલ ૧૮ ૧૮૪

આખ ૨૮ મો.

સરીથે રોજનાં તરીથે શરૂઆત કહી ચીજો ઉપર ઉપરીછે
અને બાર મહીનાનાં નામો શા ઉપરથી રાખીઆંછે તે
વીથે સવાલ ૨ ૧૯૦

આખ ૨૯ મો.

દસતુર, દાવર, જાએદ, હીરબદ વીથે તથા વાએજ કરવા
વીથે સવાલ ૧૭ ૧૯૬

આખ ૩૦ મો.

પરચુટન સવાલ ૧૮ ૨૦૧

આખ ૩૧ મો.

ઈરાંનની મુખતેસર તવારીખ સવાલ ૬૨ ૨૦૬

આખ ૩૨ મો.

પારસીઓ હીંદુસતાનમાં આવીઆ તેની તવારીખ સવાલ ૩૦ ૨૨૫

ખા ખ ૧ લો.

ખોદાનો કુદરત તથા શક્તી વીશે શવાલ. ૧૪

શવાલ—અંધે જોહાનની શાધલી ચીજોને પેદા કરનાર કોણ છે ?

જવાબ—ખોદાતાલા પોતે છે તે સેવાએ બીજો કોઈ જ નથી તે વીશે ઈજ્જતને ૧૬ માં

અવસતા.

અહુરેમ મજદાંમ અશબિઅનેમ અશહુ રતુમ ઈઅજમેએ દે હુદાઓઅંધહુમ મજેશનેમ ઈઅજતેમ ઈએમ સેબિઈશતેમ ૫ રાદદ ગએએમ દાતારેમ વોહુનાંમ દામનાંમ.

માએની.

અહુરમજદ અશેઈથી બોજોરગ છે તેહુને હુમે ઈઆદ ક રીએચ કે તે નેશીનો આપનાર મોહોટો ઈઅજદ અને શાએદો આહાનાર અને હુનીઆની વરધીનો કરનાર અને ભલી પેદાએશ ને પેદા કરનારો છે.

શ.—શરવેની શાંભાલ અને પરવરેશ કરનાર કોણ છે ?

જ.—પરવરદેગાર પોતે છે તે વીશે હોરમજદ ઈઅશતમાં ખોદા કેહુચ :—

અવસતા.

પાઈઊરાચ અહુને દાતાચ થરાતાચ અહુને.

માએની.

હું પાસબાંની અને પેદા કરનાર અને પરવરેશનો કરનાર છે.

શ.—ખોદા કાંહાં છે ?

(૨)

જ. — તે શાધલી જગોએ હાજર છે અને શાધલી ચીજોને જો
એ છે અને જાણે છે તે વીશે અહુરમજદ ઇઅશતમાં ખોદા કેહે છે
તથા ઇજશને ૫૧ માં જરતોશત ૫૨ માં વે છે :—

અવસતા.

દુરએ દરશત નાંમ અહુમે—હપત દસ વીસપ હેશસ.

માએની.

દુર જોનાર નાંમ માહાર છે.—શતરમું માહારું નાંમ ત
માંમને જોનાર છે.

અવસતા.

વએદા મજદાઓ અહુરો ઇઓએ અંધહુરેયા હેનતેયા.

માએની.

જે થઈગીજી અને છે તેવીશે અહુરમજદ વાકે છે.

શ. — ખોદા આપણને દેખાતો નથી તેવારે તે કાંહાં છે ?

જ. — તે ગેબીઓમાં ગેબી છે એટલે કેટલીએક નુરી પેદાએશ
આપણને દેખાતી નથી તે નુરી પેદાએશને પંણ ખોદા દેખાતો ન
થી તે વીશે ઇજશને ૪ માં

અવસતા.

દથુશો અહુરહુમજદાઓ રએગીઅતો ખરેનંધહુતો મએનીએ
ગીશ મએનીઓઅઈએ.

માએની.

દાદાર હોરમજદ નુરમદ અને જહલકાટ ભરેલો અને અ
નદેખઈતાઓમાં અનદેખઈતો છે.

શ. — ખોદાની શીકલ અને શુરત કેહેવી છે ?

જ. — તેની શીકલ ; શુરત અને આકાર નથી તે નીરઆકા
ર છે તે વીશે ઇજશને ૪

અવસતા.

દથુશે અહુરહે મજદાડુ રએગિઅતો ખરેન ધહતો.

માએની.

પેદાનો કરનાર અહુરમજદ ધણે નુર અને સશર્ધવાલોછે.

શ.—ખોદા શબ્દનો અરથ શુ ?

જ.—એ શબ્દ શરણીછે ઈઆને પોતે પોતાની નેલે પેદા થાએલો સાહુબ અને ધણી તેવીશે યુરહાને કાતેમાંછે.

શ.—ખોદાને અવસતા ભાશામાં કીહુ નાંને ઓલખીએય ?

જ.—અહુરમજદ.

શ.—અહુરમજદ શબ્દનો અરથ શુ ?

જ.—મોટો દાના ; માહુગનેઆની અને સાહુબોનો સાહુબ.

શ.—ખોદાની અગાગિબી કંઈ ચીજ હતીકે ?

જ.—ના હેવું ખોદુ ગુમાંન નહી લઈજવું કારંણ કે તે સાહુબ હમેશાં હતો હમેશાંછે અને હમેશાં રેહશે તે વીશે દોઆનાંમ સેતાએશમાં

પાજંદ.

અહુરમજદ હમાયુદ હમાહસત ઓ હમાએદ.

માએની.

અહુરમજદ હમેશાં હતો હમેશાંછે અને હમેશાં રેહશે.

શ.—આપણે ખોદાને જોઈ શકતા નથી તેહુવારે તેહુને કે મ પીછાંનીએ ?

જ.—આપણે જોઈએય અને જાણીએયકે બંધે જોહાંનની તમાં પેદાએશની હસતી તેહુનેથીજછે અને સંધવું તેનેજ પેદા કરીગિછે તે ઉપરથી તે વીસે ઈજેશને રહ માં.

અવસતા.

વીસપચ વોહુ મજદદાતહુ અશ એથર.

માએની.

તમામ નેઆમત અહુરમજદે પેદા કીવલી પવીતરાઈથી જા હુરછે.

શ.—ખોદાનાં નાંમે કેટલાંછે.

જ.—તેહુનું જાતીનાંમ એક અહુરમજદ કરીનેછે અને બાકી તેહુનાં સેશતીનાંમે અહુરમજદ ઇઅશતમાં અને બીજા અવસતાએમા ઘણાં આવેલાંછે અને વલી બીજાં એકશેને એક નાંમે પાજંદ ભાશામા સેશતી આવેલાંછે.

શ.—ખોદાનાં સેશતી નાંમે એટલે શું ?

જ.—તે સાહુબ શરવે સકતીવાંનછે તેહુનાં કાંમે અને ગુણો ઊપરથી જે આપણે તેહુની વખાણ કરીએછે તેહુને કેહુછે જે મકે હુરમજદ ઇઅશતમાં

અવસતા.

બેતીએ વાંથવીએ થરેતીએ બ્યએએ તનીએ.

માએની.

બીજી નાંમ ટોલાને સાહુબ અને તરીજી એ રવેશે શકતીવાંન.

શ.—ખોદાનાં સેશતી નાંમે કાંહાં વાપરવામા આવેછે ?

જ.—માએદો દરેમહરમાં જાઈ જાંહાં ઇજેશને વંદીદાદનું કાંમ કરેછે તાંહાં એકશેને એકનાંમ પાજંદનાંછે તે વાપરેછે અને આપણને પંણ દર રોજ શવાર સાંજ તે નાંમેને ઇઆદ કરવાકૂધટેછે તે વીશે હુરમજદ ઇઅશતમાં ખોદા શરમાવેછે :—

અવસતા.

અથ એમાએ નાંમેનીશ દરેઅજઈએ શરમરઊઅ વીસપા અશ અઈઆનય અશનય.

માએની.

એ રવેશે એ માહારાં નાંમે તમામ રાત દાહાડો બુલંદ આવાજે પઠ.

શ. — તે જોહાનને અને આએ દુનીઆને અવસતામાં કીડે નાંને ઓલખેછે ?

જ. — તે જોહાનને “ મએનીઓ ” એટલે નહીં દેખાતી અને આએ દુનીઆને “ ગએથીઅ ” એટલે દેખાતી અથવા રનાહ થનારી.

ખા ખ ૨ જો .

અંધે જોહાનની હિતપંતી અને જરતોશતની આગમઅનાં
પાદશાહોની પેગમખરી તથા તેમનાં મોજેખા
વીશે શવાલ ૧૬

શ. — ખોદાતાલાએ તે જોહાનની પેદાએશમાં પેહલું શું પેદા કીધું ?

જ. — બહુમન નાંમનાં રેશતાને ઈઆને પેહલી અકલને પેદા કીધી હતી તે વીશે દીનકરદનાં શાતમાં દરતરમાં લખેલું છે.

શ. — ખોદાએ આએ દુનીઆની પેદાએશમાં પેહલાં શું પેદા કીધું ?

જ. — પેહલાં આસમાંન, પછે પાણી પછે જમીન પછે જાહાડો, પછે ગોસપંદો અને પછે માંનશેને પેદાકીધાં હતાં તે વીશે ઈજેશને ૧૯ માં અને ગાંહમખારની આશરીનમાં લખેલું છે.

શ. — આએ દુનીઆમાં પેહલું માંણશ કોણ પેદા થઈગી હતું ?

જ. — તે વીશે આપણથી કાંઈ કેહેવાઈ શકાતું નથી પંણ દીનકરદ અને બુનદેશ નાંમની કેતાબમાં તે “ ગઈગીમરદ ” ને પેહલું માંણશ કરીને લખેછે.

શ. — તેવારે શું ગર્ભભરદની આગમન્ય દુનીઆમાં કોઈ માંનશ નહીં હતું ?

જ. — દશાતીર, શારેસતાંન દ્યેસતાંન એ કેતાઓ ઊપરથી માલમ પડેય કે ગર્ભભરદની આગમન્ય હજારો વરશની દુનીઆમાં આપ્પાદાની હતી.

શ. — તેવારે દુનીઆની શરૂઆતની હદ કેહવારથીછે ?

જ. — ઊપલી કેતાઓ અને બીજી તવારીઓ જોતાં આપણે ને માલમ પડેછે કે દુનીઆની શરૂઆતની હદ નથી.

શ. — ગર્ભભરદને અવસતામાં કેહવાં નાંમથી ઓલખેછે અને તેહનો અરથશું ?

જ. — “ ગર્ભઓમરથન ” એટલે મરનારી કાએઆ અને તે હુને “ ગેલશાહ ” એટલે મટીથી પેદાથાએલો અને પેહલો પાદશાહ કરીને પંણુ કેહુછે તે વીશે યુરહાને કાતેમાંછે.

શ. — ગર્ભભરદ કીહો ધરમ રાખતો હતો ?

જ. — ગર્ભભરદનો ધરમ ધણુ કરીને જરતોશતી ધરમને મલતો હતો તે વીશે દીનકરદનાં આઠમાં દશતરમાં લખેલુંછે.

શ. — જરતોશતની આગમન્યનાં ઈરાણનાં શધલા પાદશાહો કીહો ધરમ પાલતા હતા ?

જ. — તેવો ઈઅજદાં પરસત હતા અને ધણું કરીને તેઓ જરતોશતી ધરમને મલતોજ ધરમ પાલતા હતા અને તે શંધલા ઓનાં પવીતર ફરોહરોની ઈઆદ ફરવરદીન ઈઅશતમાં તથા બીજા અવસતાઓમાં આપણે કરીએછે.

શ. — જરતોશતની આગમન્યનાં પાદશાહો ખોદાની બંદગી કેહી ભાંસામાં કરતા હતા ?

જ. — તે વખતનાં પેગમબરો ઊપર ખોદાની તરફથી જે ફરમાનો ઊતરેઆં હતાં તે ભાશામાં અને તે વખતની તે લોકોની

ભાશામાં અને કાઊશ કાંમદીનની રવાએતમાં લખે છે કે ગઈબિમ રદનાં વખતથી થોડાએક બંદગી કરવાનાં અવસતા હતા.

શ.—જરતોશત પેગમબરની આગમચ કોણ કોણ પેગમ બરો થઈગીઆ હતા ?

જ.—ગઈબિમરદ, સીઆમક, હોશંગ, તેમુરશ, જમશેદ, ફરેદુન, મીનોએહર, કેપોશરો, એવો પાદશાહ તેમજ પેગમબર થઈ ગીઆ છે તે વીશે દીનકરદનાં તરીજાં દસ્તરમાં તથા દશાતીર અ ને સારેસતાંનમાં જણાવેલું છે.

શ.—ઊપર જણાવેલા પેગમબરોએ શું મોજેજો બતાવે આ હતા ?

જ.—તે પેગમબરોનાં મોજેજોનું બેઆંન શારેસતાંન માં જણાવેલું છે તેમાંથી ટુક શાર નીચે પરમાણે છે.

ગઈબિમરદ શંધલાં જાંનવરોની બોલી શમજતો હતો અને તેવો શાથે વાત કરી શકતો હતો.

શીઆમકે માંનશેની હજુરમાં એક પથરને શવાલ શીધો હતો કે બેહતર શખુન શું છે ? અને બેહતર હોકમ શું છે ? તે પ થરમાંથી જવાબ નીકલેઓ કે તુજે ખોદાતાલાની પરસતેશ કર વાને ફરમાવે છે તે બેહતર શખુન અને હોકમ છે.

હોશંગ એક વખત જંગલમાં ગીઓ તાહાં એક સાંર જો એઓ તેહુની ઊપર એક પથર મારેઓ તે બીજા પથર શાથે અથરીને તેમાંથી આતશ રોશન થાએઓ તેહુને શેહરમાં લાવી લોકોને કહીબકે એ આતશને કેબલો કરો તેહુવારે માંનશેએ ક હીબકે તેમ કરવાની શાહુદી શું છે ? તેવારે હોશંગે કહીબકે આ તશને પુછે, તે લોકોએ આતશને પુછીબકે તું કેબલો કરવાને લાએકનો છે ? તેવારે તે આતશમાંથી જવાબ નીકલેઓ કે હું ખો દાતાલાની જાતનાં નુરો માંહેલું નુર છેબી તેથી હોશંગ કહ્ય તે પરમાણે ચાલો.

તેહમુરશ પાશે માનશેએ મોજેજા જોવા માંગેઆ હતા તે વારે તેને પોતે આતશ રોશાંન શ્રીધો અને તેહુની અંદર પોતેગી એા અને એક બીજા માણશને પંણ પોતાની શાયે આતશમાં લે ઇ ગીએા હતો પંણ તે બંધેનાં શરીરને કશું નુકશાંન થઈજી ન હતું.

જમશેદને કેટલાએક લોકોએ કહીજીકે તું પેગમબરી દાવો કરેછેતો તેહુનાં મોજેજા તરીકે હમારાં મોહુતને બંદ કર તેવા રે જમશેદે ખોદા પાશે દોઆ માંગી તેથી કેટલીએક મુદત શુધી તે વખતમાં મોહુત, દુખ અને આજાર એ શરવે બંદ થાઈજી હતું એટલે લોકો લાંબી જીનદેગી શુધી જીવતાં હતાં.

ફરેદુન શંઘલી રીતની નીરંગો જાણતો હતો અને તેહુનાં શખખથી પોતાની શુરત બદલી જાણતો હતો અને હરેક તરાનાં જાણવરોની શુરતે દેખાતો હતો.

મીનેએરે પોતાનાં ધરમાંની એક આએઆ બંધે આંખે આંધરી હતી તેહુની આંખ ઉપર પોતાનો હાત ફરવીને જોતી શ્રી ધી હતી અને નોજર પાદશાહને અગમચેતી આપી હતી કે તારાં મોત અશરશીઆબને હાતેછે અને રૂશતમની બાહાદુરી વીશે પંણ અગમચેતી બતાવી હતી.

કુખોશરો પોતે જોહુનનાં મોટા દરીઆવમાંથી વગર વાહાંણે આલી ગીએા હતો અને તેહુની દોઆથી તેહુની માએ ફરંગીશ અને ગીવ નાંમનો પેહુલવાંન પંણ તે દરીઆમાંથી આલી ગીઆં હતાં.

શ.—જરતોશતની આગમચનાં ઇરાંણનાં પાદશાહો અને પેગમબરો બંદગીની વખતે કુહી તરફ કેબલો કરતા હતા ?

જ.—આશતાબ, માહુતાબ, સેતારાએા, આતશ, અને પાણીની શનમુખ ઉભારેહી બંદગી કરતા હતા તે વીશે આંવાંઈઅ શત, દશાતીર, અને શારેસતાંનમાં અને શાહનાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—ઉપલા પેગમબરોનાં નાંમે અવસતામાં કેમ વપરા એલાંછે ?

જ. — “ ગઈઓ મરથન ” ગઈભિમરદ — “ હુશીઅંધ હો ” હો શાંગ — “ ઈઅમ ” જમશેદ — “ થરચોતઓન ” ફરેદુન — “ મનુશ ચેથર ” મીનોચેહર — “ કવીહુસરવ ” કેખોશરો.

શ. — આપણને પારશી શા માટે કેહે છે ?

જ. — આપણાં વડાઓ અસલ ઈરાણુ દેશમાં “ પારસ ” નાંમનાં શેહરમાં રહેતા હતા તે બિપરથી અને અસલ આખાં ઈરાણુ દેશને પારસ કરીનેજ કેહેતા હતા તે બિપરથી, તે વીસે શા રેસતાંનમાં લખેલું છે.

શ. — આપણાં વડાઓ ઈરાણુથી હીંદુસતાંનમાં શુ કરવા આંચેઆ ?

જ. — આપણાં વડાઓ અસલ ઈરાણુ દેશમાં પાદશાહી કરતા હતા તે આપણું રાજ મુશલમાનનાં ભિમર ખલીશાએ જીતી લીધું તેથી આપણાં કેટલાએક વડાઓ ધરમની જાલવણીને શાર આંચેઆ હતા.

શ. — આપણું રાજ ગીઆ પછે આપણું હીંદુસતાંનમાં આંચેઆ, કે તેની આગમય ?

જ. — આપણાં રાજની નખલી હાલત આપણા વડાઓએ જોઈ તેથી વીચાર કરી ધરમ પુશતકો વગરે લેઈને તેજ લતા તરફ પાહાડોમાં જઈ રહેઆ હતા પછે તેવોને ખબર પડી કે આપણું રાજ મુશલમાનોએ લીધું તેવારપછે ઘણી મુદતે હીંદુસતાંન તરફ વીકલી આંચેઆ હતા.

શ. — આપણો છેલો પાદશાહ કોણ થાંચેઆ હતો.

જ. — ઈઅનદગરદ બીન શેહરીઆર નાંમનો હતો.

ખા ખ ૩ જો .

**જરતોશતની જનદગી તથા પેગમખરી અને મોનેજાઓ
વીસે સવાલ ૧૧૯**

શ.—પેગમખર એટલે શું ?

જ.—પેગમખર એ શબ્દ અરબી ભાશાનેછે અને પેહલવી માં “ પએદામખર ” અને ફારસીમાં “ વખશુર ” કરીને ફેરુછે એ નો અરથ પેગામ અથવા ખખરનો લેઈજનાર ઈઆને ખોદાની તરફથી ખલકનાં લોકોને ખખર આપનાર થાએછે. તે વીસે બુર હાંને કાતે અને શમશુલ લોગતમાં આવેલુછે.

શ.—આપણાં પેગમખરનું નામ શું ?

જ.—જરથુશત.

શ.—જરથુશત શબ્દનો અરથ શું ?

જ.—ખોદાઈનુર, ખોદાનો સાહેબો, પેહલો પદા કીધેલો, સા ચું બોલનારો. એ વીસે સારેશતાંનમાં લખેલુંછે.

શ.—અવસતામાં પેગમખરને સાર શું બોલ આવેલોછે ?

જ.—“ માંથરાનો ” એ શબ્દ આવેછે ઈઆને માંથરજ બાંન વાલો એટલે અવસતાનાં કલાંનો લાવનાર.

શ.—જરથુશતનાં બાપ અને માંએનું નામ શું ?

જ.—બાપનું નામ “ પુરશસપ ” અને માંએનું નામ “ દો ગદોએ ” તે વીસે દીનકરદમાં તથા જરતોશતનાંમાં આવેલુછે.

શ.—જરથુશતનો બાપ “ પુરશસપ ” હતો તે વીસે અવસતામાંકે કે ?

જ.—હા, વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં તથા બીજા અવસતામાં આવેલુછે.

અવસતા.

જરથુશતર તુમ હે પઊરશસપે પુથર.

માએની.

અએ જરથુશત તું પુરશસપનો ઘોકરોછે.

શ.—જરથુશતનાં આપનું નામ “પુરશસપ” છે અને આ પણાં લોકો ધરમની કીરીઆઓનાંતો તેનું નામ “સપીતમાન” ની સાથે વાપરેછે તેનું કારણ શું ?

જ.—સપીતમાનનો અરથ ધણો પવીતર હોવો થાયેછે તે બિપરાંત એ નામ જરથોશતનાં વડાવાનું હતું તેથી.

શ.—જરથોશતનો આપ અને માએ કોણની ઓલાદનાં હતાં ?

જ.—ફરેદુન પાદશાહની, તેવીશે દીનકરદમાં આવેલુછે.

શ.—જરથોશતની પેદુડીનાં નામો કીહાંછે ?

જ.—જરથોશત, પારોશસપ, પેતેરેતરાસપ, ઓરોગદસપ, હુએચદસપ, ચખશનોશ, પએતેરપ, અરેજદરશને, હરદાર, સપી તાંમ, વએદેશત, નીઆજમ, એરચ, દોરાસરચ, મનોશચેહુર, મનોશચોરવર, મનોશચોરવાક, નેરીઓશંગ, વરજદેદીન, વીજા ક, અએરીઆક, ઇજમ, એરચ, ફરેદુન,—એ પરમાંણે દીનકર દનાં સાતમાં દશતરમાંછે.

શ.—શરવેથી મોટો પેગમબર કોણ ?

જ.—મોટો પેગમબર અકલછે તે ખોદાતાલાની તરફથી ખલકનાં લોકોને ખબર આપનાર અને ખોદા અને ખલકની વ એ શંધેશે પાહાચાડનારછે અને ખરો મારગ બતાવનારછે અ ને બીજો પેગમબર માંણુશછે તેહુને ખોદાએ ખલકને શમજાવા ને શારૂ બિનો કરેલોછે તે વીશે દશાતીરમાં લખેલુછે.

શ.—આએ દુનીઆમાં પેગમબર શું કરવા જોઈએ ?

જ.—દુનીઆનાં લોકો પોતાનાં દુનીઆઈશનશારનાં કાંમે કરવામાં અને પોતાની જીવદેગી ગુજારવામાં એક બીજાનાં હાજ

તમંદ રહે છે તેથી તેવાને કાએદાઓની બંદોબસતીની જરૂર છે કે તેવો એક બીજા ઉપર જોલમ અને ગેરઈનસાસી નહીં ચલાવે અને તેહવા કાએદાઓ ખોદાતાલાની તરફથી ઊતરેલા હોએ અને પેગમબરની તરફથી તે શમજવામાં આવે તોજ લોકો પોતાનાં દેલમાં ખોદાનો ડર રાખી કબુલ કરે એટલા માટે પેગમબરની જરૂર છે તે વીશે દશાતીરમાં લખેલું છે.

શ.—ખરો અને સાચો પેગમબર કેમ માલંમ પડે ?

જ.—જે બાબદ પેગમબર જાણે તે બીજાઓ નહીં જાણે અને આપણાં મનની વાતો કેહુ અને આપણે જે પુછીએ તેનો જવાબ આપે અને જે જાણેજાણે તે બતાવે તેહવા કોઈ બીજો બતાવી શકે નહીં તે ઉપરથી ખરો પેગમબર માલંમ પડે તે વીશે દશાતીરમાં લખેલું છે.

શ.—જરતોશતને પેદા થવાની આગમચ તે વીશેની કોઈએ ખબર આપી હતી ?

જ.—જમશેદ, ફરેહુન, મીનોચેહુર, કેખોસરો એ પાદશાહો એ અને બીજા ઘણાં દાનાવોએ ખબર આપી હતી કે જરતોશત નાંમનો પેગમબર પેદા થાશે તે વીશે દીનકરદનાં શાતમાં દશતરમાં, દશાતીર, અને શારેસતાંનમાં લખેલું છે.

શ.—જરતોશતની ઊતપંતી કેમ થઈ હતી.

જ.—એક ભલાં જાહાડનાં પતરાં પોરોશસપનાં ઘેરમાં એ ક ગાએ હતી તેને ખાધાં હતાં તેથી તેહને દુધ પેદા થાઈજી હતું તેનું દુધ પોરોશસપે પીધું હતું તેથી તેહનાં શરીરમાં તોખંમ પેદા થાઈજી હતું તે તોખમથી જરતોશત પેદા થાએઓ હતો એ વીશે દીનકરદનાં શાતમાં દશતરમાં તથા શારેસતાંનમાં લખેલું છે.

શ.—જરતોશતનો જનમ કીહોં શેહુરમાં થાએઓ હતો ?

જ.—રએ શેહુરમાં, તેહને પેહલવીમાં 'રગ' કરીને કેહુ છે તે વીશે ઈસ્લાને ૧૯ માં પરગરડમાં લખે છે કે.

અવસતા.

આડુ ધહાંમ દખીઊનાંમ ઇઆડુ અનીઆડુ રજોએદ જર
થુશતરોએદ.

માએની.

બીજા શેહરોમાંનાં 'રગ' (શેહરથી) જરતોશતછે (ઇઆ
ને પેદા થાએઓછે.)

શ.—જરતોશતનો જનમ કીહુ દાહાડે થાએઓ હતો.

જ.—રોજ ૬ ઠો ખોરદાદ અને માહુ ૧ લો ૫૨વરદીન ઇ
આને ખોરદાદ સાલને દાહાડે.

શ.—તેવેલા રહેશેહરમાં હાકમ કોણ હતો.

જ.—“દઓરાંનસરન” નાંમનો હતો તે વીશે જરતોશત
નાંમાંનાં લખેલુંછે.

શ.—દઓરાંનસરનની ચાલ ચલણ અને ધરમ શુ હતો ?

જ.—તે ઠગારો અને બુતપરસત હતો અને જરતોશતને
પેદાથવા વીશે તેહુને ખબર પડી હતી કે તે પેદા થશે અને લોકો
ને શારો મારગ બતાવશે તેથી “દઓરાંનસરન” દલગીર હતો
તેથી પોતાનાં મનમાં ધારણા કરી હતી કે પેદા થાએતો તેહુને ખ
રાબી પોહ્યાડવી તે વીશે દીનકરદનાં શાતમાં દશતરમાંછે.

શ.—જરતોશત જનમેઓ તે વખત ઇરાંણનો પાદશાહ
કોણ હતો ?

જ.—લોહારાસપ બીન ઓરવંદ.

શ.—જરતોશતની માએ શું શપનો જોએઓ હતો ?

જ.—દઓગદોનાં પેટમાં હનેલ હતા અને તેહુને પાંચ મ
હીનાંને વીશ દાહાડા થાએઆ હતા તે રાતે તેણીએ શપનો જોએ
ઓ કે એક વાદલ તેહુનાં ધરની આશપાસ પડીઊ તેમાંથી વાઘ
વર એવાં કેટલાએક જાંણવરો નીકલીઆં અને તેમાંથી એક વા
ઘે દઓગદોનુ પેટ ચીરીને જરતોશતને બાહુર કાડેઓ તેવામાં

તેણીએ ગભરાઈને યુમ પાડવા ચાલી જી તેવારે જરતોશતે તેડુને મને કીધી કે તું માહારે વીશે કસી ધાસતી નાં કર પછે આસ માંનની તરફથી એક બલતો પાહાડ તેણીનાં ઘર આગલ પડ્યો અને તેમાંથી એક મરદ નીકલ્યો તેડુનાં એક હાતમાં લાકડી અને બીજા હાતમાં ચોપડી હતી તે ચોપડી પેલાં જાંનવરો ઉપર મારી તેથી તેઓ નાહાશી ગીચ્યા અને તે મરદે જરતોશતને તેડુ ની માએનાં પેટમાં મુક્યો એટલામાં દયોગદો ભીગમાંથી જ ગી ભી પછે ગભરાઈને શહવારનાં પોતાની પડોશમાં એક નળુ મી રહ્યો તેડુને શપનાની શધલી વાત કહી તેવારે તેને જ વાળ વાલેઓને તું એથે દાહાડે આવજે એ વીશેનો હું ખોલાસો કરશ એ બીનાં જરતોશતનાંમાંમાં આવેલીછે.

શ.—પેલા નળુમીએ તે ખોઆખનો ખોલાસો શુ કીધો ?

જ.—તેને જવાબ વાલેઓકે એ શપનો ધણો શારોછે તું ને હમેલ રહ્યાને પાંચ મહીનાંને તેવીશ દાહાડા થાએઆછે અને તાહારે પેતે છોકરો પેદા થાશે તેનું નામ જરતોશત આવશે અને તે પેગમખર થાશે અને દુનીઆમાંથી યુરાઈનો નાશ કરશે તે વીશે જરતોશત નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—જરતોશતનો પેહુલો મોજેજો શુ ?

જ.—તે જનમતી વખતે હશેઓ હતો તાહાં બીજા બાએડી ઓ બેઠેલી હતી તેઓએ શાંભલીજી અને જોઈજી હતું તે વીશે દી નકરદમાં તથા જરતોશત નાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—તે હશેઓ તેમાં મોજેજો શું થાએઓ ?

જ.—શરવે બચાંઓ જનમતી વખતે રહ્યે અને તેડુને થી ભલટુજ થાઈજી તે નવાઈ શરખુછે તે મોજેજો ગણાયે.

શ.—જરતોશતનો બીજો મોજેજો શુ ?

જ.—રએશેહરનાં હાકમ “દોરાંસરનને” ખખર પડી કે જરતોશત પેદા થાએઓ તે યુરાઓનો નાશ કરશે તેથી તેડુનાં ધ

રમાં જાઈ તેહેને મારવાને એક હથીઆર ઊચકીજી તેવામાં તેહે
નો હાત ઊનચો શુકાઈ ગીઓ અને મારી નહી શક્યો તેથી ના
ઊંચેદ થાઈ પાછો ગીઓ તે વીશે જરતોશત નાંમાંના લખેલું છે.

શ.—જરથુશતનો તરીજો મોજેજો શુ ?

જ.—જેહેવારે દોરાસરનનો હાત ઊનચો શુકાઈ ગીઓ તે
હેવારે તે નાઊંચેદ થાઈને પાછો ગીઓ તેહેવારે તેને વીચારીઊકે
હવે જે કોઈ જરથુશતને મારવા જશે તેહેનો હાત શુકાઈ જશે
તેથી હવે કાંઈ બીજો ઊપાયે કરીને જરથુશતને ખરાબી પોહાયા
કવી જોઈએ, હેવી ધારણાં કરીને પોતાનાં માંણશેને હોકમ કીઓ
કે જંગલમાં જાઈને તાંહાં લાકડાં એકઠાં કરી તેહેમાં ગાંધક અ
ને બીજુ તેલ નાંખીને તેહેમાં જરથુશતને નાંખો કે તે આતશ
માં બલીજાએ તેથી દોરાસરનનાં હોકમથી કેટલાએક યુરા લોકો
જરથુશતને તેહેનાં ઘેરેરમાંથી હરશે જંગલમાં લેઈ જાઈને આ
તશની અંદર નાંખેઓ પણ ખોદાની મેહુરબાનીથી તે આતશ શ
લગેઓ નહી અને જરથુશતને કાંઈજ નુકસાન પોચીજી નહી પછે
તેહેની માએ શોધતી શોધતી જાઈને જંગલમાંથી પાછી લાવી તેવી
શે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ.—જરથુશતનો ચોથો મોજેજો શુ ?

જ.—જેહેવારે દોરાસરનને ખબર પડીકે જરથુશતને આ
તશથી કાંઈ નુકસાન નહી પોહાચીજી તેથી ફરીને હોકમ કરેઓ
કે જરથુશતને તેહેનાં ઘેરેરમાંથી લેઈ જાઈને જાંહાં ગાએને જા
વા આવાની શાંકડી ગલી હોએ તેહેમાં નાંખો કે તે ગાએનાં પગ
તલે કચરાઈ જાએ તેજ પરમાંણે તેહેને લેઈજાઈને ગાએની શાંક
ડી ગલીમાં નાંખેઓ પછે તે જગા ઊપર ગાએનું ટોલું આઈજી
તેહેમાં એક ગાએ જે મોહાટી હતી તે આગમચથી ચાલી આવીને
જરથુશતને પોતાનાં એઆરે પગની વચે લેઈને ઊભી રહી, પછે શાં
ધલી ગાએઓ ગીઆ પછે તે ગાએ પણ ચાલી ગઈ અને જરથુ

શતને કસી નુકસાન નહી પાડ્યા પછે વધી તેહની માએ તેહને તે જગા ઉપરથી શોધીલાવી હતી તે વીશે દીનકરદમાં અને જર તોશતનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ.—જરથુશતનો પાંચમો મોજેજો શુ ?

જ.—દોરાસરનને ખખર પડી કે જરથુશત ગાએની ગલી માંથી બનચેઓછે તેહવારે પોતાનાં માણસોને હોકમ કીધો કે જરથુશતને તેહનાં ઘેરમાંથી હરશે લેઈ જાઈને ઘોડાઓને જાવા આવવાની શાંકડી ગલીમાં નાંખો કે તાંહાં તેહને ખરાબી પાડાચે તે પરમાણે તેહનાં માણસોએ જરથુશતને લેઈ જાઈને ઘોડાઓની શાંકડી ગલીમાં નાંખેઓ તાંહાં ઘોડાઓનું ટોલું આઈજી તેહમાં એક ઘોડી જે ઘણી જોરાવર હતી તે ખોદાની બખશેશથી જરથુશતની આગલ આવીને તેહને પોતાનાં ચાર પગોની વચે લેઈને ઊભી રહી અને શઘલું ઘોડાનું ટોલું ગીઆ પછે તે પછવાડેથી ગેઈ અને જરથુશતને કાંઈજ નુકસાન પાડ્યાજી નહી અને પછે તેહની માએને ખખર પડવાથી તે તાંહાંથી જરથુશતને લાવી તે વીશે દીનકરદમાં તથા જરતોશતનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ.—જરથુશતનો છઠો મોજેજો શુ ?

જ.—વધી દોરાસરનને ખખર પડી કે જરથુશતનો ઘોડાઓની ગલીમાંથી પણ બનચેઓછે તેથી વધી ગોશે થાઈને પોતાનાં માણસોને હોકમ કીધો કે હવે જરથુશતને તેહનાં ઘેરમાંથી અરશે લેઈ જઈ જાંહાં શાડીખાનાંમાં વરઓ રહેતાં હાએ તાંહાં જાઈને તેમનાં બચાઓને મારી નાંખીને તેહાં જરથુશતને મુકી આવો કે તે શાડીખાનાંમાં વર જાંનવરો પોતાનાં બચાંને મુએલાં જોઈને જરથુશતને ઈજા પાડ્યાડશે, તે પરમાણે દોરાસરનનાં કેહેવાથી જરથુશતને વરઓની જગા ઉપર મુકેઓ અને વરનાં બચાંઓને મારીને તેહની આગલ નાંખેઓ, પછે જંગલની તરફથી વરઓ પોતાની જગા ઉપર આએઓ અને તાંહાં પોતાનાં બચાંઓ

ને મુએલાં જોઈને ચીરડાઈને જરથુશતને ઈજા દેવા ગીઆં પંણુ તેહુની ઊપર ખોદાતાલાની મેહુરખાંની હતી તેથી તે વરઓનાં મો હોડાંજ બંધ થઈ ગીઆં અને જરથુશતને કાંઈજ નુકસાંન પો હુચીજી નહી પછે તેહુની માએ શોધ કરતી તે જગા ઊપરથી જ રથુશતને સલાંમત પાછો લાવી તે વીશે દીનકરદમાં તથા જરતો શતનાંમાંમાં લખેલું છે.

શ.—જરથુશતનો શાતમો મોજેજો શું ?

જ.—જેહુવારે જરતોશતની ઊમર પુરાં શાત વરશની થા ઈ તેવારે “દોરાંસરશ” અને “બોરાંતરશ” એ બંધે ઠગારાઓ જરતોશતનાં ઘરમાં જઈ તેહુને ઠગારથી ધારતી ભરેલાં દેખાવો બતાવા લાગા પણ તેહુનાં દેલને કશી ધારતી લાગી નહી તેથી તે વો પશેમાંન થાઈ પાછા ગીઆ તે વીશે દીનકરદમાં તથા જરતો શતનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ.—જરતોશતનો આઠમો મોજેજો શું ?

જ.—બચપંણનાં વખતમાં તે આજારી પડેઓ હતો તેહુને “બોરાંતરશ” નાંમનાં ઠગારાએ ઠગારથી જેહુરી દવા પીવાને શા ર આપી હતી તે તેને પીછાંની ને ઘોડી નાંખી હતી તે વીશે જર તોશતનાંમાંમાં જણાવેલું છે.

શ.—જરતોશતે ઠગારા લોકો શાથે શું તકરાર કરી હતી ?

જ.—બચગીના વખતમાં એક મરતએ “બોરાંતરશ” અને તેહુવાજ બીજા ઠગારાઓ જરતોશતનાં ઘરમાં તેહુનાં આપ આગલ ઠગારની વખાંણ કરતા હતા તાંહાં જરતોશતે તે લોકો શાથે કેટલીએક તકરાર કરી તેવોની ઠગારનો ધીકાર કરી તેવો ને શરમંદગીમાં નાંખેઆ હતા તે વીશે દીનકરદમાં તથા જરતો શતનાંમાંમાં જણાવેલું છે.

શ.—જરતોશતની પંદર વરશની ઊમર થાએઆ પછે તે ને શું કાંમ કરીજી હતુ ?

જ. — રાત દાહાડો ખોદાની ઈઆદ કરવા બિપર દેલ રાખી બિ હુતું અને બખશેશ કરવી અને શરવેને નેશી પોહાઆડવા શે વાએ બીજુ કશું કરતો ન હતો એ પરમાણે પોતાની તરીશ વરશ ની બિમર કીધી હતી તે વીશે દીનકરદમાં તથા જરતોશતનાંમાં માં જણાવેલું છે.

શ. — જરતોશતની તરીશ વરશની બિમર થાઈ તેવારે તેને શુ કીધું ?

જ. — તેહુની ખાએશ ઈરાંન જવા બિપર થાઈ તેથી પોતાનાં કબીલા સાથે તે તરફ નીકલેઓ તાંહાં રશતામાં તેહુને એક મોટી નદી મલી તેમાંથી પોતાનાં કબીલા સાથે વગર મધવે બિતરી ગીઓ હતો અને જેમ માંણસ પુલ બિપરથી ચાલી જાયે તેમ તે પોતાનાં કબીલા સાથે પાણી બિપરથી ચાલી ગીઓ હતો તે વીશે જરતોશતનાંમાંમા જણાવેલું છે.

શ. — તે નદીનું નામ શુ ?

જ. — “આબહી” અથવા “વેહરદ” અથવા “રદેઆહુ” કરી કહેછે તે વીશે જરતોશતનાંમાંમા જણાવેલું છે.

શ. — જરતોશત કીહુ દાહાડે ઈરાંન જાઈ પુગો હતો ?

જ. — રોજ ૩૦ મો અનેરાંન અને માહુ ૧૨ મો અશપ દાર એ દીને ઈરાંનમાં દાખલ થાયેઓ હતો તાંહાં એક મોટું જશન હુતું પાંણુ રાત પડવાનાં શખખથી તે જશનમાં જાઈ શકે ઓ ન હતો તે વીશે જરતોશતનાંમાંમા જણાવેલું છે.

શ. — જરતોશતે ઈરાંનમાં શું ખોઆબ જોએઓ હતો ?

જ. — તેહુને હેવું નજર આવીબકે એતર દશા તરફથી એક ભારી લશકર આવીને એતરફથી જરતોશતનાં રશતાને બંધ કરી લીધોછે તેહુવામાં દખાંણુ દશા તરફથી એક લશકર આઈ બિ તેને પેલાં લશકરને મારીને કાહાડી મુકીબિ તે વીશે જરતોશનાંમાંમા જણાવેલું છે.

શ. — ઊપલા ખોઆખનો ખોલાસો શું ?

જ. — એ ખોઆખનું બએઆંન કરનારે હોવો ખોલાસો કરેઓ કે જરતોશત ખોદાની નજદીક પોહાયસે અને દીનને દુનીઆમાં જાહેર કરશે અને બુરાઈનો નાશ કરશે તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં જણાવેલું છે.

શ. — જરતોશત ખોદાની નજદીક કીહું દાહાડે ગીઓ હતો અને તે વખતે તેની ઊમર કેટલી હતી ?

જ. — રોજ ૧૫ મો દએપમેહર અને માહ ર જો અરદી એહશત હતો અને તેની ઊમર તરીરા વરશની હતી તે વીશે દીન કરદનાં શાતમાં દરતરમાં તથા દાદસતાંનમાં આવેલું છે.

શ. — જરતોશત ખોદાની નજદીક કેમ પોહાયેઓ હતો ?

જ. — ઊપલે દીવશે ઇરાંણથી નીકલેઓ અને “વેહદાએતી” નાંમની એક મોહાટી નદી કે જેહુને પેહલવીમાં “રદઅઈગીતા” અને “આએહુમીગાંન” કરીને કુહુછે તે નદીમાંથી મધ્વા વગર ઊતરી પેલે પાર જઈ નાહીને ખોદાની બંદગી કરવા ઊભો હતો તેહુવામાં બહુમન નાંમનો ફરેશતો તેહુની નજદીક આવેઓ તે વીશે ઇજેશને ૪૩ માં તથા દીનકરદમાં અને જરતોશતનાંમાંમાં આવેલું છે.

અવસતા.

સપેનતેમ અદ થવા મજદા મેંધહી અહુરા હીઅદ મા વો હુ પએરી જસદ મનંધહા.

માએની.

અએ વરધીનાં કરનાર અહુરમજદ જેહવારે હું તુને ઇઆદ કરવા લાગો તેહવારે મહુને બહુમન મલેઓ.

શ. — બહુમને જરતોશતની આગલ આવીને શુ કીધું ?

જ. — તેને આવીને જરતોશતને પુછીઊકે તું શુ મેરાદ આ હુછે તેહવારે જરતોશતે જવાબ આપેઓ કે ખોદાને રાજ રાખ

વા શેવાએ બીજી કાંઈજ ચાહતો નથી તેહેવારે બહુમને કહીજી કે એક પલ તાહારી આંખ વીચ હુ તુને ખોદાની નજદીક લેઈ જાજી જરતોશતે આંખ વીચીને ઊગાડી એટલામાં તે ખોદાની નજદીક પોહાયેઓ એ વીશે દીનકરદનાં શાતમાં દશતરમાં—તથા જરતો શતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—શું જરતોશતે ખોદાની હજુર જવાની ખાહેશ કીધી હતી?

જ.—હા : તેને બહુમને હેવી ખાહેશ બતાવી હતી કે હું મીનોઈ પુરશેશને વાશતે ઊઠું તે વીશે ઈચ્છાજશને ૩૧ માં:—

અવસતા.

આનુશ હખશ આરમએતેશ મઈનીજી પેરેસએતે ઈચ્છાથરા મએથા.

માએની.

(જરથોશતે કહીજી) કે હું ભલી મનશાનીથી મીનોઈ પુરશે શને વાશતે ઊઠવું પાંમું અને તે જગો મકાન કર.

શ.—જરતોશતે ખોદાને પેહલો સવાલ શું કરેઓ હતો ?

જ.—કે આએ દુનીઆમાં શંઘલાં આદમીઓ કરતાં એહતર ભલો આદમી કોણછે તે વીશે જરતોશત નાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—ઊપલા સવાલનો જવાબ શું મલેઓ હતો ?

જ.—સસતી રાહ ઊપર ચાલનાર, સખાવત કરનાર, બંધે આંખે શરખી રીતે જોનાર, આતશ, પાણી અને જાણવરો ઊપર પીઆર રાખનાર એહતર આદમીછે તે વીશે જરતોશત નાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—જરતોશતે ખોદાને બીજો સવાલ શું કરેઓ હતો ?

જ.—કે ફરેસતાઓ કરતાં વધુ મરતબા વાલો તુને પસંદ પરતો કોણછે ? તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—ઊપલા સવાલનો જવાબ શું મલેઓ હતો ?

જ.—નેકી કરવી મહુને પસંદછે અને બદી કરવાથી હું દ

લગીરછેલ તથા નેશી કરનારનો મરતબો મોટોછે તે વીશે જરતો શતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—ખોદાતાલાએ જરતોશતને શું શમજાવીલો હતું ?

જ.—બંધે જોહાનનાં શાંધલા ભેદોથા તેહને વાકર કરેઓ હતો તે વીશે ઇજશને ૪૫ માં.

અવસતા.

ઇઆમ મોએ વીહુઆડુ મજદાડુ વઓચદ અહુરો.

માએની.

(જરતોશત કેહુચ) કે અહુરમજદે મહુને આગાહી કેહુ લીછે ઇઆને શાંધલા ભેદો શમજાવેલાછે.

શ.—જરતોશતે ખોદાતાલાને જોએઓ હશે ?

જ.—હા તેને પોતાની બંધે આંખે જોએઓ હતો તે વીશે ઇજશને ૩૧ માં.

અવસતા.

હીઅદ થવા હીમ અશમનીમ હુનગરએમ.

માએની.

(જરતોશત કેહુચ) કે તુંને બંધે આંખે ને એકઠો પકડે ઓ ઇઆને જોએઓ.

શ.—જરતોશત અને ખોદા વચે સવાલ જવાબ થાએઆ હશે ?

જ.—હા તે વીશે અવસતામાં જગો જગોએ આવેલુંછે અને ઇજશને ૧૨ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

વીસપ એશુ ફરશન એશુ વીસપ એશુ હુનજમન એશુ.

ઇઆએશ અપેરેશીઅનતેમ મજદાડુસયા જરથુશતરયા.

માએની.

તમામ સવાલોમાં તથા તમામ મુલાકાતમાં કે જેમાં હોર મજદ તથા જરતોશતે વાત ચીત કીધી.

શ.—ખોદાતાલાએ જરતોશતને અકલ બખશી હતી કે ?

જ.—હા તેહને જાતી અકલ આશને ખેરદ ઇઆને કુદર તી ગનેઆન બખશીજી હતું તે વીશે ઇજશને ૪૫ માં.

અવસતા.

અહીઆ ખરતુ ૧૨ઓમા સાસતુ વહુશતા.

માએની.

(જરતોશત કેહ્યકે ખોદાએ) તેં મહને મોટી બુજોરગ અ કલ શીખવી.

શ.—જરતોશતે ખોદાતાલાને કેબલા વીશે શું સવાલ કરે ઓ હતો ?

જ.—કે તાહારી બંદગી કરતી વખતે કેહી તરફ મોહોડું કરવું જોઈએ તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ.—ઊપલા સવાલનો જવાબ શું મલેઓ હતો ?

જ.—ખોદાએ ૧૨માવીજી હતું કે જે નુરી ચીજોછે તે મા હારી જાતનાં નુરોમાંની જાતછે તેથી નુર અને રોશનીવાલી ચીજો તરફ મોહું કરી બંદગી કરવી વધું અસર કરનારીછે તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ.—જરતોશતે ખોદા પાશે પોતાને હમેશાં જીવવું કાંએ નહીં માંગીજી ?

જ.—જરતોશતે હમેશાં જીવવાની ખાહુશ બતાવી હતી કે હમેશાં જીવીને લોકોને ખરો મારગ બતાવેઆ કરું પણ તેહનો ઊતર હોવો મલેઓ કે તુને હમેશાં જીવવું બખશુ તો પછે કે આંમત નહીં થવાએ એ વીશે દીનકરદનાં છઠાં દશતરમાં લખેલું છે.

શ.—તેવારે શું જરતોશતે મરવાને કબુલ રાખીજી કે ?

જ. — હા આએ દુનીઆથી ખોદાની નજદીક પોહોમવાને આહુશ બતાવી હતી તે વીશે ઇજેશને ૨૮ માં.

અવસતા.

અનાએશ વાડુ નોએદ અહુરમનદાડુ.

માએની.

અએ અહુરમનદ હું તાહારી (નજદીક) ખચીત આવશ.

શ. — જરતોશત ખોદાની હજુરથી પાછો ફરેઓ તેહુવારે કોઈ બીજાએ પછુ તેહુને કોઈ ફરમાવીજી હતુ કે ?

જ. — હા છુ ફરેસતાએએ પોતાની તરફથી કહીજી હતું, બ હમને કહીજી કે દુનીઆનાં લોકોને શમજાવજે કે ગોશપંદોની પ રવરેશ કરે—અરદીએહુશતે કહીજી કે આતશની જાલવણી રાખ જો—શેહુરીવરે કહીજી કે ધાતુઓની શાંભાલ રાખજો—અશપંદારે કહીજી કે જમીન સાર રાખજો—ખોરદાદે કહીજીકે પાણીને સાર રાખજો—અમરદાદે કહીજીકે જહાડોની શાંભાલ રાખજો—તે વી શે જરતોશતનાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ. — જીપલા ફરેસતાએને એમ કેહવાનું કારણ શુ ?

જ. — ખોદાતાલાએ આએ દુનીઆની દરએક ચીજ એક એક ફરેસતાનાં શવાધીનમાં આપેલીછે તેથી જીપલા ફરેસતાએ નાં શવાધીનમાં તે ચીજોછે તેથી તેવોએ કહીજી હતું.

શ. — એ દીન ખોદાએ જરતોશતને આપી તેની શાએતી શુ ?

જ. — એ વીશે અવસતામાં ઘણી જગોએ આવેલુંછે તે વી શે ખેહુરાંમ ઇઅશતમાં લખેલુંછે કે :—

અવસતા.

એમાંમ દએનાંમ ઇઆંમ અહુએરીમ જરથુશતરેમ.

માએની.

એ દીન કે જે હુરમનદી અને જરતોશતીએ ઇઆને ખો દાતાલાએ જરતોશત પેગમખરને આપીછે.

શ. — એ દીન આપણે શાર કોણે મોકલીછે ?

જ. — ખોદાતાલાએ આએ દુનીઆમાં આપણે વાશતે મોકલીછે ઇઆને આપણને ખરે મારગે ચાલવાને શાર એ દીનનાં કાએ દાઓ બનાવેઆછે તે વીશે ઇજશને ૩૧ માં જરતોશત કહેય કે :—

અવસતા.

હીઅદ ને મજદા પઓગિરઈમ ગએથાઓસયા તશે દએ નાઓસયા.

માએની.

કે અએ હોરમજદ તેં પેહુલાં હમારે વાશતે દુનીઆમાં દી ન પેદા થીધીછે ઇઆને કાએદાઓ બનાવેઆછે.

શ. — જરતોશત પેગમબર ખોદાની હજુરથી થીહુ દાહાડે એ દીન લાએઓ હતો અને તે વખતે જરતોશતની ઊમર કેટલાં વરશાની હતી ?

જ. — રોજ ૬ ઠો ખોરદાદ અને માહુ ૧ લો ૫૨૫૨દીન ઇઆને ખોરદાદસાલને દાહાડે એ દીન લાએઓ હતો અને તે વેલા તેહની ઊમર ૪૦ વરશાની હતી.

શ. — જરતોશત ખોદાતાલાની હજુરમાંથી આએઓ તે વખતે તેહને કંઈ અડચણ પડી હતી કે ?

જ. — હા ખુરાઓ તેહને કોઈ પણ રીતે ખરાબી પોહાચાડવાને ચાહાતા હતા પણ તે વખતે જરતોશત અહુનવરનાં કલાંમે પહેઓ તેથી તે ખુરાઓનું કાંઈ ચાલીજી નહી હતું અને તેવો દુર થાએઆ હતા તે વીશે વંદીદાદની ૧૯મી પરગરદમાં જણાવેલુંછે :—

અવસતા.

દરખશ ઊપ દુઆર મેરેનચંધહ અશાઊચ જરથુશતર દરખશહુ પએરે દહીઅરદ.

માએની.

(અંગરેમેનીજશે કહીજી) કે અએ દરજ તું દોર અને અશે જરતોશતને માર (તેવારે) તે ખુરા દોડેઓ.

શ. — તે બુરાએ દોડીને જરતોશતને શુ કીધું.

જ. — તે જરતોશતની આગલ તેહુને નુકસાન કરવાની ધારણાથી ગીએ. તેવામાં જરતોશત અહુનવર પઢેઓ તે વીશે વંદી દાદની ૧૬ મી પરગરડમાં છે.

અવસતા.

જરથુશતરો અહુનેમ વએરીમ ફરસરાભિર્અહ.

માએની.

જરતોશત અહુનવર પઢેઓ.

શ. — જરતોશત અહુનવર પઢેઓ તેથી શું થાયું ?

જ. — અહુનવરનાં કલાંમો પઢવાથી તે બુરો ખરાબી પોડો આડનારો બીહીને નાહાથી ગીએ. તે વીશે વંદીદાદની ૧૬ મી પરગરડમાં :—

અવસતા.

દરખશ હે સતરેતો અપ દુઅરદ.

માએની.

તે બુરો તેહુની (આગલથી) બીહીને દુર દોડી ગીએ.

શ. — શું અહુનવરનાં કલાંમમાં હુવી બુબીછે કે જોથી બુરાઈનો નાશ થાયે ?

જ. — હા તે આપણાં તનની સાંભાલ કરનાર છે તે વીશેનાં :-

અવસતા.

અહુનેમ વએરીમ તનુમ પાએતે.

માએની.

અહુનવર તનની સાંભાલ કરનાર છે.

શ. — શું જરતોશત દીન લાએઓ તેવાર પછે બુરાઓનો નાશ કીધો હતો ?

જ. — હા તમામ પુરથવી ઉપરથી જરતોશતે યુરુઓને નાશ કરેઓ હતો તે વીશે ઇજેશને ૯ માં :—

અવસતા.

તુમ જેમરે ગુજો આકેરેનજીઓ વીસપ દએવ જરથુશતર.

માએની.

અએ જરતોશત તુએ સઘલા યુરુઓને જમીનમાં ઢંકા એલા કીધા ઇઆને નાશ કીધો.

શ. — જરતોશત ખોદાની નજદીકથી શું લાએઓ હતો ?

જ. — અવસતાનાં ૨૧ પુરાતક, “આદરબુજન” નાંમનો આતશ અને એક “સરવ” નું જાહાડ તે વીશે શારેસતાનમાં તથા શાહુનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ. — જરતોશતને ખોદાએ અવસતાનાં કલાંનો શીખવે આ હતા કે ?

જ. — હા ૨૧ પુરાતકો જરતોશતને સમજાવેઆં હતાં તે વીશે ઇજેશને ૨૮ માં :—

અવસતા.

એરશ વાએશ તુ બિખદાએશ મજદા જરથુશતરાએશ.

માએની.

(જરતોશત કેહ્ય) કે અએ અહુરમજદ તેં તાહારા (અવસતાનાં) રાસત સખુનો જરતોશતને દેખાડીઆય ઇઆને અવસતા શીખવેઆય.

શ. — શું અવસતાનાં કલાંનો ખોદાએ પેદા કીધાય ?

જ. — હા તે વીશે જરતોશત પોતે ઇજેશને ૨૯ માં કેહ્યકે :—

અવસતા.

તેમ આજુતોએશ અહુરે માંથરેમ તશદ અશા હજઓશે.

માએની.

અહુરમજદે તે વરધીની માંથરવાની અશોઈની એક મરજ થી બનાવી.

શ.—જરતોશતે અવસતાનાં કલાંમે લાવવાને કબુલ કીધું હતું કે ?

જ.—હા તેને પોતે બોદાપાશે કબુલ કરીજી હતું તે વીશે ઈ જ્ઞેશને ૫૦ માં જરતોશત પોતે કેહુછેકે :—

અવસતા.

ઈએ માંથરા વાએમ મજદા બરએતી.

માએની.

અએ અહુરમજદ હુ અવસતાનાં કલાંમેનું પઢવું લેઈ જાજી.

શ.—એ અવસતાનાં કલાંમે પઢવાથી રૂએદો શુંછે ?

જ.—એ પઢવામાં ઘણી ખુબીઓછે તે વીશે શરોશ, અરદી બેહુશત, અને અહુરમજદ ઈઅશતોમાં આવેલુંછે.

અવસતા.

માંથરો સપેનતો મએનીએઊઈમ દરજેમ નેનખએરેશતો.

માએની.

બોજોરગ અવસતાનાં કલાંમે છુપી ખુરાઈ કરનારને દુર રાખનારછે.

અવસતા.

વારેથરધનીઓતેમ માંથરનાંમ.

માએની.

અવસતાનાં કલાંમે ઘણાં રતેહમંદી આપણારછે.

અવસતા.

તદ અસતે માંથરહુ સપેનતહુ અમઊઅસતેમેમ.

માએની.

એ અવસતાનાં બોલોરગ કલાંમે ઘણી હીમત આપનાર છે.

શ.—જરતોશત તે જોહાંથી આતશ લાએઓ હતો તે કે મ શાખેત થાયે ?

જ.—હા તે વીશે ઇજેશને ૩૧ માં જરતોશત અહુરમજદ ને કુદુચકે:—

અવસતા.

ઇઆંમ દાડુ મએનીહી આયરાયા.

માએની.

કે (તુએ) મીનોમાંથી આતશ આપેઓછે.

શ.—ખોદાએ જરતોશતને આતશ શું કરવા આપેઓં હતો ?

જ.—તેહુની પેગમબરીની શાખેતી બતાવાને શાહ, કારંણ કે તે આતશમાં હેવો ચમટકાર હતો કે તેહુને આપણાં હાતમાં પકડી એ તો આપણને ગરમ નહીં લાગે તે વીશે શારેસતાંનમાં લખેલું છે.

શ.—તે આતશમાં કાંઈ બીજોબી ચમટકાર હતો કે ?

જ.—હા તે હમેશાં કાઠી અને ખુશબોઈ મુકેઆ વગર રો શન બલતો રેહતો હતો અને તેહુમાંથી ધુમાડપણ નીકલતું ન હતું તે વીશે શાહનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ.—જરતોશતને ખોદાતાલાએ શરવનું જાહાડ શું કરવા આપીહી હતું અને તેહુમાં શું ખુબી હતી ?

જ.—તે જાહાડ જરતોશતનો ચમતકાર બતાવા શાહ આ પીહી હતું કારંણ કે તેહુમાં હેવી ખુબી હતી કે જરતોશતે તે જાહાડ રોપીહી તેહુનાં દરએક પાતરાં ઊગે તેહુની ઊપર કુદરતથી એમ લખાતું હતું કે “ગોશતાસપ ભલી દીન કયુલ કર” તે વીશે શાહનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ.—જરતોશત દીન લાએઓ તે વખતે ઇરાંણનો પાદશાહ કોણ હતો ?

જ. — ગોશતાસપ હતો તેનાં બાપનું નામ 'લહારાસપ' તે ની માએનું નામ 'આજાદેહ' તેની ઓરતનું નામ 'કેતાઈજીન' તેનાં છોકરાઓનાં નામ 'અશપંદીઆર' અને 'પેશુતન' હતું અને ગોશતાસપની પાદશાહીનું તરીશનું વરશ હતું તે વીશે શર શી વજરકરદદીનીમાં આવેલું છે.

શ. — જરતોશત દીન લેઈને પેહુલ વેહલાં કાંહાં આએઓ હતો ?

જ. — ગોશતાસપ પાદશાહની દરબારમાં.

શ. — ગોશતાસપની દરબારમાં આવવાનું કારણ શું ?

જ. — પાદશાહની દરબારમાં હુમેશાં ધણાં વીદવાંનો બેસે છે તેથી વીદવાંનોને ચમટકારો બતાવીને તેવોણની ખાતરી કરે એટલે આલમનાં લોકો પોતાની મેલે દીન કબુલ કરે, અને જોદાનો હુકમ પણ હતો કે ગોશતાસપને દીન કબુલ કરાવે અને તે વીશે જોદાએ જરતોશતને "વીશતાસપનુશક" નામનું એક પુશતક આપેલું હતું તેહમાં ગોશતાસપને દીન કબુલ કરવા વીશે અને તે વગરે બીનાઓ લખાએલી હતી તે પુશતકનાં આઠ પાઠ હાલ આપણી પાસે છે.

શ. — જરતોશતે ગોશતાસપને દીન કબુલ કરાવાની ખાહુશ શીધી હતી કે ?

જ. — હા જરતોશતે જોદાને કહીજી હતું કે ગોશતાસપ માહારી શાગેરદી કરે ઈઆને દીન કબુલ કરે હેવું કર તે વીશે ઈજેશને ૨૮ માં :—

અવસતા.

દાએદી તુ આરમએતે વીશતાસપાએ ઈશેમ મએબીઆયા.

માએની.

(અએ અહુરમજદ) તું માહારી શાગેરદીમાં શમપુરણ મનશનીની ખાહુશ રાખનાર ગોશતાસપને આપ.

શ. — ખોદાએ જરતોશતને કહીજી હતુકે ગોશતાસપ દીન કબુલ કરશે ?

જ. — હા તે વીશે ઇજ્જેશને ૪૬ માં ખોદાએ જરતોશતને કહીજી હતુ કે :—

અવસતા.

કે વા ૧૨૨૩૨એદીઆએ વસતી અદ હુએ કહીઆ વીશતા સપો ઇઆહી.

માએની.

(અએ જરતોશત તાહારી દીનની) વખાણ કરવાને કોણ ઇછે તે બાહાદુર કએઆની ગોશતાસપ પોતે.

શ. — જરતોશત એ દીન ઇરાણ શેહરનાં રેહનારાએનેજ શાહ લાએઓ હતો કે ?

જ. — ખોદાતાલાએ એ દીન તમામ દુનીઆનાં લોકોને શાહ મોકલી હતી તે વીશે દીનકરદનાં પાંચમાં દશતરમાં લખેલુછે.

શ. — જરતોશત ગોશતાસપની દરબારમાં કેમ આએઓ ?

જ. — તેણે પોતે ૨૧ પુરાતકો “આદરબુરજન” નાંમનો આ તશ અને “સરવ” નુ જાહાડ લેઈ તેહની દરબારમાં ઘણાં વીદવાંનો બેઠેલા હતા તાંહાં જાઈને પેહલાં ગોશતાસપની ઊપર દોઆ કીધી અને કહીજીકે હુ ખોદાનો પેગમબરછેજી તેથી ગોશતાસપે માંન આપો બેશાડેઓ તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં તેમજ બીજી કેતાબોમાં આવેલુછે.

શ. — જરતોશતે ગોશતાસપ ઊપર કહી ભાશામાં દોઆ કીધી હતી ?

જ. — અવસતા ભાશામાં તે વીશે વીશતાસપ નુશાકમાં :—

અવસતા.

આઅદ અઓખત જરથુશતરો કહીઓએશ વીસતાસપહે આશરીનામે તહીઅ નર દંધહુપએતે.

માએની.

જરતોશતે કએઆંની ગોશતાસપને એ રવેશે કહીબિડે તું
આલોકનો પાદશાહિએ તેથી તારી બિપર દોઆ કરધું.

શ.—પછે જરતોશતે ગોશતાસપની દરઆરમાં શું શીધું?

જ.—ગોશતાસપને કહીબિડે એ દીન તું કબુલ કર તું ક
રેતો તાહારા છોકરાથી કરે તે વીશે વીશતાસપ નુસકમાં :—

અવસતા.

આઆદ એદ તુમ સંઘહાની તુમ ઈઅથ પોથરો વીશતાસપાએ.

માએની.

એ રવેશે ગોશતાસપ તું (એ દીનનું) પઢવું કરેતો તા
હારો છોકરાથી તે પરમાંણે પઢે ઈઆને કબુલ કરે.

શ.—જરતોશતનાં કહેવા બિપરથી ગોશતાસપે દીન કબુલ
શીધી કે ?

જ.—નહી તેહુની દરઆરમાં એકેલા શંઘલા વીદવાંનો શા
થે તકરાર કરવાને કહીબિ તે પરમાંણે જરતોશતે તે લોકો શાથે
તરણ દાહાડા શુધી તકરાર ચલાવી તેઓ બિપર રતેહુ મેલવી તે
જોઈ ગોશતાસપે ખુશી થાઈ જરતોશતને ધણું માન આપીબિ તે
વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—જરતોશતે ગોશતાસપને મોજેજા શું બતાવેઆ હતા.

જ.—જરતોશતે અવસતાનાં કલાંમો પઢી ગોશતાસપને શ
મજાવેઓ અને કહીબિડે તું માંગશે હુવા મોજેજાઓ હું બતાવ
શ હુવું કહીને પેલો આતશ ગોશતાસપનાં હાતમાં આપેઓ તે
ને લેઈને શંઘલા દરઆરમાં એકેલા લોકોનાં હાતમાં આપેઓ પં
ણ કોઈનાં હાતને ગરમ લાગુ નહી તે જોઈ શંઘલાઓ અજબ
થાએઆ પછે પેલું “ સરવ ” નું જાહાડ રોપેબિ હુવું તેહુનાં પા
તરાં બિપર લખાએલું વાંચી અજબ થવા લાગા તે વીશે શારેસ
તાંનમાં લખેલુંછે.

શ. — જાંમાશપ હકીમેથી કાંઈ જરતોશતની અજમાએશ કીધી હતી કે ?

જ. — હા જોહવારે આતશ કોઈનાં હાતને ગરમ નહીં લાગે તેવારે જાંમાશપે પોતાનાં દેહમાં વીચારીઊકે જરતોશતની અજમાએશને વાશતે કાંસાંની ધાતું ગરમ કરી જરતોશતનાં શરીર ઉપર નાંમું જો એ ખરો પેગમબર હશેતો એને નુકસાંન નહીં પોચશે એવી ધારણાંથી ચાર મરતએ તેહની છાતી ઉપર ધાતુ રેડી હતી તે ધાતુંથી તેહનાં શરીરને કશું નુકસાંન થાઈઊ નહીં તે જોઈ જાંમાશપ ધણે અજબ થાએઓ અને તેહની પેગમબરીને કબુલ રાખી, તે વીશે શારેસતાંનમાં લખેલુંછે.

શ. — ગોશતાસપે જરતોશતને બંદીખાંને શુ કરવા નાંખે ઓ હતો ?

જ. — ગોશતાસપની દરબારનાં શાંધલા વીદવાંનેને તકરારમાં જરતોશતે કાએલ કીધા હતા તેહનો કીનો રાખી તેઓએ એક દાહાડે જરતોશતનાં ધરનાં દરબાંનને લાલચ આપી તેહનાં ધરમાં બાલ, નખ, એવી બીજી મુરદાર ચીજો નાંખીને ગોશતાસપને શમજાવેઓ હતો કે એનાં ધરનાં જાહાડા જુઓ એ જાહુગરછે અને આપણને ખોટું શમજાવેછે તે પરમાંજો તપાશ કરવાથી તે હુવી ચીજો માલંમ પડી તેથી પાદશાહએ ગોશે થાઈ તેહને બંદીખાંને નાંખેઓ હતો તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ. — જરતોશત બંદીખાંનેથી કેમ છુટો ?

જ. — ગોશતાસપનો “અસપેસીહા” નાંમનો એક ખાસ ઘોડો હતો તેહનાં એહારે પગ પેટમાં ગલી ગીચા હતા તેહનો એલા જ ધણાં તબીબોએ કીધો પણ તે નીશરેઆ નહીં તેથી ગોશતાસપ ધણે દલગીર થાએઓ તે ખબર જરતોશતને થાઈ તેથી તેણે પાદશાહને કેહવાડીઊ કે હું તાહારા ઘોડાનાં પગો કાહાડી આપુચ તેથી તેહને પાદશાહ બોલાવેઓ હતો તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ. — તે ઘોડાનાં પગો જરતોશતે કેમ કાઢાડેઆ હતા.

જ. — જરતોશતે ગોશતાસપને કહીબકે તું માહારી કહેલી એઆર બાબદો કબુલ કરેતો હું તાહારા ઘોડાનાં પગો બાહર કાઢું તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ. — તે એઆર બાબદો શું કબુલ કરાવી હતી ?

જ. — પેહલું કહીબકે તું પોતે એ મોજેનો જોઈને ખરાં એકીનથી દીન કબુલ કરે, બીજી તાહારો છોકરો અસપંદીઆર પોતે દીન કબુલ કરે અને દુનીઆમાં લોકોને શમજાવી કબુલ કરાવે, તરીજું તાહારી ઓરત 'કેતાઈબિન' પોતે દીન કબુલ કરે અને બીજી ઓરતોને શમજાવે, અને એથું માહારા ઘેરમાં ખરાબ વસતુઓ કોણે નાંખી હતી તે વીશે દરબાંનને પુછીને શાએત કરે. એ બાબદો ગોશતાસપ, અસપંદીઆર, અને કેતાઈબિને કબુલ કીધી પછે પેલા દરબાંનને બોલાવી તજવીજ કીધી તેણે ખરી બાબદ કહી અને જે વીદવાંનોએ ખરાબ વસતુઓ નાંખી હતી તેવોણનાં નાંમો બતાવેઆં તેથી પાદશાહે તે લોકોને શજા કીધી, પછે જરતોશતે ખોદાતાલા આગલ દોઆ કરીને ઘોડાનાં એહારે પગો બપર હાત પ્રવેઓ તેથી તેહનાં પગો બાહર નીકલેઆ તે જોઈને શંકલાઓએ દીન કબુલ કીધી તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલું છે.

શ. — જરતોશતે કોઈ આજારીઓનેથી શાર કીધું હતું કે ?

જ. — હા એક વખત "ગોશતાસપ" નો બાપ "લહુરાસપ" અને તેહનો ભાઈ "જરીર" એવો આજારી પડેઆ હતા તેવોની ઘણી દવા કીધી હતી પણ તેથી શાર નહી થાઈબિ હતું અને જરતોશતની દોઆથી તંદરોશતી થાઈ હતી તે વીશે શારેસતાંનમાં લખેલું છે.

શ. — શું અવસતા પઢવાથી તંદરોશતી નલેછે ?

જ. — હા અવસતાનાં કલાંમો તંદરોશતી આપનારાંએ તે વીશે વંદીદાદની શાતમી પરગરદમાં :—

અવસતા.

ઈઅદ પઓર અએશન હંનસાઓઅં તે સપેતમ જરથુશત
૨ કેરેતો અએશનેસમ ઊરઅરા અએશનેસમ માંથરે અએશને
સમ તેમ એથર હંનસાઓઅં તે ઈઅદ માંથરેમ સપેતતેમ અએ
શનઓ.

માએની.

અએ સપીતમાંન જરતોશત જરે ઘણાં હુકીમે એકઠા મ
લેછે, તેવારે હથીઆરથી તંનદરોસતી આપેછે, દવાથી તંનદરોશતી
આપેછે, માંથરજોબાંનથી તનદરોસતી આપેછે, તે શરવમાં શરશ
ઓજોરગ માંથરજબાંન તંનદરોસતી આપનારછે.

શ.—ગોશતાસપે જરતોશત પાશે શું મોરાદો માંગી હતી ?

જ.—પેહુલું એકે હું માહારી જેદગીમાં હુલું જોઈઆઊ કે
તે જેહાંનમાં મહુને કેહુવી જગો મલશે બીજું હું હુમેશાં જીવેઆ
કરું, તરીજું માહારા શરીર ઊપર હથીઆરનો જખમ નહી લા
ગે, એથું હું આવતા જમાંનાંની અગમચેતી જાંણું, એ પરમાંજી
એઆર બાબદો માંગી હતી તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—ઊપલી ચાર ચીજો ગોશતાસપને મલ્લી હતી કે ?

જ.—નહી, જરતોશતે કહીઊકે એમાંની એક ચીજ તુને
મલશે એઆરે ચીજ એક માંજીશને આપવી સજાવાર નથી તેથી
એક, ગોશતાસપને બીજી તેહુનાં છોકરા અસપંદીઆર અને ત
રીજી પેશુતનને અને એથી જાંમાશપને મલ્લી હતી તે વીશે જર
તોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—જાંમાસપ એ કોણ હતો ?

જ.—તે ‘હવોગવો’ અથવા ‘હબુબ’ નામનાં શખશનો
છોકરો હતો અને તે ગોશતાસપનો વજર થાએ એ વીશે ઈજેશ
ને ૫૧ માં :—

અવસતા.

તાંમ ચેસતી દે જામાસપો હુઓગુઓ એશતોએશ ખરેનાજુ-

માએની.

તે દાનાવ દસતુર જામાસપ જે નુરને આહાનારો હવેગવો
ને (છેકરો.)

શ.—જીપલા ચેઆર રાખશેને કેહી કુહી ચીજો મલી હતી?

જ.—“ગોશતાસપ” તે જેહાંનમાં પોતાની જગો જોઈઆ
એઓ હતો “પેશુતન” હુમેશાં જીવેઓ હતો. “અસપંદીઆર”
નું તન રાખત થાઈજી હતું અને “જાંમાસપ” અગમચેતી જાં
ણનારો થાએઓ હતો તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—તે ચેઆર રાખશેને તે ચીજો કેમ મલી હતી?

જ.—જરતોશત એક દાહાડે દરન ઇજવા બેઠો અને તે
દરનની નજદીક દાર, દુધ, પુલ, અને દારમ, મેલીને ખોદાની બં
દગી કરી ઇઆને ઇજને ‘દાર’ ગોશતાસપને પાએઓ તેથી તે
હુગાઈ ગએઓ અને તેહુનું રૂહુ તે જેહાંનની સેર કરી પોતાની
જગો જોઈઆઈજી અને પેશુતનને ‘દુધ’ પાઈજી તેથી તે અમર
ગ થાએઓ અને જાંમાસપને ‘પુલ’ શુગાડીજી તેથી તે અગમ
ચેતી જાંણવા લાગો અને અસપંદીઆરને ‘દારમ’ ખવાડીજી તે
થી તેનું તન રાખત કાંસાંનાં જેહુવું થાઈજી એ વીશે જરતોશ
તનાંમાંમાં તથા શારેસતાંનમાં ગોશતાસપ બેહુશત જોઈ આએ
ઓ એમ આવેલુંછે.

શ.—શુ પેશુતન જીવતોછે ?

જ.—જરતોશત નાંમાંમાં લખેચકે પેશુતનને જરતોશત પે
ગમખરે ઇજેલું ‘દુધ’ પાઈજી હતું તેથી તે અમરગ થાએઓ હ
તો અને વલી વીશતાસપ નુસકનાં અવસતામાં જરતોશતે દોઆ
કીધાછે તેહુમાં ખોલી રીતે જણાએચકે તે અમરગ હતો તે વીશે
નાં અવસતા :—

અવસતા.

અર્ધઅશક અમહરક યુઆહી ઈઅથ પેશોતનુશ.

માએની.

પેશુતનનાં જેવા એઆજર અને એમરગ હોજો.

શ.—તે પેશુતન હાલ કાંહાંછે ?

જ.—તેહુને વાસતે “બુનદેહશમાં” લખેછે કે તે “કંગદે જ” નાંમનાં ગોશમાંછે પણ તે ગોશ કાંહાંછે તે કાંઈ હમણાં આ પણને જણાવું નથી.

શ.—શું જાંમાસપ અગમચેતી જાણતો હતો ?

જ.—હા તેહુને શાર જરતોશતે શારી દોઆ કીધી હતી તેથી તેહુનાં ગનેઆંનમાં ઘણા વધારો થાએઓ હતો અને ગોશતાસપે તેહુને કેટલીએક ભવીશીઅ કાલની હકીકતો પુછી હતી તેહુનાં તેને જવાબે આપેઆ હતા તે બીનાની કેતાબ પેહેલવી ભાશામાં લખા એલીછે તે જાંમાસપી કેતાબને નાંમે એલખાએછે અને દસાતીર કેતાબમાં લખેછે કે દશતુર જાંમાસપ આસમાંનોનાં સઘલા ભેદો જાણતો હતો.

શ.—શું અસપંદીઆરનું સરીર કાંસાનું થઈગી હતું ?

જ.—નહી, પણ પેગમબર જરતોશતની દોઆથી તેહુનું સરીર ઘણું સખત થઈગી હતું કે તે ઊપર હથીઆરનો જખમ લાગે નહી પણ રસતમ પેહેલવાંને તેહુની આંખમાં તીર મારેઓ હતો તેથી તે મરણ પાંમેઓ હતો તે વીશે શારેસતાંન અને શાહ નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—આપણાં લોકો કેબુસરો પાદશાહનું નાંમ તનદરોસતી માં લીએછે તે ઊપરથી હેવું જણાએચકે તે હજુ શુધી જીવતોછે કે ?

જ.—તે પોતાની પાદશાહી “લોહોરાસપ” ને શેરીને પાહાડનાં ગોશ તરફ ગીઓ હતો અને ફરી તેહુની નીશાન કોઈને જ

ભાઈ નહીં હતી પણ વીશતાસપ નુસકનાં અવસતાનાં જરતોશત
ગોશતાસપ પાદશાહ ઉપર દોઝા કરતી વખતે બોલે એવું કે તમે
કેખુસરોની મીસાલે એમરગ થાઓ તે વીશે અવસતાનાં આવેલું છે.

અવસતા.

અર્થઅશક અમહરક બુઆહી ઈઅથ કવહુસરવ.

માએની.

કેખુસરો પાદશાહનાં જોડવા એઆજર અને એમરગ થાઓ.

શ.—કેખુસરો પાદશાહ હાલ કાંહાં છે ?

જ.—અવસતા પરમાણું તે જીવતો છે એમ આપણે કેહી
શકીએ પણ તે કાંહાં છે તે આપણથી કેહેવાઈ શકાતું નથી અને વ
હી પાનંદ ભાસાનાં અરદારઅશની આશરીન લખાએલી છે કે જે
આપણાં અથોરનાંને આશરંગાન પઢેઆ પછે હમેશાં પઢે છે તે
આશરીનનાં જે જગોએ ઈરાણનાં ગુજરેલા પાદશાહનાં રવાંને
ઉપર દોઝા કરે છે તેજ ગુજરેલાંઓની સરનાં કેખુસરોનું બી નાં
મ વાપરે છે તે ઉપરથી તે જીવતો હોય એમ જણાતું નથી પણ
અવસતા પરમાણું તે જીવતો છે હેવું માંનવું જોઈએ.

શ.—ગોશતાસપની નજદીક દીનની ગવાહી આપવા કોણ
આઈગી હતું ?

જ.—એક દાહાડે ગોશતાસપ તખત ઉપર બેઠેલો હતો અ
ને જરતોશત તેહની આગલ બેઠેલો હતો હેવાનાં દરબાંને આવીને
કહીગી કે આપણાં દરવાજા આગલ ધણાં દબદબાવાલા ચાર શવા
રો આએઆ છે, એટલું કેહ્ય એટલામાંતો તે સવારો પાદશાહની
નજદીક આવી કેહેવા લાગાજે હોમો એઆર રસતાઓ છેઈએ ખો
દાએ હમુને તુને કેહેવા શાર મોકલેઆ છે કે એ જરતોશતની દીન
ખરી છે તે તું કબુલ કર એટલું કેહી જતા રહેઆ તેવોનો દબદ
બો જોઈ ગોશતાસપ બેહુશ થાઈ ગીઓ અને હુશીઆરીનાં આ

વીને જરતોશતને પુછીજી કે એવો કોણ હતા તેવારે તેણે કહીજી કે તેઓ શ્રેસતાઓછે તે વીશે દીનકરદમાં તથા જરતોશતનાંમાં માં આવેલુંછે.

શ.—તે શ્રેસતાઓનાં નાંમો શું ?

જ.—બહુમન—અરદીએહશત—આદર ખેરદાદ અને આદર ગોશસપ—તે વીશે જરતોશતનાંમાંમાં આવેલુંછે.

શ.—તેવો શ્રેસતાજ હતા તે કેમ શાખેત થાયે ?

જ.—તે વીશે વીશતાસપ ઈઅશતમાં અને દીનકરદનાં શાતમાં દશતરમાં આવેલુંછે કે ગોશતાસપની નજદીક શ્રેસતાઓ ગવાહી આપવા આવેઆ હતા.

અવસતા.

દુએસઈઅમ તે જરથુશતર વએમ ઈઓ અમેશાસપેનત અહુચ અંધહુએશ.

માએની.

અએ જરતોશત તે (દીન) હોને દુનીઆમાં અમશાસ પંદોએ દેખાડી.

શ.—જેહુવારે ગોશતાસપ અને તેહુનાં કુટખે જરતોશત ની દીન કબુલ કીધી તેવાર પછે શું કીધું ?

જ.—ગોશતાસપે દરએક શેહુરેમાં આતશએહરાંમો કીધા અને તેહુની ખેદમતમાં મોએદોને રાખેઆ અને અવસતાનાં પુશતકો લખાવીને શેહુરે શેહુર મોકલેઆ અને અશપંદીઆરે દીનનાં મોજેજાઓ ઊપરથી શરવે લોકોને દીન કબુલ કરાવી અને થોડી મુદતમાં ઈરાંણ દેશમાં અવસતાનાં અમેઆશનો ધણો વધારો થાયેઓ અને ધણાંઓ પુરવીન થાયેઆ તે વીશે દશાતીર અને શારેસતાનાંમાં આવેલુંછે.

શ.—ગોશતાસપનાં વખતમાં ઈરાંણ દેશમાં કેટલાં આતશએહરાંમો હશે ?

જ. — “ મીરમુખતારે તેહરની ” નાંમનાં શરથી ગરંથ કારે પોતાની બનાવેલી “ મખજનોલ અખખાર ” નાંમની કુતા અમાં લખેલું છે કે ગોશતાશપ પાદશાહે ખારહુજાર જંદ અવસતા નાં પુશતકોને શુનેરી અને રૂપેરી વરકોથી લખાવીને શેહરે શેહરે મોકલેઆ હતાં અને ઈરાણનાં તમાંમ મોકલોકમાં ચોવીશ હુજાર આતશખેહરમાં બનાવેઆ હતા અને તેહમાં શરવેથી મોટા આતશખેહરમાં “ આદરખાએજાન ” અને “ પારસ ” શેહરમાં હતા અને પારસ શેહરનાં આતશખેહરમાં જેવા મોટી બોજોરગીવાલા બીજા નહી હતા જેહુની ખેદમતમાં તરંણ હુજાર મોખેદો રેહતા હતા તે વીશે શારેસતાનમાં આવેલું છે.

શ. — જરતોશતની શાયે કોઈ બીજે દેશનાં દાનાવોબી તકરાર કરવા આવેઆ હતા કે ?

જ. — હા જેહવારે અસપંદીઆરે એ દીન દુનીઆમાં જાહેર કીધી તેવારે ઈબ્રિનાંન શેહરથી એક “ તુતીઆનુશ ” નાંમનો ધણો દાનાવ શખશ જરતોશત શાયે તકરાર કરવાને આવેઓ હતા પણ તે જરતોશતનો ચેહરો જોઈનેજ આગમચથી બોલેઓ કે એ શખશ જુહુ બોલનાર નહી હોએ પછે જરતોશતે તેહને કહીબી કે તું જે પુછવાનો હોએ તે તારા મનમાં શખ તેહનો જવાબ હું આગમચથી આપુચ એમ કહી તેના મનની વાતનો શધલો બોલાસો કીધો તે સાંભલીને તે અજબ થાવા લાગો અને તે જ પરમાંણે હાંદુસતાંનથી “ ચગરેગાય ” અને “ બીઆસ ” નાંમનાં એ વીદવાંનો તકરાર કરવાને આવેઆ હતા તેવો સવાલ પુછે તેની આગમચ અવસતામાંથી તેહાનનાં સવાલોનાં જવાબો અને તેઓનાં દેલની વાતો જરતોશતનાં એક શાગેરદેવાંચી સાંભલાવી તે સાંભલીને તેવો અજબ થાઈ એ દીન કબુલ કરી હતી એ વીશે દશાતીરમાં લખેલું છે.

શ. — જરતોશત બોદાની નજદીકથી જે આતશ લાએઓ હતા તેહને કહી જગોએ રાખેઓ હતા ?

જ. — ગોશતાસપે તે આતશને “ રેવંદ ” નાંમનાં પાહાડ
ભિપર કે જોડેને “ પોશતે વીશતાસપાંન ” કરી કેહુછે તાંહાં તખ
તનશીન કીયો હતો તે વીશે યુનદહેશમાં લખેલુંછે.

શ. — જરતોશત ખોદાની નજદીકથી ‘ સરવ ’ નું જાહાડ
લાએઓ હતો તેહુને કાંહાં રોપીજી હતું ?

જ. — ‘ કાસમીર ’ શેહરમાં રોપીજી હતું તે રોપેઆને એ
ક હજાર એઆરશેા પચાશ વરશ ગુજરેઆ પછે મુસલમાનનો
“ મુતવકલ અબાશી ” નાંમનો પાદશાહ હતો તેહુની આગલ બી
જાએએ તે જાહાડની ધણી વખાણ કીધી હતી કે તેહુનાં જોડું
બીજું જાહાડ છેજ નહીં અને થાશે પંણ નહીં તેથી તે જાહાડને
જોવાની તે પાદશાહની આહેશ થાઈ પંણ તાંહાં જવાને ધણો દુર
રશતો હતો તેથી જવાઈ શકાઈજી નહીં તેહુવારે તે જાહાડને કા
પી મંગાવાનો હુકમ આપેઓ તેથી તાંહાંનાં લોકો ધણાં દલગીર
થાઈને તે કાપવાને નાં પાડી અને તેહુનાં અવેજમાં તે પાદશાહ
ને ધણાં રૂપીઆ આપવા કહેઆ કારંણ કે તે જાહાડની નીચે હ
જારો ગોશપંદો આશાએશ લેતાં હતા અને તેહુની ભિપર હજારો
પખશીઓનાં માલા અને રેઠાંન હતું, પણ તે પાદશાહ કબુલ
નહીં કીધું અને જોલમથી કાપો મંગાવીજી. તેહુને કાપતાં હ
જારો રૂપીઆ ખરચ થાએઓ હતો એટલું તે મોટું હતું અને
તેહુને ધણાં ખરચથી તાંહાં લેઈ ગીઆ પણ તે પાદશાહનાં શેહુ
રથી એક મનજલ દુર રેહી એટલામાં તે પાદશાહને તેહુનાં ગો
લાંમેએ કાંઈ કારંણ ભિપરથી રાતનાં મારી નાંખેઓ તેથી તે
જોવા પાંખેઓ નહીં તે વીશે દબેશતાંનમાં લખેલુંછે.

શ. — જરતોશતને શું ફરજંદ હતાં ?

જ. — તરંણ છોકરા અને તરંણ છોકરી : છોકરાઓનાં
નાંમ “ એસદવાસતર, ” “ એરવરતર ” અને “ ખુરશીદ એહર ”
છોકરીઓનાં નાંમ “ પરીન, ” “ સરીત, ” અને “ પુરોચીસત ”
એ વીશે યુનદહેશમાં લખેલુંછે.

શ. — જરતોશતની ઓરતનું નામ શું ?

જ. — “ હવેવ ” તે વીશે યુનદહેશમાં લખેલું છે.

શ. — જરતોશતનાં મમાવાનું ઇચ્છાને દોગદો નાં વ્યાપનું નામ શું ?

જ. — “ ફરાહમરવા ” તે વીશે યુનદહેશમાં લખેલું છે.

શ. — જરતોશતની દીન પેહેલાં કોણે કબુલ કીધી હતી ?

જ. — જરતોશતનાં કાકાનાં છોકરા “ મેદીઓમાહુ ” — તે વીશે ફરવરદીન ઇચ્છાશતમાં અને યુનદહેશમાં લખેલું છે.

શ. — ગોશતાસપનાં વખતમાં જરતોશતી દીન કેટલાં વરશ અશાખર ચાલી હતી ?

જ. — ગોશતાસપની જીનદગીમાં તમામ મેલોકમાં એ દીન નો પ્રલાવો (૫૭) વરશ શુધી થાયેઓ હતો તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — જરતોશત દીન લાવેઆ પછે પોતે કેટલાં વરશ જીવેઓ હતો ?

જ. — ૩૫ વરશ, અને શાધલાં મલીને જરતોશતની ઊમર ૭૫ વરશની હતી તે વીશે દાદસતાને દીનીમાં લખેલું છે.

શ. — જરતોશત કીહુ દાહાડે ગુજરેઓ હતો ?

જ. — રોજ ૧૧ મો ખુરશેદ અને માહ ૧૦ મો દયે તે વીશે દાદસતાને દીનીમાં લખેલું છે.

શ. — જરતોશતનું મરણ કેમ થાયું હતું ?

જ. — જોહેવારે જરથુશતી દીન આલમમાં જાહેર થાય તે વાર પછે કેટલીએક મુદતે ગોશતાસપ પાદશાહ “ સીસતાન ” શેહુ રમાં જાલ પેહેલવાંનને ઘેર મેહુમાંન ગીઓ હતો અને ગોશતાસ પનો છોકરો “ અસપંદીઆર ” “ દેજેગુમબદાન ” નાંમનાં કીલા માં બંદીખાંને પડેલો હતો હવે નવરો વખત જોઈને તુરકસતાન શેહુરનો પાદશાહ “ અરજસપ ” નાંમનો હતો તે લશકર લેઈને

ઈરાણુ ઊપર ચહડી આએઓ અને ઈરાણુ રતેહુ કરી લીધું તે વખતે “ બલખ ” શેહુરનાં આતશ બેહુરમમાં જરથુશત પેગમ બર અને ગોશતાસપ પાદશાહનો આપ “ લોહારાસપ ” બંદગી કરવાને બેઠેલા હતા તે જગોએ તે બધે જણાવું મરણ નીપજી હતું અને તેજ પરમાણે બીજા ઘણાએક મોખેદેવું મરણ થાઈ જી હતું અને આતશબેહુરમોને પણ નુકસાની પોહોચાડી હતી અને અવસતાનાં પુશતકોને આતશમાં બાલવાને નાખેઆં હતાં પણ તે પુશતકોને કશું નુકસાન નહીં થાઈજી હતું તે બખર ગોશતાસપને પડવાથી તે ઈરાણમાં આએઓ હતો અને પોતાના છોકરા અસપંદીઆરને બોલાવીને અરજાસપને મારીને કાહાડી મુકેઓ હતો તે વીશે સારેસતાંન અને દબેશતાંનમાં લખેલું છે.

શ.—જરથુશતનું મરણ કોણને હાતે નીપજી હતું ?

જ.—તુરકસતાંનનાં પાદશાહ “ અરજાસપ ” નો એક પેહુ લવાંન “ તુરબરાતુર ” નામનો હતો તેહેને હાતે જરથુશતનું મરણ નીપજી હતું પણ તેજવેલા જરથુશતનાં હાતમાં એક ચમતકારી હાડી હતી તે પેલા “ તુરબરાતુર ” ની ઊપર મારી તેહેમાંથી આતશ રોશન થાએઓ તેથી તે પણ મરણ પામેઓ હતો તે વીશે દાદસતાંને દીની અને દબેશતાંનમાં લખેલું છે.

ખા ખ ૪ થો.

અરદાએ વીરાશ્ર તથા આદરબાદ મારેસપંદનાં

મોજેખાઓ વીરો સવાલ. ૭

શ.—અરજાસપ પછે આપણી દીનની ખરાબી કોણે કીધી હતી ?

જ.—શેકંદર રૂમી જોહવારે ઈરાંન ઊપર ચહડી આએઓ

અને ઇરાણુ દેશને પોતાનાં તાબામાં કીધું તે વખતે આપણી દી
ન અને પુરાતકોની ખરાબી તેઓએ કીધી હતી તે વીશે દીનકર
દનાં દશતરમાં આવેલું છે.

શ.—સેકંદરે આપણી દીનની ખરાબી કીધા પછે એ દીન
કોણે તાજી કીધી હતી ?

જ.—“અરદેશીર બાબકાંન” નામનાં ઇરાણુનાં પાદશાહ
નાં વખતમાં તેહનાં હોકામથી દશતુર અરદાએ બીન વીરાણે મો
જેજો બતાવીને લોકોની ખાતરી કીધી હતી તે વીશે અરદાએ વી
રાણનાંમાં આવેલું છે.

શ.—અરદાએ બીન વીરાણે શું ચમટકાર બતાવેલો હતો ?

જ.—અરદેશીર બાબકાંનની પાદશાહી મજબુતી ઉપર આ
વી તેહવારે તેણે પોતે એઆલીશ હુજાર દશતુર મોબેદોને એકઠા
કીધા અને તેહમાંથી એઆર હુજાર સુદી કાહાડેઆ અને તે આર
હુજારમાંથી એહારશે સુદી કાહાડેઆ અને તે આહારશેમાંથી એઆ
લીશ દાનાવ ઉસતાદોને સુદી કાહાડેઆ અને તેહમાંથી ઘણાં પવી
તર શાત જણાંને સુદી કાહાડેઆ અને તે શાંઘનાઓ માંહથી ઘણા
પવીતર અરદાએ બીન વીરાણે સુદી કાહાડેઆ અને પાદશાહ તે
હુને કહીબકે તું કાંઈ મોજેજો બતાવ કે જેથી લોકો એ દીન ઉ
પર મજબુત રહે, તેહવારે અરદાએ બીન વીરાણે “આજરખોર
દાદ” નામનાં આતશબેહરાંમમાં ગીઓ તાહાં ઇજેલો દાર પીને
એક તખત ઉપર શાત દાહાડા શુધી શુઈ રહેઓ અને પેલા એ
લીશ હુજાર દશતુર મોબેદો તેહની આશપાસ બંદગી કરવા
એઠા અને અરદાએ વીરાણું રહે પવીતરાઈનાં શબ્દથી ‘બહમ
ન,’ “અરદીબેહરાત” અને સરોશ ફરેસતાની મદદથી તે જોહાં
નનો શાંઘલો હુવાલ જાણીને આઠમે દાહાડે બેઠેઓ અને તે જો
હાંનમાં જોએલો શાંઘલો અહુવાલ લખી કાહાડેઓ અને શાંઘલા
ઓને કહી શાંબલાવેઓ તે તલેસમ જોઈ શાંઘનાઓ ઇમાંન લા

વેઆ હતા અને તે લખાએલા હેવાલને અરદાએ વીરાઈનાં મું ક
રી કેહ્યું તે વીશે અરદાએ વીરાઈનાં માંમાં આવેલું છે.

શ.—અરદાએ વીરાઈ નાં માંમાં શું બીના લખાએલી છે ?

જ.—એ હુશત, દોનખ, અને હમેશગેહાન હેવી જગો જે
ભિપક્ષી જેહાનમાં છે તે કેહવાં કાંમે કરનારા એને મલે છે અને એ
હુશતમાં શું શુખ છે અને દોનખમાં શું શખ છે તે બીના લખે
લી છે તે વીશે અરદાએ વીરાઈનાં માંમાં આવેલું છે.

શ.—અરદાએ વીરાઈ શુતો અને ભીને તે જેહાનનો હે
વાલ કહેવો તેમાં મોજેજો શું થાયેવો ?

જ.—લોકોને ખર એકીન અને ભરશે એમ આવેવો કે
કોઈ પંણ મંણશ ખાંધા પીધા વગર શાત દાહાડા શુધી ભિગાઈ
જ રહે એમ બનવું મુશકેલ છે તે ભિપરથી એ મોજેજો ખરો
કહેવો.

શ.—અરદાએ વીરાઈ પછેની કોઈએ મોજેજો બતાવેવો
હતો કે ?

જ.—હા શાપુરશાહ હોરમજદનાં વખતમાં “આદરબાદ
મારાસપંદ” નાં મનાં દસતુરે હેવો મોજેજો બતાવેવો હતો કે
પાદશાહનાં હોકમથી કેટલાએકોએ કાંસાની ધાતું ગરમ કરીને
તેહુની છાતી ભિપર રેડી હતી પંણ તેહુનાં સરીરને કસી બુકસાં
ન નહી થાઈ હતી તેથી લોકો અજબ થાઈને દીન ભિપર એકીન
લાએઆ હતા તે વીશે દીનકરદમાં આવેલું છે.

શ.—આદરબાદ મારાસપંદ કોણની ઓલાદનો હતો ?

જ.—તેહુનો બાપ જરતોશત પેગમબરનાં ખાંનદાંનનો હ
તો અને તેહુની માએ ગોશતાસપ પાદશાહનાં ખાંનદાંનની હતી તે
વીશે દબેસતાં નાં લખેલું છે.

ખા ખ પ મો .

નરતોશતી ધરમનાં મુલ વીશે તથા સુદરેહ

કુશતી વીશે સવાલ. ૩૦

શ.—આપણાં ધરમનું મુલ અથવા પાએઓ શું છે ?

જ.—આપણાં નરતોશતી ધરમને એક મન્યુતી પાંચેનું જાહાડ શામનવું ઇચ્છાને જેમ એક મન્યુત જાહાડ હોય તે પ રમાંણે એ ધરમ મન્યુતી પાંચેલોછે અને તેહની એ મોહાટી દા હાલી અને તરણ નાધલી દાહાલી અને એઆર જડ અને પાંચ મુ લીઆં અને એક મન્યુત આધારછે એ વીશે શેકનગુમાંની વજા રમાં અને ઇજેશને ૧૯ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

અએતદ્ય વયો મજદ ઊખદેમ થરે અસેમેમ એથરે પે શાતરેમ પનચ રતું.

માએની.

એ સખુન હોરમજદે કહેઓ કે તરણ અંદાજ એહાર પે શા અને પાંચ સરદારછે.

શ.—એ જાહાડનું થડ એટલે શું ?

જ.—ધરમનો મુખીઆ આધાર જે ધરમનાં ૧૨માંનો અ ને કાએદાઓ અને ઇમાંદારી એ ધરમનું થડછે તેથી આપણને ધરમનાં કાએદા અને ૧૨માં પરમાંણે ચાલવું જોઈએ તે વીશે શેકનગુમાંની વજારમા આવેલુંછે.

શ.—તે જાહાડની એ મોહાટી દાહાલી એટલે શું ?

જ.—હમેશાં આપણે શારાં કાંમમાં કોશેશ કરવી અને અ

રાખ કાંમેથી દુર રહેવું એ ધરમની બે મુખીય દાહાલીઓછે એ પરમાણે આપણને ચાલવાની જરૂરછે એ વીશે શેકનગુમાંની વ જાનમાં આવેલુંછે.

શ.—તે જાહાડની તરણ નાધલી દાહાલી એટલે શું ?

જ.—સારું વમાસવું, સારું બોલવું, અને સારાં કાંમે ક રવાં એ ધરમની તરણ દાહાલીઓછે ઇઆને આપણને હુમેશાં એ તરણ કાંમેનો આધાર પકડીને ચાલવું જોઈએછે તે વીશે શેકન ગુમાંની વજાનમાં તથા ઇજાને ૧૯ માં આવેલુંછે.

અવસતા.

કાએશ હે અશસમાંમ હુમતેમ હુખતેમ હુઅરેશતેમ.

માએની.

તે અંદાજ કીહાછે ? સારું વમાસવું સારું બોલવું અને સા રાં કાંમે કરવાં.

શ.—તે જાહાડની ચેઆર જડ એટલે શું ?

જ આપણાં જરતોશતી ટોલામાં અસલ કદીમ જમાંનાંથી માંણસોનાં ચેઆર તબકા જુદા પાડેલાછે જેમકે “અથરનાંન” “રથએશતાર” “વાસતરીગિશ” અને “હુતખશ” એ ચેઆર જડછે તેથી એ ચેહાર ટોલાવાઓએ પોત પોતાનાં પેશામાં બરાબ ર રીતે ચાલવું કે જેથી એક બીજાને કસાં રીતનું નુકસાંન નહી પાડાયે તો ધરમ પરમાણે બરાબર ચાલવાને અને મજબુત રહેવા ને બનીશકે એ વીશે શેકનગુમાંની વજાનમાં તથા ઇજાને ૧૯ માં

અવસતા.

કાએશ પેશતરાએશ આથરવ રથએશતાઓ વાસતરીઓ ૫ શુઈઆંસ હુએતેશ.

માએની.

કીહાછે પેશા ? અથોરનાંન, રથએસતાર, વાસતરીગિશ અને હુતોખશ.

શ. — એ ઊપલા એઆર તબકાનો ખોલસો શું ?

જ. — “અથરનાંન” એટલે આતશવાલા ઇઆને આતશની જાલવણી અને ખેદમત કરનારા તે ધરમગુરુઓને કહેછે “રથ એશતાર” તે રાજ દરબારી કાંમ કરનાર ઇઆને લડાએકો, પા હુદશાહ પેહલવાનોને કહેછે “વાસતરીઊશ” તે ખેડુતોને કહેછે અને “હુતખશ” તે વેપાર ધનધો કરનારા અને કારીગરોને કહે છે એ શબ્દોએ પોત પોતાનાં પેશામાં કાએદાસર ચાલવાની જ રહે છે એ વીશે દીનકરદમાં તથા દબેસતાંનમાં આવેલું છે.

શ. — તે જાહાડનાં પાંચ મુલીઆં એટલે શું ?

જ. — ઘેહરનો સાહુબ, મોહોલાનો સાહુબ, ગાંમડાંનો સાહુબ, દેશનો સાહુબ અને પેગમબર અથવા દીનનો પેશવા એ ધર મનાં પાંચ મુલીઆં છે ઇઆને તેઓ પોત પોતાની પદવી પરમાંણે સરવે કોઈને ચલાવાનો હક ધરાવેછે તેથી તેઓ ધરમને મળ્યુ તી આપનારા અને મદદ કરનારાં મુલીઆં છે એ વીશે શેકનગુમ ની વજારમાં તથા ઇજેશને ૧૯ માં :—

અવસતા.

કઈઅ રતુઓ નમાનીઓ વીસીઓ જનતુમે દખીઊમે જ રથુશતરો પુખદો.

માએની.

સાહુબો કોણુ છે ? ઘેહરનો સાહુબ, મોહોલાનો સાહુબ, ગાંમ ડાંનો સાહુબ, દેશનો સાહુબ અને પાંચમે જરતોશત.

શ. — આપણી દીનની નીશાંન શું ?

જ. — શુદરેહ અને કુશતી, અને એ નીરાનથી આપણે જ રતોશતી એલખાઈએછે.

શ. — શુદરેહ અને કુશતી પેહરવાનું ૫૨માં કોણનાં જ માંનાંથી હતું ?

જ. — કેટલાએકોનો વીચાર હોય છે કે તે જરૂરોશત પેગમ બર લાએએ હોતો પણ દાદસતાંન દીની કેતાબમાં અને સદર ન જમ અને નસર કેતાબમાં લખે છે કે શુદરેહ કુશતી જમશેદ પા દશાહનાં વખતથી છે.

શ. — કુશતીને અવસતામાં શું કહે છે.

જ. — “ અએવીઅંધહન ” કરીને કહે છે અને વહી મોએદો દરેનેદરમાં પવીતર કાંમમાં ખજુરીનાં જાહાડની પાતરી લેઈને તેહને વલ દેઈને ઇજ્જશને વગેરેનાં કાંમમાં વાપરે છે તેહને પણ એજ નાંમથી ઓલખે છે તે વીશે ઇજ્જશને ૯ માં આવેલું છે.

શ. — શુદરેહને કીહાં નામથી ઓલખે છે ?

જ. — પેહલવીમાં “ શેવ ” કરીને કહે છે અને શરશીમાં નીમક, નમક, શીખ, અને પેરાહન કરીને કહે છે તે વીશે નરી માંન હોશગ અને કાંમાં વોહારાની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — શુદરેહ એ શબ્દનો અરથ શું ?

જ. — શાએદા ભરેલો રશતો અને નેક મારગ એટલે આ પણ શુદરેહ પેહરનારા છેઈએ તે શાએદા ભરેલી દીનનાં નેક મારગ ઉપર ચાલનારા છેઈએ તેહની નીશાંન રાખીએ છે તે વીશે મોજેજતે જરૂરોશતીમાં આવેલું છે.

શ. — શુદરેહ શા ઉપરથી ઓલખાયે છે ?

જ. — તેહની ઉપર જે ગરીબાંનની નીશાંની મુકેલી છે તે ઉપરથી જણાયે છે.

શ. — ગરીબાંન એ શબ્દનો અરથ શું છે ?

જ. — ઇમાંન અથવા ઇમાંનદારીની નીશાંની ઇઆને આપણુ શુદરેહ પેહરનારા ઇમાંનદાર માણસા છેઈએ તેથી હુમેશાં ઇમાંનદારીની નીશાંની રાખીએ છે તે વીશે મોજેજતે જરૂરોશતીમાં આવેલું છે.

શ. — કુશતી એટલે શું ? અને એનો અરથ શું ?

જ. — કુશતી એ ખોદાતાલાની બંદગી તથા દીનની ૫૨માં બરદારીનો કમરબંદ છે ઇચ્છાને કુશતી બાંધનાર છે તે હમેશાં ખોદાતાલાની બંદગી અને ઇચ્છાદ કરવામાં પોતાની કમર મજબુત બાંધી રાખે છે, જેમ એક માણસ કાંઈ કાંમ કરવાને શાર કાંમ ર બાંધે છે તેમ આપણે ખોદાની બંદગીને શાર હમેશાં કમર બાંધેલી રાખીએ છે એટલે હરદંમ ખોદાને ઇચ્છાદ કરનારા છે ઇચ્છે તે વીશે શદર નજમમાં આવેલું છે.

શ. — કુશતી શાંની બનાવવી જોઈએ ?

જ. — ગોસપંદ ઇચ્છાને મેંઠાં અથવા ઊઠની શરદ ઊનની બનાવાનું ૫૨માં ન છે તે વગરે બીજી ચીજની નહીં આવે તે વીશે નીરંગસતાનમાં લખેલું છે.

શ. — કુશતી કોણને હાતની વણેલી રવા છે ?

જ. — અથુરનાંન મરદ અથવા ઓરતને હાતની વણેલી જોઈએ તે વીશે કાઊશ કાંમદીનની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — કુશતી વણેય તેહનાં કુટલા તાર રાખે છે.

જ. — કુશતીનાં શાંધલા મલીને બોહાતેર તાર રાખે છે પણ પેહલાં એ તારને વલ દેઈને પછે તેહનાં બોહાતેર તાર રાખે છે.

શ. — કુશતીનાં બોહાતેર તાર રાખવાનું કારણ શું ?

જ. — ઇજેશને જે આપણાં ધરમ પુરાતકનો એક ભાગ છે તેહનાં બોહાતેર કરદા ઇચ્છાને પાઠ છે તેહનો અંદાજો, મરત બો અને દરજો જાણવો ઇચ્છાને ઇજેશનેનાં બોહાતેર કરદાનાં વજન બરાબર એ કુશતીનાં બોહાતેર તાર છે અને જે કોઈ મલી દીનનો શખશ પાશી પરહેજગારીથી પાદીઆબ કુશતી કરે તે શખશ ઇજેશનેનાં સવાબમાં શાંમેલ થાયેલો ગણાયે છે તે વીશે ખીજેજાતે જરયોશતીમાં તથા હોરમજદ ઇચ્છાશતમાં ખોદાતાલાનાં સેશતી નાંમેલી બોહાતેર આવેલાં છે.

શ. — કુશતી વણતી વખતે બાર બાર તારનો એકકો ભાગ કરે છે તેહનું કારણ શું ?

જ. — પેહેલવી ભાશામાં બારને ‘દવાજદેહ’ કરીને કેરુછે અને “દવાજદે હમાશત” નાંમનું એક આપણું ધરમ પુશતક હતું અને “દવાજદે હમાશત” ને નાંમે ઓલખાતા બાર ૧૨ શતાઓછે તે બંધેની ગવાહી અને સંબંધ બતાવેછે ઇઆને કુશતી બાંધનાર તે “દવાજદેહ હમાશ” નાં સવાબમાં હુમખેહુરે પાંમે તે વીશે મોજેજાતે જરથોશતીમાં આવેલુંછે.

શ. — કુશતી વણતાં તેહનાં બોહાતેર તારનાં છ ભાગ કે રેછે તેનું કારણ શું ?

જ. — દુનીઆની અંદર છ તરફાંછે ઇઆને એઆર દશા એક ઊપર અને એક નીચેની તરફાંછે તેહની ગવાહી અને સંબંધ રાખેછે ઇઆને કુશતી બાંધનાર દુનીઆનાં શઘલા બરાતે કુશતીઆનોનાં સવાબમાં હુમખેહુરે પાંમેછે તે વીશે ગુલશને ૧૨ હંગમાં લખેલુંછે.

શ. — કુશતીની છ લરી રાખેછે તેહનું કારણ શું ?

જ. — આપણાં એક વરશનાં છ ગાંહમબારછે તેહની ગવાહી અને સંબંધ રાખેછે ઇઆને કુશતી બાંધનાર હુમેશાં ગાંહમબારનાં સવાબમાં હુમખેહુરે પાંમેછે તે વીશે મોજેજાતે જરથોશતીમાં આવેલુંછે, આ છ લરીમાં દર છેડે તરણ, તરણ હોએછે તે વરશનાં પેહેલા છ માશનાં તરણ અને છેલા છ માશનાં તરણ ગાંહમબાર આવેછે તે બતાવેછે.

શ. — કુશતીનાં બે છેડા રાખેછે તેહનું કારણ શું ?

જ. — એ બે છેડાંછે તે ઊપલી જોહાન અને આએ દુનીઆં એ બંધે જોહાનની હસતીની ગવાહી અને સંબંધ અને નીશાની બતાવેછે ઇઆને કુશતી બાંધનારે આ દુનીઆમાં હીલ ચાલ કરતાં ઊપલી હુમેશગીની જોહાનનો વીચાર તથા શીકર દીલમાં રાખવી જોઈએ.

શ. — કુશતીનાં બે પડ અને વચેથી પોકલ રાખેછે તેહનું કારણ શું ?

જ. — કુશતીનાં એ પડછે તે આસમાંન અને જમીનની ગવાહી અને શંખંધ બતાવેછે અને વચેથી પોકલછે તે આસમાંન અને જમીન વચેનાં તશવત અને હવાની ગવાહી અને શંખંધ બતાવેછે ઇચ્છાને કુશતી બાંધનાર આસમાંન અને જમીનની વચે જે કાંઈ પાક ચીજોછે તેહને હમેશાં ખુશાલ કીધા બરાબર શવાબ પામેછે તે વીશે મેળેજાતે જરથોશતીમાં લખેલુંછે.

શ. — કુશતીને વણીને તેહને પાછી ઊઠલાવી નાંખેછે તેહનું કારણ શું ?

જ. — આપણે તે જોહાંથી આએ દુનીઆમાં આએઆ છે ઇચ્છે અને પાછું તે જોહાંમાં જવુંછે તેહની ગવાહી અને સંખંધ બતાવેછે ઇચ્છાને કુશતી બાંધનારાઓ હમેશાં ઇચ્છાદ રાખનાર છે કે આપણે તે જોહાંથી આએ દુનીઆમાં આએઆ છેઇચ્છે અને પાછું તે જોહાં જવુંછે અને આપણાં કીધેલાં કાંમેનો જવાબ આપવોછે તે વીશે ગુલશને ફરહંગમાં લખેલુંછે.

શ. — આપણે કુશતીને બરાબર વચેથી ધરીને પછે કમર ઉપર ઇચ્છાને સરીરનાં મધેઅમ ભાગ ઉપર બાંધીએછે તેહનું કારણ શું ?

જ. — આપણે કુશતી બાંધનાર દુનીઆનાં તેમજ દીનનાં શબ્દો કાંમેનાં બરાબર મધેઅમ રીતે ચાલનારા છેઇચ્છે તેહની ગવાહી અને નીશાંન બતાવેછે અને કુશતી કમર ઉપરજ બાંધવાથી આપણાં રવાંનને શાએદો મલેછે અને શરીરનો શંભાલ થાયેછે તે વીશે નીરંગસતાંનમાં લખેલુંછે.

શ. — કુશતીનાં તરણ આંટા કંમર ઉપર બાંધીએછે તેનું કારણ શું ?

જ. — એ તરણ આંટાછે તે ‘હુમત’ ‘હુખત’ અને ‘હુઅરેશત’ એ તરણ શાબદોની ગવાહી અને સંખંધ બતાવેછે ઇચ્છાને આપણે કુશતી બાંધનારા હમેશાં સારું વખાશનાર, સારૂ બોલ

નાર, અને સારાં કાંમ કરનારા અને તે ઉપર મન્યુત રહેનારા છે. એ તેહની નીશાની છે તે વીશે મોજેજાતે જરથોશતીમાં લખેલું છે.

શ.—કુશતીનાં તરંણુ આંટા કમર ઉપર બાંધતી વખતે મનમાં કાંઈ ઇચ્છા કરવું કે ?

જ.—હા કુશતીનો પેહુલો આંટો કમર ઉપર બાંધતાં ‘હુ મત’ કરી મનમાં વમાશવું અને બીજો આંટો મારતાં ‘હુખત’ કરી વમાશવું અને તરીજો આંટો મારતાં ‘હુવરેશત’ કરીને વમાશવું જોઈએ.

શ.—આપણે કુશતીનાં ચેઆર ગાંઠ વાલીએ છે તેહનું કા રંણુ શું ?

જ.—ઇનસાનનાં સરીરમાં ચેઆર ચીજો જોદાતાલાએ પેદા કરી છે, આતશ, પાણી, પવન અને ખાક, એ ચેઆર ચીજો થી ઇનસાનની કાએઆ બનેલી છે તે ચેઆર ચીજોની ગવાહી અને સંબધ બતાવે છે ઇચ્છાને કુશતી બાંધનારે એ ચેઆર તતવને બરાબર મધેઅમ રીતે રાખવાં જોઈએ અને કુશતી બાંધનાર તે ચેઆર તતવને ખુશી રાખવા બરાબર સવાખ પાંચે તે વીશે મોજેજાતે જરથોશતીમાં આવેલું છે.

શ.—કુશતીનાં ચેઆર ગાંઠ મારતાંબી કાંઈ મનમાં વમાશવું જોઈએ કે ?

જ.—હા પેહુલો ગાંઠ મારતાં મનમાં વમાશવું કે જોદા એક છે અને તેજ શઘલી ભલી પેદાએશનો પેદા કરનાર છે બીજો ગાંઠ મારતાં મનમાં વમાશવું કે મનદીઅસની દીન બરહક છે તરીજો ગાંઠ મારતાં વમાશવું કે જરથોશત પેગમબર જોદાનો મોકલેલો ખરો પેગમબર છે અને એથી ગાંઠ મારતાં વમાશવું કે માહારી આખી જીનદગી શુધી માહારેથી જોમ બની આવે તે મ નેજીનાંજ કાંમ કરું તે વીશે સદરનસરમાં લખેલું છે.

શ.—શુદરેહ પેરીઆ વગર કુશતી બાંધાએ કે નહીં ?

જ. — નાગાં બદન ઊપર કુશતી નહી બાંધવી જોઈએ જો બાંધીને ચાલેતો ગુનાહ લાગેછે તે વીશે નીરંગસતાંનમાં લખેલુંછે.

શ. — કુશતી કેહી તરફ કરવી જોઈએ ?

જ. — શવારની વખતે શુરીએ નીકલેછે તે તરફ ઊભા રે હીને કરવી અને રાતને વખતે આતશની શનમુખ અને આતશ નહી હોએતો ચંદરની શનમુખ અને ચંદર નહી હોએતો દખ્ખં છુ દશા તરફ કરવી તે વીશે કાંમદીન શાપુરની રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ. — કોઈ કુશતી કરેછે તેહુવારે આપણાં લોકો ઊભા શું કરવા રેહુછે ?

જ. — કોઈખી માણસ એક કેબલાની નજદીક ઊભો રેહી કુશતી કરેતો તે કેબલો અને કુશતી કરનારની વચેથી જાવું એ રવા નથી અને કુશતી કરનારની નજદીકથી તરંણ કદમ દુર રેહીને ચાલી જાઈએ તો તે રવાછે પંણ તરંણ કદમની આંદ રથી ચાલવાની મનાઈછે તે વીશે કાંમદીન શાપુરની રવાએતમાં લખેલુંછે.

ખા ખ ૬ ઠો .

જરતોશતનાં લાવેલાં એકવીસ નુસકો વીશે સવાલ ૫

શ. — જરતોશત ૨૧ પુશતકો લાએઓ તેહનાં નાંમો અવ સતા અને પેહલવીનાં શું શું છે અને તે દરએક નુશકની કેટલી કેટલી પરગરદ હતી ઈઆને કરદા હતા ?

૪—અવસતામાં.

૧	ધમ્મથ.
૨	અહું.
૩	વચ્ચેરીઓ.
૪	અથા.
૫	રતુશ.
૬	અશાદ.
૭	ચીદ.
૮	હચા.
૯	વંધેગિશ.
૧૦	દજદા.
૧૧	મનધો.
૧૨	શીઅઓથેનનાંમ.
૧૩	અંધેગિશ.
૧૪	મજદાએ.
૧૫	અશથરેમચાએ.
૧૬	અહુરાએ.
૧૭	આ.
૧૮	ધમ્મમ.
૧૯	દરેગોખીઓ.
૨૦	દદદ.
૨૧	વાસતારેમ.

પેહલવીમાં.

૧	સતુદધમ્મશત... કરદા.	૩૩
૨	સતુદગર..... કરદા.	૨૨
૩	વહિશતમાંથર.... કરદા.	૨૨
૪	અગ..... કરદા.	૨૧
૫	દવાજદે હમાએશ કરદા.	૩૨
૬	નાદુર..... કરદા.	૩૫
૭	પાએમ..... કરદા.	૨૨
૮	રતુશતાધદિ..... કરદા.	૫૦
૯	અરશ..... કરદા.	૬૦
૧૦	કશશરૂઅ..... કરદા.	૬૦
૧૧	વીશતાસપ..... કરદા.	૬૦
૧૨	એરાથ..... કરદા.	૨૨
૧૩	સફદ..... કરદા.	૬૦
૧૪	જરશત..... કરદા.	૨૨
૧૫	અગાંનધમ્મશત કરદા.	૧૭
૧૬	નીઆદુમ.... કરદા.	૫૪
૧૭	હુશપારેમ..... કરદા.	૬૪
૧૮	દવાસરૂદ..... કરદા.	૬૫
૧૯	અશકારંમ.... કરદા.	૫૨
૨૦	વંદીદદ.... કરદા.	૨૨
૨૧	હાદોખત.... કરદા.	૩૦

એ વીશે બહુમન પુણ્યાની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ.—એ એકવીશ પુરાતકોમાં શું શું બીના લખેલી હતી.

જ.—ઊપલી જોહાંનની શાંધલી પેદાએશનો હેવાલ તથા આએ દુનીઆની પેદાએશનો શાંધલો હેવાલ અને ખોદાતાલાની તથા ફરેસતાઓની શેરતોનું એઆંન અને ખોદાશનાશી, પરહેઝગારી, બંદગી અને નેક કાંમોનું એઆંન અને જરતોશતનું એઆંન અને તેહનાં મોજેજાઓ અને ધરમનાં ફરમાનો અને નજુમ અ

ને હુકીમાંનો એલમ અને શાહ ગોશતાશપનો હેવાલ અને હુકુમત મલાવાની બીનાં અને દુનીયાનાં હુનરો વગેરે તમામ બીનાઓ તે પુશતકોમાં લખાએલી હતી તે વીશે શરશી વજરકરદદીનીમાં લખેલું છે.

શ.—આપણાં ધરમ પુશતકો કેમ ખરાબ થાએઆં હતાં?

જ.—પેહલાંતો એ પુશતકોને ખરાબ કરવાને તુરકસતાં નનાં પાદશાહ અરઝસપે આહીબી હતું અને જે વખતે તેણે ઇરાં નુ બિપર ચહુડી આવીને દીનની ખરાબી કીધી હતી તે વખતે એ શંકલાં પુશતકોને તેણે આતશમાં બાલવા નાંખેઆં હતાં પંણુ તે વખતે બલેઆં નહીં હતાં અને ખરાબી નહીં પોહ્યાયી હતી પછે ગોશતાસપ ઇરાંનમાં આએઓ તેહુવારે તેને પાછો શાંભાલ કીતો હતો તે વીશે શારેસતાંનમાં લખેલું છે.

શ.—આપણાં ધરમ પુશતકો પરાગંદે કેમ અને કેહવારે થાએઆં હતાં?

જ.—અશકાંનીઆંન ટોલાનાં છેલા પાદશાહ ‘દારા’ નાં વખત શુધી સહાંમત રહેલાં હતાં પછે સેકંદરે ઇરાંનુ રતેહ કીધું તે વખતે કેટલાંએક પુશતકો ખરાબ કીધાં હતાં તેવાર પછે શોધ કરતાં જે મલેઆં તે અને દસતુરો જાણતા હતાં તે પર માંણુ તેવોએ લખી લીધાં હતાં તેમજ રહેઆં હતાં તેવાર પછે અરદેસર બાંબકાંને પોતાનાં વખતમાં એક ‘તુશર’ નાંમનાં દસ તુર પાશે તે બાકી રહેલાં પુશતકોની નકલ કરાવી બીજાં શેહરોમાં મોકલેઆં હતાં તે વીશે દીનકરદનાં બીજાં દરતરમાં લખેલું છે—
વહી શરશી વજરકરદદીની કેતાબમાં લખેય કે સેકંદર પછે આપણાં ૪ નુશકનાં થોરા થોરા કરદા આપણી પાશે રહેઆ હતા તેમાં ‘રતુસતાઈ’ નાંમનાં નુશકનાં અસલ ૫૦ કરદા હતા તેમાં ૧૩ રહેઆ હતા અને ‘બરશ’ નાંમનાં નુશકનાં અસલ ૬૦ કરદા હતા તેમાં ૧૨ રહેઆ હતા અને “કરાસરપ” નાંમનાં નુશકનાં

અસલ ૬૦ કરદા હતા તેમાં ૧૧ રહેવ્યા હતા અને ‘ વીસતાસ
૫ ’ નાંમનાં નુસાકનાં અસલ ૬૦ કરદા હતા તેમાં ૮ રહેવ્યા હ
તા. — વહી દખ્ખેસતાંન કેતાખવાલો લખેછેકે મોખેદ “ આજરખોર
દાદ ” નાંમનો રાખશ પોતાની કેતાખમાં લખેચકે કેર માંનનાં ૬
સતુરો પાશે હાલ ચઊદ નુસાક પુરાછે અને શાત અધુરાછે.

શ. — હાજ આપણી પાશે અવસતાનાં પુરાતકોમાં શું ર
હીજીછે ?

જ. — વંદીદાદનાં ૨૨ કરદા.

ઈજેશનેનાં ૭૨ કરદા.

વીસપરદનાં ૨૪ કરદા.

વીસતાસપ નુસાકનાં ૮ કરદા.

હાદોખત નુસાકનાં ૩ કરદા.

ઓગમદેઆનો થોડો ભાગ.

વએઆનાં મથાલાવાલાનો થોડો ભાગ.

ખુરદેઅવસતા નીઆ એશ અને ઈઅશત.

દાંમદાદ નુસાકનાં ૩ કરદા.

ખા ખ ૭ મો .

અવસતા વીશે સવાલ. ૬

શ. — આપણાં અવસતાનાં કલાંમેને “ ગાથા ” જ્યાંન અ
ને ‘ માંથર ’ જ્યાંન એવાં એ નાંમેથી બોલેછે તેહેનું કારણ શું ?

જ. — ‘ ગાથા ’ જ્યાંન એ અહુનવર મધેથી પેદા કીધેલીછે
અને ‘ માંથર ’ જ્યાંન એ ‘ ગાથા ’ જ્યાંનથી જુદીછે તે વીશે દા
નકરદનાં પેહેલાં દશતરમાં લખેલુંછે.

શ. — અવસતાનાં કલાંમે પઢવાનું ૧૨ માંન છે કે ?

જ. — હા હમેશાં પઢવા વાળેય છે તે વીશે ઇજેશને ૫૦ માં જરતોશત કેહ્યું :—

અવસતા.

ઈએ માંથરા વાએમ મજદા બરએતી ઊરવથો અશા નેમં ધહા જરથુશતરો.

માએની.

અએ અહુરમજદ જે કોઈ માંથરજ્યાંનથી પઢવું લેઈ જા એછે તે અશેઈની નીઆએશ કરવાથી જરતોશતનો દોશત છે.

શ. — દીન ઊપર શક નહી રાખવો અને તેના કલાંમ પઢવા વીશેનું ૧૨ માંન શું છે ?

જ. — દીન ઊપર એકીનથી મજયુત રેહવું જોઈએ અને એ દીનને પઢવું જોઈએ તે વીશે ઇજેશને ૧૩ માં જરતોશત કેહ્યું :—

અવસતા.

૧૨ઓરેતીમયા આસતોથવનેમયા દએનીઆપુ માજદીઅસ નોએશ ઇઅજમએદે.

માએની.

માજદીઅશની દીનની મજયુતીને પઢવાથી હમે ઇઆદ કરીએછે.

શ. — અવસતાનાં કલાંમે કેહવી રીતે પઢવા ?

જ. — અવસતાનાં કલાંમે પઢતી વખતે આલસાઈ નહી કરવી અને તે પઢતાં વએ બીજા સખુનો બોલવા નહી તે વીશે ઇજેશને ૧૯ માં બોદા ૧૨માવેચ :—

અવસતા.

હા મે બધ અહુનહુવએરીઅ સપેતમ જરથુશતર અનપી ઊખદ અન પેશુત સરાઊઈઅમન.

(૫૮)

માએની.

અએ સપેતમાંન જરતોશત તે માહારા અહુનવરનો ભાગ
(ઇઆને અવસતાનાં કલાંમને) અચકાએઆ વગર તથા બુલ
કરીઆ વગર ભણીએ.

શ.—અવસતાનાં કલાંમો વીસરી જાઈએ તો ?

જ.—જે શખશ અવસતા શીખીને તેહનો થોડો ભાગબી
પાછા વીસરી જાએતો ખોદા તેહનાં રવાંનને એહશતની તરશ્થી
દુર રાખેછે તે વીશે ઇજેશને ૧૯ માં ખોદા ૨૨માવેછેકે :—

અવસતા.

સપેતમ જરથુશતર બધાંમ અહુનહુવએરીઅ દરેઅંજીએ
અપ રએાદ ઇઅએતે.—અજેમ ઇએ અહુરે મજદાપુ ઊરઆ
નેમ હુઅ વહુશતાદ અંધહોદ.

માએની.

અએ સપેતમાંન જરતોશત અવસતાનાં કલાંમને વીસરી
જાએતો—હું અહુરમજદ તેહનાં રવાંનને એહશતથી દુર રાખું.

શ.—અવસતાનાં કલાંમો પઢવાથી તે જોહાંનમાં શું શાએદો ?

જ.—તે જોહાંનમાં ખોદાતાલા બુલંદ એહશત આપેછે તે
વીશે વીશતાસપ નુસકની ૫ મી પરગરદમાં :—

અવસતા.

હુમબર હુથર અન ગાથવીઅ વઅ ગરોનમાનેમ અહુરમ
જદાપુ જસદ.

માએની.

એક બારગી અવસતાનાં સખુનો એકઠા પઢેતો અહુરમ
જદનાં ગરોશમાંનમાં પોહોએ.

(૫૯)

ખા ખ ટ મો .

બંદગી કરવા વીશે સવાલ ૧૦

શ.—બંદગી કરવી એટલે શું ?

જ.—આપણુ આદમજાત ખાકી બંદાછેઈએ તેથી ખોદાતા લાની નજદીક આપણું બંદાપણું, આજેજી, અને નમનતાઈ બતાવવી અને આપણી ઊપર કરેલી બખ્શેશનો ઊપકાર માંનવો તે હેતુ નામ બંદગી.

શ.—આપણને કોણની બંદગી કરવી જોઈએ ?

જ.—ખોદાતાલાનીજ બંદગી કરવાનું આપણાં ધરમનું ૧ રમાંછે અને તેજ બંદગી કરવાને લાએકછે તે વીશે ઇજેશને ૪૫ માં જરતોશત ૧૨માવેચ :—

અવસતા.

તાચા ખશથરા મજદા દામેશ અહુરો તેમ ને સતોતાએશ નેમંધહો આ વી વરેશો.

માએની.

જગતનો સાહેબ અહુરમજદછે તેહની વખાણ અને નીઆ એશ આપણને અખતીઆર કરવી.

શ.—આપણને ખોદાની બંદગી કરવાની ૧૨જછે કે ?

જ.—હા તે સાહેબની બંદગીનું કરજ અદા કરવું જોઈએ છે તે વીશે ઇજેશને ૧૩ માં જરતોશત ૧૨માવેચ.

અવસતા.

અથા નેમખઈઆમહી અથા એશુએદીઆમહી થવા મજદા અહુરા.

માએની.

ઓ અહુરમજદ, એ પરમાંણે તુને હું નમીએચ, એ પર
માંણે તાર કરજ અદાકરીએ ઈચ્છાને ફરજ અદાકરીએચ-

શ.—આપણે બંદગી કેહી ભાશામાં કરવી જોઈએ ?

જ.—અશુશન અવસતા જ્યાંનમાંજ કરવાનું ફરમાંજ છે
તે વીશે ઈજેશને ૪૧ માં જરતોશત ફરમાવેચ.

અવસતા.

થવો સતઓતરસચા માંથરનસચા અહુરમજદ.

માએની.

અએ અહુરમજદ તાહારી બંદગી અવસતા જોખાંનથી કર.

શ.—બંદગી કરવાનો કાંઈ બદલો મલેચકે ?

જ.—જોદાતાલા બંદગી કરનારને તેહુનો હરતરાહનો બદ
લો આપેછે તે વીશે ઈજેશને ૫૦ માં :—

અવસતા.

મજદા દદાદ અહુરો તેમ વંધુહીમ ઈચ્છા સા અશીમ.

માએની.

હું બેહતર બંદગીને ચાહું જોથી અહુરમજદ તેહુનો (બ
દલો) આપે.

શ.—બંદગી કરવાથી બીજો શું શાએદોછે ?

જ.—બંદગી કરવાથી આપણી અકલનો વધારો થાએછે
તે વીશે વંદીદાદ ૪ માં.

અવસતા.

અશચ નેમંધહુ ઊખરાન ખરથવ ઈચ્છોનએ આસત.

માએની.

નીઆએશ અને બંદગી કરવાથી અકલનો વધારો અને કો
શેશ મજબુત થાએચ.

શ.—બંદગી કેમ કરવી જોઈએ ?

જ.—સારી મનશની અને નેક વીચાર રાખીને કરવી તે વાળેબધે તે વીશે ઇજ્જતને ૩૦ માં જરતોશત ફરમાવેછેકે :—

અવસતા.

સતઓતાયા અહુર ઇઅસનીઆયા વંધદુઝિશ મનંધદુ.

માએની.

અએ અહુરમજદ તાહારી સેતાએશ અને ઇઆદ ભલી મ નશનીથી કરવી.

શ.—બંદગી એશીને કરવી કે ઊભા રેહીને ?

જ.—બંદગી કરતી વખતે માંન શાયે અને દોઆને શાઝ હાત ઊનયા રાખવા હુવી તરતીબથી બંદગી કરવાનું ફરમાવેછે તે વીશે ઇજ્જતને ૫૦ માં જરતોશત ફરમાવેચકે :—

અવસતા.

મદ વા પદાએશ ઇઆ ફરસરતા ઇજઆ પએરે જસાએ મજદા ઊસતા નજસતો.

માએની.

મરતઆ શાયે વધારાને વાશતે અએ અહુરમજદ બંદગી થી ઊનયા હાત કરીને તમારી આગલ હું આગિય.

શ.—બંદગી કરવાથી તે જોડાંનમાં શું મલેછે ?

જ.—ખોદાતાલા બંદગી કરનારને બુલંદ એહુશત આપેછે તે વીશે ઇજ્જતને ૪૫ માં જરતોશત ફરમાવેછે.

અવસતા.

અદ હુએ વહુમે અંગ દેમાને ગરો નેદામા.

માએની.

એ રવેશે તે (અહુરમજદની) સેતાએશ કરવાથી એહુશ નું મકાંન આપે.

શ. — બંદગી કરવા શીખવાની જરૂર છે કે ?

જ. — હા જેમ બને તેમ આપણી શક્તી પરમાણે બંદગી અને સવાબનાં કાંમે કરવા સીખવું એ જરૂરનાં છે તે વીશે ઇન્જે શને ૨૮ માં જરૂરનાં જરૂરનાં કરવા વેચ કે.

અવસતા.

ઇચ્છાએ એસાએ તબીબાયા અભિચ્છાએ ખસાએ અચ્છાએ અશાહીયા.

માએની.

જેટલું મારીથી બનશે (તથા) મારામાં શક્તી હોશે તેટલું બંદગી અથવા સવાબનાં કાંમની ખાહીશ પરમાણે હું શીખું.

ખા ખ ૯ મો .

આતશ વગેરેનાં કેબલા વીશે સવાલ. ૨૦

શ. — આપણે ખોદાને જોઈ શકતા નથી તેહવારે તેહની બંદગી કેહી તરફ કરવી ?

જ. — દરએક નુરી ચીજની શાનમુખ બિના રેહીને બંદગી કરવી કારણ કે શુરીએ, ચંદર, સેતારા અને આતશ એ નુરો ખોદાતાલાની જાતની રોશની માહેલાં કુદરતી નુરોએ તેથી તેઓની શાનમુખ બિબુ રેહવું અને બંદગી કરવી વધું અસર કરનારી છે તે વીશે વીશતાસપ નુસકની ૫ મી પરગરદમાં.

અવસતા.

થવાંમ તદ બિપ જાણ્યત સતબિએસ આરોએમ ખરેનંધ હુ અંધહુ અસતુઅએતે.

માએની.

તું જે બુલંદ બંદગી કરે તે આએ દુનીઆમાં ધણું મુરવા લી (ચીજની રાનમુખ) બંદગી કર.

શ.—ખુરશેદની રાનમુખ ઊભા રેહી બંદગી કરવાનું ૧૨ માંન શું છે ?

જ.—દીવશની વખતે ખુરશેદની રાનમુખ અને હુશાંન ઘેરુ માં મુરગ બોલે તે વખતે બંદગી કરવાનું ૧૨માંન ઇજ્જેશને ૫૦ માં:-

અવસતા.

રઓઆપુ ખીએંધ અસનામ ઊખશા અએઊરશ ખરામા કા અશા વહમાએ મજદા અહુરા.

માએની.

અએ અહુરમજદ તમારી બંદગી અને સેતાએશ દીવશ ને વખતે ખુરશેદની રોશની તરફ અને હુશાન ઘેરુમાં મુરગ બોલે તે વખતે કર.

શ.—શું રોશનીની તરફ મોહોડું કરેઆ વનાં બંદગી ન હી થવાએકે ?

જ.—ખોદાતાલાની જાતની હસતી ને શાર કોઈ પંજુ તરફ અથવા દશા નથી ઇઆને ખોદા કાંઈ અને કેહી તરફ છે તેહુ વું કશું છેજ નહી તેથી તેહુની નેમાજ અને બંદગી હરેક દશા તરફ ઊભા રેહી કરવી રવાએ પણ સેતારા અને રોશનીની તરફ બંદગી કરવી ધણી બેહુતર અસર કરનારી છે તે વીશે દશાતી ૨માં લખેલું છે.

શ.—આતશને કેબલો કરવા વીશેનું શું ૧૨માંન છે ?

જ.—આતશની નજદીક જાઈને ખોદાતાલાની બંદગી કરવા વીશેનું ૧૨માંન ઇજ્જેશને ૩૬ માં જરતોશત ૧૨માવે છે.

અવસતા.

આતરેન મનદા અહુરહીઆ તાથવા પચેરેનસામચેદે વે.
હુ થવા મનંધહા વેહુ થવા અશા.

માએની.

ઓ હોરમનદનાં આતશ ભલા વીચારે કરીને તથા ભલ્લી
બંદગીથી હમે તાહારી આશપાશ આવીએચ.

શ.—આતશ ઊપર ખુશબોએ મુકવાથી શું શાએદો પો
હોએછે ?

જ.—તેહુની ઊપર ખુશબોએ મુકનારની ઊપર તે આતશ
શારી દોઆ કરેછે તે વીશે વીસતાસપ નુસકની ૫ મી પરગરદનાં:-

અવસતા.

અહુમાએ આતશ આફરીનાદ અહુમાએ બચોએદે વીજ
સાદ ખશનુતો અદબેશતો હુધદંધહેન.

માએની.

જે કોઈ (આતશ ઊપર) ખુશબોએ મુકેછે તે શખશને
આતશ જે ખુશાલ થાએલો, બીઆજાર થાએલો અને ધરાએલો
(છે તે) તેને આશીરવાદ દેછે.

શ.—આતશ શું દોઆ કરેછે ?

જ.—તે હુવી દોઆ કરેછે કે તમારા ઘેરનાં એટાઓનાં
ફરજંદની વરધી થાઓ અને ગોશપંદોનાં દોલાની વરધીથાઓ ઈઆ
ને તમે ફરજંદો અને ખજાનાંથી ભરપુર થાઓ તે વીશે વીસતા
શપનુશકની ૫ મી પરગરદનાં :-

અવસતા.

ઊપ થવા હુખશોએદ ગેજીશ વાંથવ ઊપ વીરનાંમ પોઊરતાએશ.

માએની.

તારે તાંહાં ગોશપંદોનું ટોલું ઊતપન થાયે તથા માંણશે પુશકલ થાયે ઈઆને ગાયે ઢોરની વરધી થાયે અને કુટંબ આ બાદ રહે.

શ.—આતશ ઊપર ખુશખો મુકવાથી બીજો શું શાયેદોષે.

જ.—તેહુની ખુશખોએ નીકલવાથી ખુરાં માંણશે અને ખુ તપરસતી કરનારાઓ દુર થાયેછે તે વીશે બેહુરાંમ ઈઅશતમાં.

અવસતા.

ઈઅદ નુરેમ વીઆમખુર દયેઊઅ મશીઆક દયેઊઅઈઆ બે અઊએ આતરેમ આપેરેઅંતે અએતઈઆખુ ઊરવરઈઆખુ.

માએની.

જે કોઈ આતશ ઊપર ખુશખોએ મુકે તેથી એક લેહજામાં ખુરાં અને ખુતપરસતી કરનારાં માંણશેને દુર કરેછે.

શ.—આતશ ઊપર કેહી જાતની ખુશખોએ મુકવી ?

જ.—જે જાહાડોમાં શારી ખુશખોએ હાએ તેહુવાં તરેહુ ત રેહુનાં જાહાડોની કાઠી અને ખુશખોએ આતશ ઊપર મુકવાનું ૧ રમાંન વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

ખરજદરનાંમ અએસમનાંમ આથરએ ૧૨બરોએશ વોહુ ગઓનનાંમ બઓએદનાંમ આથરએ ૧૨બરોએશ.

માએની.

તે રાખત કાઠી આતશ ઊપર લેઈજાઓ અને તરેહુ તરે હુની ખુશખોએ આતશ ઊપર લેઈજાઓ ઈઆને મુકો.

શ.—આતશ ઊપર કાઠી કેમ મુકવી ?

જ.—હરેક ખુશખોએ અથવા કાઠી જે શુકી હાએ તેહુને

રોશનીમાં જોઈ તપાશીને મુકવાનું ૧૨માં આતશ નીઆએશ માં આવેલું છે.

અવસતા.

ઈઓ અહમાએ અએસમેમ બરએતે હુકુશ રઓચસ પએ રેશતીમ.

માએની.

કે તે રોશનીમાં જોએલી શુકી કાઠી (આતશ ઊપર) મુકે.

શ.—આતશની નજદીક બંદગીને શાર જાતી વખતે શુખ કે લેઈ જવાની જરૂર છે કે ?

શ.—હા તેહની ઊપર ખુશઓએ મુકી રોશન કરી બંદગી કરવી એહતરછે અને જેમ એક દોશત પોતાનાં દોશતની નજદીક કાંઈ હદીઓ ભેટ લેઈ જાયે તેમ આતશ તેહની નજદીક જ નારાઓનાં હાત તરફ નેગાહ કરેછે અને હદીઆની ખાહુશ રા ખેછે તે વીશે આતશ નીઆએશમાં :—

અવસતા.

વીસપનાંમ પર ચરેઅંતાંમ આતરશ જસત આદેદઈઅ.

માએની.

તમાંમ આવનારાઓનાં હાત તરફ આતશ નેગાહ કરેછે.

શ.—આપણાં લોકો આતશએહરાંમ અને આદરાંનોમાં પુ હારા, મરગાં, અને ઓકરાં વગરેની ચીજો લેઈ જાયેછે તે ધરમ નું ૧૨માંછે કે ?

જ.—ના નહી, તે ધરમને અપમાંમ આપનારછે તેમ કર વું નહી પણ જે ખુશઓ આતશ ઊપર મુકવામાં આવે અથવા જે ચીજો તે મકાંનમાં પાવરવામાં આવે જેહુવી કે ચમચ, ચીમ ટા, કરશીઆ, ખુમચા, ગાંટ તેહુવી જરૂરની ચીજો તે મકાંનમાં લે ઈજવી અને મુકવી એ શવાબનુ કાંમછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૪મી પરગરદમાં પણ જણાવેલું છે.

શ. — આતશની જાલવણી કરવાનું ફરમાન છે કે ?

જ. — હા, તેહની ખેદમત પેહલાં કરવી અને જાલણી રાખવી કે જેથી આપણે ખોદાતાલાની નજદીક પોહ્યાચીએ છે તે વીશે ઇંજે શને ૩૬ માં :—

અવસતા.

અહીઆ થવા આથરો વેરેજના પઓએરીઓ પએરે જસા મએદે મજદા અહુરા.

માએની.

અએ અહુરમજદ આતશની ખેદમતની મારફતે હુમે પેહલાં તાહારી નજદીક આવીએચ.

શ. — આપણને આતશણી જાલવની કરવાનું ફરમાન છે તે હુવારે આગ લાગે તે વખતે આતશને યુજાવીએ કે નહીં ?

જ. — તેહવા વખત ઊપર આતશને યુજાવેઆનો કાંઈ જુ જાએકો નથી કારણકે તેમ નહીં કરીએતો ઘણી ખરાબી થાએ છે અને તેહવે વખતે યુજાવા વીશે દીનકરદનાં ૬ ઠાં દશતરમાં લખેછેકે આતશને યુજાવવો એ ગુનાહ છે પણ કોઈ વખતે યુજાવવોખી એહુતરછે ઇઆને તેવે વખતે યુજાવવો.

શ. — આતશને ખુરશેદની રોશનીમાં રાખવો કે નહીં ?

જ. — નહીં તેમ કરવાથી આતશનું કઊવત ઓછું થાએ છે તેહનાં રાખખથી આતશને તડકાંમાં રાખનારને ગુનાહ લાગે છે તે વીશે શદર નજમમાં લખેલું છે.

શ. — આપણે આતશની નીઆએશ કરતી વખતે ચમચ પકડીને આતશ શાયે પેવંદ કરીએછે અથવા આતશનાં ગુમખદ ની બારી થું કરવા પકડીએછે ?

જ. — આપણાં અવસતામાં હેવું આવેલું છેકે અએ અહુરમજદ હું તાહારા આતશને પકડું, અને આતશએહુરાંમમાં બો

એ દેતી વખતે મોઝેદ તેજ અવસતા પઢતી વખતે ચમચનું પેવં
દ આતશને લગાડે છે તે ઊપરથી આપણે પકડીએ છે.

અવસતા.

આ થવા આતરેમ ગાએરીએને વંધડુંગીશ મનંધડું ન
ઓથરાબીઓ.

માએની.

મહી મનશનીનાં જોરોને વાશતે તુંકે જે આતશ તેને હું
પકડું છું.

શ.—આપણે આતશએડુંગીશમાં રખેઆ લેજીએચ તેનું
કારણ શું ?

જ.—આપણે આતશએડુંગીશમાં ઓદાતાલાની બંદગી કર
વાને વાશતે જાઈએ છે તે વખતે આપણને ઘણીજ નમનતાઈ અ
ને ખાકીપણું બતાવવું જોઈએ છે અને પોતાને શરવેથી કંમતર
બંદા તરીકે શમજવું જોઈએ છે અને આતશને કેબલા તરીકે બો
જોરગ જાણી તેહની ખાક આપણાં સર ઊપર ચડાવવી જરૂર
છે એ ખરા બંદાપણું બતાવાની નીશાની છે.

શ.—કેબલો એટલે શું ?

જ.—બંદગી અને નેમાજ કરવાને શાર જે તરફ મોહા
ડું કરીએ તેહને કેબલો કરીને કેહુ છે એ શબ્દ અરબી છે તે વી
શે શમશુલ લોગાતમાં લખેલું છે.

શ.—આપણી દીનમાં આતશોનાં નાંમો કેટલાં છે ?

જ.—અવસતામાં છ નાંમો આવેલાં છે અને અરદાશર અશની
આશરીનમાં પણ આવેલાં છે તે શંધલાં મહી નવ નાંમો આવેલાં છે.

૧ “ આદરગોશસપ ” એ કેબોસરો પાદશાહનાં વખતમાં જાહેર થાએઓ.

૨ “ આદરખોરદાદ ” એ જમશેદનાં વખતમાં જાહેર થાએઓ.

૩ “ આદરખુરજનમેહેર ” એ જરતોશત લાએઓ હતો.

૪ “ આતશ ખેરેજેશંગ ” એ મીનોઈ જેહાંનમાં રાશન છે.

૫ “ આતશવોહુકરીઆંત ” એ માંણુશ અને જાંતવરોનાં સરીરમાં છે.

૬ “ આતશગિરવાજેશત ” એ જાહાડોમાં છે.

૭ “ આતશ વાજેસત ” એ વીજનો આતશ.

૮ “ આતશ સપેનીશત ” એ આપણાં ઘરનો અથવા પથરનો.

૯ “ આતશનેરીઓશંગ ” એ પાદશાહો તથા બોજોરગોનાં સરીરમાં છે.

શ.—માહુતાબ ઇઆનેચંદરને કેબલો કરવાનું શું ફરમાન છે

જ.—વીસતાસપ નુસકની ૬ ઠી પરગરદમાં બોદાતાલા ૫ રમાવે છે :—

અવસતા.

થવાંમ તદ ઊપ જબઈઅ ઇઅદ પાતઈઅસચ નીપાતઈઆડુ
માડુંધહેમચ હુઅરેચ.

માએની.

કે તું નેઘેહુબાંની અને પાસબાંની કરનાર માહુતાબ અને શુ
રીએની મુકાબેલ બંદગી કર.

શ.—પાંણીની સનમુખ ઊભા રહેને શું કરવા બંદગી કર
રીએચ ?

જ.—પાંણીને કેબલા તરીકે જાણી તેહેની સનમુખ ઊભારેહી
બંદગી કરવાનું ફરમાન ઇજેશને ૬૦ માં જરતોશત ફરમાવે છે :-

અવસતા.

અપાંમ વંઘુહીનાંમ ફરાએતીમચ પએતેતીમચ અએએ જરે
તીમચ આઈએસે ઇએશત.

માએની.

જલાં પાંણીઓની મુકાબેલ પઢવું અને તે પરમાણે ચાલવું
આએ ઇજશનેથી ચાહુચ.

ખા ખ ૧૦ મો .

માંણસનો જન્મ થયેઆ પછી તેની આખી
હૃદયાતી શુધી તેનાં ઊપર લાગુ પડતી
ફરનો વીશે સવાલ ૪૪

શ.—બચું પેદા થાયે તેહને પેહલાં શું કરવું જોઈએ ?

જ.—જરતોશતી બાલક પેદા થાયે તેહને પેહલાં હોમનું પાંણી પાવું જરૂર છે કારણ કે તેથી તે બચાંની દાનાઈ અને હુ શીઆરીમાં વધારે થાયેછે અને હોમને ખાધાથી હજારે બુરા એા દુર થાયેછે તે વીશે ઇજેશને ૧૦ માં અને દીનીકરદમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

નેતેમચીદ હોમ ખરેતેશ હજંધહર ધનીઆએશ અસતે દયેભિઅનાંમ.

માએની.

થોડો પણ હોમ ખાધાથી હજારે બુરાએને મારવું થાયેછે.

શ.—બચું પેદા થાયે તેહની આગલ શું રાખવું.

જ.—પેદા થાયે તેજ વખતે તેહની આગલ તરણ દાહા ડા શુધી આતશ રોશન રાખવો અને તેહની ઊપર ખુશખોએ મુકવી કે તેહની ખોશખોથી ખરાબ હવા અને બુરાઈ દુર થાયેછે તેથી બચાંને સભાલ રેહુછે તે વીશે દીનીકરદમાં લખેલું છે.

શ.—બચાંને કેટલા મહીનાં શુધી ધવરાવવું જોઈએ ?

જ.—છોકરાને અધાર મહીનાં અને છોકરીને પંદર મહીનાં ધવરાવાની ફરજ છે તેવીશે ફરજઆત નાંમાંમાં અને કાંમ દીન શાપુરની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — બચુ બોલવા શીખે તેહવારે તેહને પેહલાં શું શીખવવું ?

જ. — પેહલાં ખોદાતાલાનું નામ અને પછે પેગમબર જર તોશતનું નામ શીખવવાની જરૂર છે તે વીશે ફરજિયાતનાંનાંમાં લખેલું છે.

શ. — બચાંને શાભાલ તેહનાં માએ બાપે કેટલાં વરસ શુ થી કરવો ?

જ. — આઠ વરસનું થાએ તાંહાંશુધી તેહની શાંભાલ રાખ વી અને ગુનાહનાં કાંમોથી દુર રાખવું એ માએ બાપની ફરજ છે કારંણ કે સવાબ અને ગુનાહ શું છે તે બચું સમજ શકતું નથી તે વીશે દીનીકરદમાં લખેલું છે.

શ. — બચાંને ધરમની બાબત કેહવારે શીખવવી ?

જ. — પુરૂ શાત વરસનું થાએ તેહવારે તેહને એક માએ દની આગલ દીનની ફરજો અને એલમ શીખવા બેશાડવું તે વી શે દાદસતાંને દીની અને ફરજિયાત નાંનાંમાં લખેલું છે.

શ. — કેટલાં વરસનાં બચાંને શુદરેહ કુશતી પેહરાવવો ?

જ. — આઠમે વરશે પેહરાવવાનું ફરમાન છે કારંણ કે તે જ વખતે તે બચાં ઊપર ગુનાહ લાગુ પડે છે અને તેહની ગણતરી હેવી રીતે ગણેલી છે કે શાત વરસ અને તરણ મહીનાં થાએ અને માએનાં પેટમાંનાં નવ મહીનાં મહીને તેહનાં શાત વરસ પુરાં ગણી અને આઠમે વરશે પેહરાવવો તે વીશે બરજોર કાંમ દીનની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — બચાંને શાત વરસ પુરાં થાવાની આગમચ શુદરેહ કુશતી નહી પેહરાવાનું કારંણ શુ ?

જ. — શાત વરસની ઊપર થાએ તેનું કાંઈ નહી પણ શાત વરસની હદ લખી છે તે હદની અંદરનાં ને પેહરાવવો નહી કારંણ કે શુદરેહ કુશતી પેહરાવવો એટલે કે તે બચાંને જરથોશતી દીન કબુલ કરાવવી અને દીનમાં લાવવું, પણ તે બચું સારી રી

મનમાં આવે અને ધરમની ખુબી શમજે અને પોતે રાજ ખુશી થી દીન કબુલ કરે તેજ વેલાએ પેહેરાવવાની જરૂર છે વાસતે પુખ્ત ઊમરનું થાયે તેહેવારેજ પેહેરાવવાનું ફરમાન છે તેથી ઓછી ઊમરનાંને નહીં પેહેરાવવું તે વીશે બરજોર કાંમદીનની રવાએત માં લખેલું છે.

શ.—આપણાં લોકો બચાંને શુદરેહ કુશતી પેહેરાવે છે તેહને ‘નવજાત’ કરીને કેહે છે તેહનું કારણ અને અરથ શું ?

જ.—‘નવજોત’ એટલે નવો જોતી એવો અરથ થાયે છે ‘જોતી’ તે જ મેએદનો છોકરો દીનની વાકેશગારી મેલવીને હીર બદ થાયે છે તેહને કેહે છે તે ઊપરથી આ ‘નવજાત’ નો શબ્દ નીકલેલો જણાયે છે તેથી સદર નજમવાલાએ એ સબ્દ વાપરેલો છે.

શ.—આપણને બંદગી કરવાની ફરજ કેહેવારથી લાગુ પડે છે ?

જ.—શાત વરસનાં થાયે તાંહાં શુધી બંદગીની જરૂર નથી પણ આઠમે વરસથી બંદગી કરવાની જરૂર છે તે વીશે દાદસતાંને દીનીમાં લખેલું છે.

શ.—આપણને સહવારનાં પોહોરમાં ઊઠીને શું કરવું જોઈએ

જ.—હુંગમાંથી ઊઠતાંનેવાર પેહેલાં એક અશેમવોહુ પઠવી તેથી દશ હજાર અશેમવોહુ પઠવાનાં જોડેલો સવાબ લાગે છે અને પછે તાંહાંજ ઊભા રેહીને કુશતી કરવી પછે નીરંગ લેવો તે વીશે સદર નજમમાં લખેલું છે પણ જો કાંઈ ગોસલ કરવાની જરૂર જણાયેતો ઊઠીને ગોસલ કરવું જોઈએ.

શ.—નીરંગ લેવાનું ફરમાન અવસતામાં છે કે ?

જ.—હા વીસતાસપ નુસકની ૪ પરગરદમાં નીરંગ હાતને લગાડવા વીશે ગોશતાસપ પાદશાહને ફરમાવીજી હતું કે પેહેલાં પાંણી નહીં પણ નીરંગ હાતને લગાડવો તે વીશે.

અવસતા.

અપો નોએદ મએસમન ગેઝીશ જસત આઅદ તુમ પુથરો
એરેથીઆદ બુઅદ.

માએની.

(ગોશતાસપ) એ રવેશે તું તાહારા છોકરા ભાઈઓ હોએ
તે (પેહુલાં) પાણી નહીં પણ ગાએનો નીરંગ હાતને લગાડે ઈઆ
ને વશીદાં હાત પાક કરતી વખતે પેહુલાં નીરંગ લીએ અને પછે
પાણીથી ઘોએ.

શ.—હાત મોહોડું કેહુવી રીતથી ઘોવું જોઈએ.

જ.—પેહુલાં “ખશનઓથર અહુરહેમજદાડુ અશેમ વો
હુ” ૧ પઠીને મોહોડું બંદ કરવું પછે તરંણ મરતએ હાતનાં
પોહોઆ ઘોવા, પછે તરંણ મરતએ મોહોડું, હાત અને પગ બરા
બર ઘોવા પછે મોહોડું નુછી સાફ કરીને કુશતી કરવી તે વીશે ૨
રજઆતનાંમાંમાં અને સદરનજમમાં લખેલુંછે.

શ.—આપણને એક દાહાડામાં કેટલી વખત બંદગી કર
વાનો હોકમછે ?

જ.—પાંચ વખત; હાવન, રપીથવન, ગુજરન, એવેસરથ
રેમ, અને હોશાન એ પાંચ ગેહુમાં અને છઠી હોસઆમનાં વખ
ત બીપર હોશઆમ પઢવી.

શ.—એ પાંચ ગેહુ કેહુવારે થાએછે ?

જ.—સવારનાં આંમદાદથી તે બપોરનાં બારવાગા શુધી “હા
વનગેહુ” બપોરનાં બાર વાગાથીતે તરંણ વાગા શુધી “રપીથવ
ગેહુ” તરંણવાગાથી તે તારા દેખાએ તાંહાંશુધી “ગુજરન ગેહુ”
સેતારા દેખાએ તાંહાંથી તે રાતનાં બારવાગા શુધી “એવેસરથ
રેમ ગેહુ” અને રાતનાં બારવાગા થીતે સવારનાં આંમદાદ શુધી
“હોશાન ગેહુ” તે વીશે કાંમાં વોહોરાની રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ.—રપીથન ગેહુ કેટલા મહીનાં અને બીજી હાવન કેટલા
મહીનાં રહેછે ?

જ. — ૧૨વરદીન મહીનોને હારમજદ રોજથીતે મેહુર મહીનોને અનેરાંન રોજ શુધી શાત મહીનાં રપીથવન ગેહુ અને આંવાં મહીનોને હારમજદ રોજથી તે છેલો વહેશતોએશત ગાથા શુધી પાંચ મહીનાં અને પાંચ દાહાડા બીજી હાવંન ગેહુછે તે વીશે કાંમાં વોહારાની રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ. — એ પાંચ ગેહુનાં નાંમે કહેઆં તે શું ?

જ. — એ પાંચ ૧રેસતાઓનાં નાંમેછે કે જોવો એ પાંચ વખત બપર સરદાર અને બપરીછે અને ગેહુ અથવા ગાહ તે વખતને કહેછે.

શ. — એ પાંચ ગેહુને પઠવાનો શું શાએદોછે ?

જ. — એ પાંચ ૧રેસતાઓ આપણાં સવાખનાં કાંમેની ભલાં મણ કરનારાંછે અને એ પાંચ ગેહુને પઠવાથી આપણાં દેલમાં હમેશાં પાંચ ચીજ રહેછે સારી ખશલત, અકલ, દોસતી, અંદાજો અને ઇનસાફ એ વીશે દીનકરદમાં અને અરદાશરશની આશરીનમાં લખેલુંછે.

શ. — દરએક ગેહુમાં શું શું પઠવું જરૂરનુંછે ?

જ. — હાવન ગેહુમાં સરોશખાજ, હાવનગેહુ પછે હારમજદ, અરદીએહેશત, અને સરોશ ઇઅશત હાદોખત, પછે ખુરશેદ, મેહુર, નીઆએશ પછે દોઆ વીસપહુમત, દોઆ નાંમસેતાએશને અને એહારે દશાનો નમશકાર—રપીથવન ગેહુમાં સરોશખાજ, રપીથવન ગેહુ પછે ખુરશેદ મેહુર નીઆએશ અને હારમજદ ઇઅશત, પુજરન ગેહુમાં સરોશખાજ—પુજરનગેહુ પછે ખુરશેદ મેહુર નીઆએશ અને સરોશ ઇઅશત હાદોખત—અએવેસરથરેમ ગેહુમાં સરોશખાજ, અએવેસરથરેમ ગેહુ પછે વડી સરોશ, હારમજદ, અરદીએહેશત, અને સરોશ ઇઅશત હાદોખત અને પતેત—હોશનગેહુમાં સરોશખાજ હોશનગેહુ પછે હારમજદ, અરદીએહેશત, અને સરોશ ઇઅશત હાદોખત પઠે અને એ શેવાએ દર વખતે

વધું અવસતા પઠવાનો વધું સવાબછે તે વીશે કાંમાં વોહીશની રવાએઅતમાં અને ફરજઆત નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—હોશબાંમ કેહી વખતે પઠવી જોઈએ ?

જ.—એ હોશબાંમનાં અવસતા શવારનાં બાંમદાદ વખતે પઠવાનું ફરમાનછે કારણ કે એમાં સારી દોઆછે અને એ દોઆ બચાંને શુદરેહ પેહુરાવતી વખતે પંણુ તેહની ઉપર કરવામાં આવેછે.

શ.—આતશનીઆએશ કેહવારે કરવી ?

જ.—એક મહીનામાં પાંચ દાહાડા કરવાની જરૂરછે. હોરમનદ, અરદીએહુશત, આદર, સરોશ અને એહરંમ અને દરરોજ કરેતો ઘણો સવાબછે તે વીશે સાપુર ભરૂચીની રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ.—અરેદુઈશુરનીઆએશ કેહવારે કરવી ?

જ.—એક મહીનામાં પાંચ દાહાડા જરૂરછે. અસપંદાર, આવાં, દીન, અરશેરાંગ, અને માહારેસપંદ અને દરરોજ કરેતો વધુ સવાબછે તે વીશે ફરજઆત નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—માહાબોખતાર નીઆએશ કીહુ દાહાડે કરવી ?

જ.—દર મહીનામાં તરણ દાહાડા; ચાંદરાત, પુનમ, અને અમાંસ અને દરરોજ કરેતો વધુ સવાબછે તે વીશે નીરંગસતાં નમાં લખેલુંછે.

શ.—ચાંદરાત, પુનમ, અને અમાંસને અવસતામાં શું કેહુછે ?

જ.—ચાંદરાતને “અંતરેમાપુંધહેમ” પુનમને “પરનેમાપુંધહેમ” અને અમાંસને “વીસપતથેમ” કરી કેહુછે તે વીશે માહાનીઆએશમાં લખેલુંછે.

સ.—પતેત કરવાનું કારણ શું ?

જ.—આપણથી ગુનાહનાં કાંમે થાએઆ હોએ તેહને શા

૩ પતેત કરવી જરૂર છે તે વીશે વંદીદાદની ૩) જી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

ઈએજેય હું અનીઅ અધ શીઅએથન ૧૨૭અરશત પએ તેતે હું એથ.

માએની.

અગર કોઈ બીજાં ગુનાહનાં કાંમ અખતીઆર કરેતો પતે ત તેની તોજશને વાશતેછે ઈઆને પતેત કરવી જોઈએ.

શ.—કોઈ ગુનાહ નહીં કરે તેવારે પતેત કરે કે નહીં ?

જ.—કોઈ રાખશ ગુનાહનાં કાંમો નહીં કરે તોપણ તેહુ ને હમેશાં પતેત કરવી જરૂર છે કારણ કે કદાચ ગણતીથી ગુ નાહ થાએ તે વીશે વંદીદાદની ૩ જી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

આઅદ ઈએજે શે અનીઅ અધ શીઅએથન નોએદ ૧૨૭ અરશત પએતેતેમ હું નરશ ઈઅઊઅએય ઈઅઊઅએતાતએય.

માએની.

અગરએ કોઈ એરવેશે બીજાં ગુનાહનાં કાંમો અખતીઆર નહીં કરે તોપણ તે મરદને હમેશાં હમેશાં પતેત જારી રાખવી જોઈએ ઈઆને પતેત કરવી જોઈએ.

શ.—આપણે પતેત પઠીએછે તે કેહી ભાશામાં લખાએલી છે ?

જ.—આપણી પાશે હાલ એઆર પતેતોછે તે પાજંદ ભાશા માં આપણાં બુજોરગવાર જરતોશતીઓની જોરેલી છે તેમાં એક હાલ આપણે પઠીએછે તે બીજી ઈરાણી તરીજ રવાંનની અને એ થી બુદ પતેત છે.

શ.—આપણાં અવસતાની પતેત કેહી છે.

જ.—‘૧રેસતોઈએ’ એ પતેત આપણા પેગમબર લખિલા

તેણે અને આપણને બીજી પતેતો પઢતાં નહીં આવડે તો તરણ મરતબે “શ્રેસતોઈએ” પઢવી જરૂર છે.

શ.—પતેત શબ્દનો અરથ શું અને તે પઢવાથી ખોદા ગુ નાહ માફ કરેય કે ?

જ.—પતેત એટલે હરએક બુરાં કાંમથી પેહલાં પાછો ફરી તે બાદ તેનો પસતાવો કરવો અને મારી ચાહવી અને એકવાર આપણથી અનજાણપણે ગુનાહ થાયેઓ હાએ અને પતેત કરીએ તો ખોદા માફ કરેછે પણ આપણે દરરોજ ગુનાહ કરીઆ જઈ એ ને મારી માંગીએતો તે ખોદા કબુલ નહીં કરે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ.—આપણને કાંઈજ અવસતા પઢતાં નહીં આવડે તેહવા રે શું પઢીએ ?

જ.—આપણાં પેગમબરે ઘણી સેહલાઈ ભરેલી રીતે પણ આ પણને બંદગી કરવાને ફરમાવેલું છે કે અવસતા અને નીઆએશ ઈઅશત નહીં પઢતાં આવડેતો દરએક નેઆએશ, ઈઅશત, ગેહુ અને પતેતનાં ઈઅથાઅહુ વએરીઓ અને અશેમ વોહુ પઢવી તે વીશે દીનકરદમાં અને બમન પુજઆની રવાએતમાં નીચે પર માંણેછે.

૧૦૩ ખુરશેદ નીઆએશનાં હુનવર.

૬૫ મેહેર નીઆએશનાં હુનવર.

૬૫ માહાબોખતાર નીઆએશનાં હુનવર.

૬૫ આતશ નીઆએશનાં હુનવર.

૬૫ અરદુઈસુર નીઆએશનાં હુનવર.

૬૫ પાંચે ગેહુમાં દરએક ગેહુનાં હુનવર.

૧૨૧) ૧૨ પતેતનાં ૧૨૧ હુનવર અને ૧૨ અશેમવોહુ.

૧૦૩) ૧૨ અહોરમજદ ઈઅશતનાં ૧૦૩ હુનવર અને ૧૨ અશેમવોહુ.

૬૫ અરદીએહેશત ઈઅશતનાં હુનવર.

૭૫ સરોશઈઅશત હાદોખતનાં હુનવર.

૧૦૩ વડી સરોશ ઇચ્છિતનાં હુનવર.

૧૨૧) ૧૨ દરએક આકરંગાંનનાં ૧૨૧ હુનવર અને ૧૨ અશ્વમવોહુ.

શ.—આપણને ખાંનું ખાતી વખતે બાજ ધરવી જોઈએકે ?

જ.—હા, ખોદાતાલા આપણને ખાંનું અને રોજ પોહાયા કનારછે તેથી ખાંનું ખાતી વખતે તે સાહેબની બખશેલી નેઆં મતનાં શુકરાંનાં કરવા એટલે બાજ ધરી ખાંનું ખાવાનો હાક મધ્ધે ને વીશે ઇજ્જશને ૮ માં બાજધરવાનાં અવસતામાં આવેલુંછે. અવસતા.

ઇચ્છિત અચેતએશાંમ મજદઇચ્છિતનાંમ પેરેનાભિચ્છિત અનાંમ અચેવે જુજુઇચ્છિતનાંમ એમાંમ વચો નોએદ વીસએતે ૫૨મરજીઅ એતે અચેતાંમ આ ઇચ્છાતુ મજદુ જસએતે.

માએની.

માજદીઅસની દીનનાં જવાંને જોવાને આએ (બાજ ધરવાનાં) સખુનો ખોલવા વાજેબછે તેવો બુલંદ પઠવું કબુલ નહી કરેતો તેવાને જાદુઈની મનશની પોહાએ ઇચ્છાને તેવાની નઈઅ ત કંગાઈ મરેલી થાએ.

શ.—પીશાબ કરવા અને વારામાં જાતાં બાજ ધરવી અ ને સુકવી જોઈએકે ?

જ.—હા, આપણને પીશાબ અથવા વારાની જગોથી તરંણ કદમ દુર રેહીને એક “ઇચ્છા અહુ વચેરીઓ” પઠવી પછે પી સાબ વારે કરવી અને પછે તે જગાથી તરંણ કદમ દુર ભીમા રેહીને બાજ સુકવી તેવીશે વંદીદાદની ૧૮ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

ઇચ્છા ના પસઅ ઇચ્છા ભિસેહુશતાદ થરેગાએમ થરેશ અ શેમ ભિપસતુઇચ્છાદ બંશ હુમતનાંમ થરેશ હુખશથરેતેમાએ એ થવારો અદાદ અહુનીમ વચેરીમ ૫૨સરાભિચ્છિતઓએદ ઇચ્છેઅં બહુ હાતાંમ ૫૨ાઇઅજાએતે.

માએની.

(પીશાબ કરીને) તેં માણશે તરણ કદમ પાછા ઊભું રે
હુવું અને તરણ અશેમવોડું, એ હુમતનાંમ, તરણ હુખશયરો
તેમાએ, ચાર ઇઅથા અહુવએરીઓ બુલંદ પઢે અને ઇએઅંધ
હુ હાતાંમની બુલંદ ઇઆદ કરે.

૨૧.—હુનવર કેહી કુહી જગોએ પઢવાની જરૂર છે ?

જ.—૧ હરેક જગોએ પોતાને કાંમે જતાં એક હુનવર પઢે.

૧ હરેક કાંમ પુર થાએ તેહુવારે.

૧ ઘેહુરમાંથી બાહુર નીકલતી વખતે.

૧ ઘેહુરમાં પાછા આવતાં.

૧ કોઈ શાથે વાત કરતાં.

૧ હરેક કાંમની સરઆત કરતાં.

૧ હાકમ તથા બોલોરગોની આગલ જતાં.

૧ પોતાનું લેણું કોઈ પાથેથી લેતાં.

૧ કોઈનું દેવું આપતાં.

૧ હરેક કાંમ કરી પાછા આવતાં.

૨ હરેક દોઆ માંગતાં.

૬ પોતાનાં ૧૨જ દોને વાસતે કાંઈ સારાં કાંમો કરતાં

૬ કોઈ શાથે તકરાર કરતાં.

૬ તકરારમાં કોઈ ઊપર શાવેઆ પછે.

૬ હરેક ચીજો જમીનમાં રોપતી વખતે.

૧૧ કોઈની છોકરી લેતાં, આપતાં ઇઆ હરેક શાગા
ઇ કરતી વખતે.

૧૧ ચોંપગાં જાણવરો ખરીદ કરતી વખતે.

૧૧ ચોંપગાં જાણવરોને રાખવાની જગા બનાવતાં.

૧૨ પાહાડ, કીલ્લા, પુલ અથવા હરેક ઊનચી જગા
ઊપર ચહડતાં.

૧૨ હરેક તરાંહાની નીચાંન જગોમાં ઊતરતાં.

૧૨ શેહેર અથવા ગાંમમાં પેશતી વખતે.

૧૨ રસતામાં હરેક જગોએ બુલા પડે તાંહાં.

૨૧ મુસાફરી કરવા જતાં.

એ વીશે બહુમન પુછ્યાની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ.—અશેમ વોહુ પઢવાથી શું શાએદો અને સવાબ છે ?

જ.—જેકોઈ અશેમ વોહુનાં કલાંમો દેલમાં ઈઆદ રાખે અને પઢે તે શખશ દુનીઆને રેવાજ આપનાર અને ખોદાતાલા ની વખાણ કરનાર બરાબર છે તે વીશે હાદોખતની પેહુલી પરગર દમાં લખેલું છે.

અવસતા.

ઈએ! અશેમ સતઓએતે ફરઓરેદ ફરખશને અઊચ મ નો જરજદાતોએદ અંધહુઈઅદ હુચ હો માંમ સતઓએતે ઈએમ અહુરેમ મજદાંમ.

માએની.

જે કોઈ અશેમ વોહું પઢે અને ઘણી મરતએ દેલમાં વમા શે તે દુનીઆનો વધારો કરનાર અને હું અહુરમજદની તારીફ કરનાર છે.

શ.—અશેમ વોહુ પઢેઆથી દુનીઆનો વધારો કેમ થાય ?

જ.—અશેમ વોહુનાં કલાંમોમાં સઘલું સાચુ અને રાસ તી કાંમ કરવાની મતલબ છે તેથી જે શખશ હમેશાં પોતાનાં દેલ માં સાચું અને રાસતીજ વમાસેઆ કરેતો તેથી દુનીઆમાં કોઈ ને દુખ નહી પોહાયે એટલે દુનીઆની આબાદાંની રેહુ છે.

શ.—કેહી જગો ઊપર એક અશેમ વોહુ પઢીએ તો ઘણી પઢેઆ બરાબર સવાબ લાગે.

જ.—ખાંનુ ખાતી વખતે (૩) અશેમ વોહુ પઢીએય તે મ ઘેની એક એક અશેમ વોહુનો (૧૦) નો જોટલો સવાબ લાગે છે

ખાંનું ખાઈને ૪ અશેમ વોહું પઢીએય તે મધેની એક એક અ
શેમ વોહુનો શેનાં જોડેલો સવાય લાગેછે અને રાતનાં શુતી વખ
તે એક પઢેતો એક હજારનાં જોડેલો સવાય લાગેછે અને શવારનાં
ખોઆખમાંથી ઊઠીને એક પઢેતો દશ હજારનાં જોડેલો સવાય લા
ગેછે, ગુજરતી વખતે પોતે જાતે એક પઢેતો ધણીજ સવાય હાંસેલ
થાયેછે એ વીશે હાદોખતની પેહુલી પરગરદમાં લખેલુંછે.

શ.—ઈઅથા અહુવએરીઓ પઢવાથી શાએદો શું ?

જ.—હુનવરનાં કલાંમે આપણાં તંનની સંભાલ કરનાર
અને ફતેહમાંદી આપનારાછે તેથી હરેક જગોએ હરેક કાંમમાં
પઢવા જરૂરછે.

અવસતા.

અહુનેમ વએરીમ તનુમ પાએતે—અહુનો વએરીઓ વસા
મ વેરેથરસતેમે.

માએની.

હુનવર તનની શંભાલ કરનારછે અને હુનવરનાં સખુનો
ફતેહમાંદી આપનારાછે.

શ.—આપણાં ધરમ પરમાંણે કોઈએ તકસીર કીધી હો
એ તેહુને સજા કોણ કરે ?

જ.—દસતુર અથવા દાવરોનાં હોકમથી કોઈ પંણ માંણ
શે તકસીરવારને સજા કરવી પંણ તેમ કરતાં શંભાલ રાખવી
કે તેહુને કાંઈ જખમ નહીં લાગે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—પંદર વરશની ઊમરનાં જરતોશતીને શું ફરજોછે ?

જ.—પેહુલી ફરજ એછેકે તેને પોતે પોતાની તે જોહાંનની
મદદ અને ભલાંમનને શાફ એક ફરેસતો ચોકશ નેમી રાખવો
અને તેહુની સેફત કરવી કે તે હુમેરાં ખોદતાલાની નજદીક તે
હેની ભલાંમન પોહોઆડે તે વીશે ફરજઆત નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—બીજી ફરજ શુંછે.

જા.—આપણને આપણો પોતાનો એક દશતુર દીનનાં પેવં દને વાસતે મુકરર કરી રાખવો કે ધરંમ શંખંધી દરએક કાં મો તેહુની શુલેહથી કરવાં અને તેહુનાં હાકમથી ફરવું નહી તે વીશે દીનકરદનાં લખેલું છે.

શ.—તરીજી ફરજ શું છે ?

જા.—આએ દુનીઆનાં પેવંદ અને કારોખારને વાસતે એ ક અકલમંદ દોસત મુકરર કરી રાખવો અને તેહુની શુલેહથી હરેક દુનીઆઈ કારોખાર કરવો તે વીશે દીનકરદનાં લખેલું છે.

શ.—પંદર વરશની ઊમર પછે આપણને બીજી જરૂરની ફરજો શું છે ?

જા.—આપણને દર વરશે છ ફરજો જરૂરની છે તે અદા કરવાથી આપણું રવાંન ગુજરીગીઆ પછે આસાંનીથી ચીનવદ પુલને મારગે બેહુશતનાં જાએ છે પેહુલી ફરજ વરશનાં છ ગાંહ મખાર કરવા, બીજી રપીથવન ઇન્જાવવી, તરીજી સરોશની આરા ધનાં કરવી, ચોથી ફરવરદેગાંનનાં દાહાડાઓ ઊપર ગુજરેલાં ૫ રોહરોની ઇઆદ કરવી, પાંચમી દર રોજ તરંજુ વખત ખુરશે દ, મેહુર નીઆએશ કરવી, અને છઠી દર મહીને તરંજુ વખત માહાબોખતાર નીઆએશ કરવી એ વીશે નીરંગસતાંનનાં લખેલું છે

શ.—દીન ઊપર ઇમાંન અને એકીન રાખવાનું ફરમાંન શું છે ?

જા.—જે કોઈ એ દીન ઊપર ખરાં એકીનથી રેહુ તેહુનેજ દીનદાર જાણવો અને પોશાક ઊપરથી દીનદાર નહી શમજવો પણ એ દીન વગર શકની છે તે ઊપર ઇમાંન રાખવું તે વીશે અવસતાનાં આવેલું છે :—

અવસતા.

અએસા અસતી દએનઈઆતુ માનદઈઅસનોએશ આસતુ એતેશ.

માએની.

એ ઇચ્છાજદાપરસતી દીન વગર શકનીછે (તેથી એ ઉપર ખરા એકીનથી રહેવું.)

શ.—દીન ઉપર એકીન રાખવાથી શું શાએદોછે ?

જ.—જે માણસ દીન ઉપર એકીન રાખી દીનનાં કાંમે નો હાકમ કરે તેહને ખોદાતાલા શુખ આપેછે તે વીશે ઇજેશને ૪૯ માં લખેલુંછે :—

અવસતા.

અદ હુઓ મજદાઓ ઇજાયા આજુએતેશયા ઇએ દએનાંમ વોહુ સારેશતા મનંધહા.

માએની.

અએ અહુરમજદ જે રાખશ મહી મનશનીએ કરીને દીન ની સરદારી રાખેય તેહને પુશકલ પણું અને આખાદી હોજો.

ખા ખ ૧૧ મો.

માણસ ગુજરે તીઆરથી તે તેને અવલ મનજલ

પોંહોંઆડવામાં આવે તીઆં સુધીની

ફીરીઆ વીશે સવાલ ૨૦

શ.—જરતોશતી દીનનાં માણસનો ગુજરવાનો વખત આ વે તેહને શું કરવું ?

જ.—તેહને નહવાડીને પાક કરી શેનાં પાંણીથી ઘોએલાં પ વીતર કપડાં પહેરાવવાં અને તે ગુજરનારમાં કાંઈ હાશીઆરી હાએ અને પોતેજો અશેમ વોહુ અને પલેત કરેતો ધણો સવા

બ લાગેછે અને તેહનાંમાં તાકાદ નહી હોએતો તેહનાં ૧૨૪૬
અથવા બેશેએ તેહની નજદીક બુલંદ આવાજે અશેમ અને ૫
તેત પહવી જરૂરછે તે વીશે ૧૨૪૭આતનાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—તે મરનારને પવીતર કપડાં પેહરાવીને પછે શું કરે ?

જ.—એ માંણશ કુશતી પાદીઅબ કરી સરોશખાજ પઠીને
પછે તે મરનારને પેહલાં સગદીદ કરાવે પછે તેહને શાંનજોગી
ને તેહને શાર જગો તઈઆર કરી તેહની ઊપર મુકે તે વીશે ૧
૨૪૭આત નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—શાંનજોગી વખતે કેહવાં કપડાં પેહરાવે ?

જ.—જેમ બને તેમ જુનાં કપડાં પાંણીથી ઘોઈ પાક ક
રી પેહરાવવાં પણ નવાં કપડાં નહીજ પેહરાવવાં તે વીશે આપ
ણાં ધરમમાં મનાઈછે તે એટલાજ ઊપરથી કે દુનીઆમાં લોકો
ને નસીહત લાગેકે ગુજરતી વખતે આપણને જુનાં કપડાં શેવા
એ બીજી કાંઈ પાંણ ચીજ આએ દુનીઆમાંથી લેઈ જવી નથી
તે ઊપરથી હઈઆતીમાં સારાં કાંમો કરવા ઊપર દેલ રાખે તે
વીશે બેહરાંમ પીરોજ નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—માંણશને શાંનજોગી વખતે કપડું કેટલું વાપરવું ?

જ.—જેમ બને તેમ થોડું જોટલી જરૂર પડે એટલુજ વા
પરવું રવાછે ગુજરનારની ઊપર વધુ કપડું નાંખવું અથવા વાપ
રવાની મનાઈ વંદીદાદ ૮ માં આપેલીછે અને તે એટલાજ ઊપર
થી માલંમ પડેય કે કોઈએ પોતાની મતાને નકાંમી રીતે ખરા
બ નહી કરવી.

શ.—આપણાં લોકો ગુજરેલાંની લાશને ખવારી દીએછે તે
હેતું કારણ શું ?

જ.—ગુજરેલાની લાશને ખવાડીને સાર કરી નાંખવી જરૂ
રછે કારણ કે તે રહેવાથી તેહમાંની ખરાબ હવા બાહુર નીકલેછે
તેથી બીજાં માંણશેને ખરાબી પોહાંએછે એટલા વાશતે ૫૨૬માં નાં

નવરો પાશે ખવાડી દેવાનું ખોદાતાલાનું ૧૨ માંન છે તે વીશે વંદી દાદની છુટી પરગરદમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

વર્ષો વા કેરેશ ખરો અએતદ હે અએતે મનદઈઅસન અએતેમ એરેસતેમ ને દરજીએન.

માએની.

એરવેશે તે ગુજરી ગએલા માનદીઅસનાંને કાલખુદ ખા નારાં પરંદાની નજદીક લેઈ જાએ.

શ.—ગુજરેલાંને મુકવાની જગો ઘેરુરમાં કેરુવી કરવાનું ૧૨ માંન છે ?

જ.—જો મતોડાંની જગા હાએતો તાંહાં મરનારનાં કદ પરમાણેની જગા થોડી ખોધી ને તેરુની ઊપર રેતી પાથરીને તે ઊપર મુંકવુ તે વીશે વંદીદાદની ૫ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ.—મતોડાંની જગા ઊપર ગુજરેલાંને મુકીજી હાએ તો તે જગો કેરુવારે પાક થાએ છે ?

જ.—મતોડાંની જગા રપીથવનનાં વખતમાં નવ રાત ગુજરવા પછે પાક થાએ છે અને બીજી હાવનમાં તરીશ રાત ગુજરવા પછે પવીતર થાએ છે તે વીશે વંદીદાદ પાંચમાં લખેલું છે.

શ.—સગદીદ કરવાનું કારંણ શું ?

જ.—માણુશ ગુજરે છે તેરુની ઊપર ‘દરજે નસસ’ નાંમની એક જાતની ખરાબ હવા લાગુ પડે છે અથવા તે માંણુશનું સરીર અંદરથી કોહાવા માંડે છે તેરુની ખરાબ હવા નીકલે છે અને કોઈ માંણુશ તેરુને અડકે છે અથવા તેરુની નજદીક જાએ છે તો તે ‘દરજે નસસ’ નાંમની ખરાબ હવા તે માંણુશ ઊપર લાગું પડે છે તથા તેરુને પણ દીનનાં ૧૨ માંન પરમાણે નાહાવાની અને પોતાનું તન પાક કરવાની જરૂર પડે છે પણ સગની અશામમાં કોઈ

ખુબી હોવાનાં શબ્દથી શગ તેહને જોએછે તો તે 'દરજેનસસ' તેહાંથી દુર થાએછે તેથી સગદીદ કરવાનું ૧૨માં વંદીદાદ ૭ માં લખેલું છે.

અવસતા.

સપા વા અએવે વએનએતે ૧૨ વા ખરેતે વઈઓ વા હે કે રેશમરે અઓએ ઊજુઅનએતે અએશ દરખશ ઈઆ નશુશ અપ દુઆસતે.

માએની.

ઈઆ સગ તેહને ખુબંદ જોએ ઈઆ પરંદાં જાંનવરે ઈઆ કાલખુદ ખાનારાં જાંનવરે તેહની ઊપર ઊડે તેથી દરજેનસસ પા છે દોડેછે.

શ.—સગ નહીં હોએતો શાંની સગદીદ કરે ?

જ.—ગીત, કાગરે, અથવા ધીવડ હેવાં પરંદાં જાંનવરે તેહને જોએ ઈઆ તેહની ઊપરથી ઊડી જાએ તો તેહનીથી સગ દીદ થાએ તે વીશે વંદીદાદ ૭ ની શરેહમાં લખેલું છે.

શ.—ગુજરેલાંને શાંનજોગીને મુકવા પછે તાંહાં શું કરે ?

જ.—તે જગો ઊપર આતશ રોશન રાખે અને તેહની ઊપર ખુશખોએ મુકે અને તરણ દાહાડા શુધી આતશ રોશન રાખી તે ઊપર ખુશખોએ મુકેઆ કરે અને અવસતા અને પતેત પહે અને તરણ દાહાડા શુધી દોખમાં આગલ આતશ રોશન રાખે જેથી તે રવાંનને રાહત મલેછે તે વીશે વંદીદાદ ૮ માં અને દાદસતાને દીનીમાં અને બેહરાંમ શીરોજ નાંમાંમાં લખેલું છે.

શ.—ગેહુસારેછે તેહનું કારણ શું ?

જ.—ગુજરેલાં માંણશ ઊપર દરજેનસસ આહુદે થાએછે અને તે નસસ ગુજરેલાંની ઊપરથી જીવતાં માંણશે ઊપર દોડેછે અને તેવાંને આહુદે કરેછે તે દરજેનસસ અવસતાનાં ગાથાનાં કરદાઓ પઢવાથી દુર થાએછે અને ગાથાનાં કલાંમે પઢવાથી તે ર

વાંનને તથા જીવતાંઓને રાહત પાડાયે છે તેથી આપણને તે કલાં
માં પઢવાનું ૧૨ માંન વંદીદાદ ૧૦ માં જરતોશતે ખોદાને પુછીજી છે
અને તેહનો જીતર મલેઓ છે.

અવસતા.

કુથ અએતદ નશુશ પેરેનાને ઇઆ હુય એરેસતે જીપ જ
જીઅનતાંમ જીપરથવીઅએતે આઅદ મરઓદ અહુરે મજદાહુ
એને વય ૧૨ મરૂઅ ઇઓએ હુનતે ગાથાહુઅ એશામરૂત.

માએની.

(જરતોશતે પુછીજીકે) ગુજરેલાં માંનશ જીપરથી જીવતાં
માંનશને નસશ આહુદા કરે છે તેહાને કેમ પાછો રાખું તેવારે
અહુરમજદે જવાબ દીધેાને એ ગાથાનાં સખુનો જ એ મરૂતએ
પઢવાનાં છે તે પઢ ઇઆને ગેહુસાર.

શ.—ગુજરેલાંની ગેહુ સારતી વખતે અરધી ગેહુ સારીને
ગેહાંન જીપર કાંએ મુકે છે ?

જ.—પેહુલાં અરધી ગેહુ ગેહાંનની કેહુ છે અને અરધી ગે
હુ રવાંનની સારે છે ઇઆને તે બંધે જીપરથી દરજેનસશ દુર થા
એ તે વીશે કાંમદીન શાપુરની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ.—ગુજરેલાંને કાંહાં મુકવાનો હોકમ છે ?

જ.—પાહાડની જીનચી જગા હાએ તાંહાંન મુકવાનું ૧૨
માંન છે તે વીશે વંદીદાદ ૬ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

આઅદ મરઓદ અહુરે મજદાહુ એરેજેશતએ શુઅય
પએતે ગાતુશુઅ.

માએની.

એ રવેશે અહુરમજદે કહીજીકે તે (લાશને) જીનચી જ
ગા જીપર મુકે.

શ. — ગુજરેલાં માંણસને શાંત્રી મુકવું ?

જ. — પાહાડ ઉપર દુખમું બાંધીને તેહની અંદર મુકવાનું
૫૨ માંન વંદીદાદ ૮ માં લખેલું છે.

અવસતા.

આઅદ મરચોદ અહુરો મજદાતુ ઉપચેરે દખમ અચે
શીઆન.

માએની.

અહુરમજદે જવાબ દીધો જે તે (ગુજરેલાંની લાશને શાંત્રી)
બુલંદ દુખમું ચાહે ઇઆને દુખમું જોઈએ.

શ. — દુખમું શાંત્રી બાંધવું જોઈએ ?

જ. — પથર અને ચુનાંથી બાંધવું જોઈએ અને તે પરમાં
જે બાંધવાની શક્તી નહી હોયતો ઇટરડી અને મટોડાંનું બાંધવું
પણ તે હુવી રીતે બાંધવું કે તે ગુજરનારની રશી જમીનમાં દાખે
લ નહી થાયે કારણકે તેમ થવાથી ગુનાહ લાગેછે તે વીશે નરી
માંન હાશાંગની રવાએતમાં લખેલું છે અને વક્ષી તેહવી રશી જ
મીનમાં પચેઆથી જનદીકનાં કુવા તથા તલાવનાં પાણીઓ ખ
રાખ થાયેછે.

શ. — દુખમું ઊનચી જગા ઉપર બાંધવાનું કારણ શું ?

જ. — ઊનચી જગા ઉપર બાંધવાનું કારણ હેવું જણાયે
અ કે ગુજરેલાંને ઊનચી અને વસતીથી દુર જગા ઉપર લેઈજાઈ
મુકવાથી તેહનાં સરીરની ખરાબ હવા કોઈ ઉપર અસર નહી ક
રે અને હેલાએદી ઊનચી નીકલીજાયે અને માંણસની તંદરોસતી
ને ખરાબ નહી કરે.

શ. — પાએદશ જનારાઓ પેવંદ વલગીને ચાલેછે તેનું કા
રણ શું ?

જ. — ગુજરેલાંને દુખમે લેઈ જતી વખતે પેહલાં તેહને લે
ઈને ચાલે પછે તે રશતા ઉપર તરંણથીતે નવમરતયે શુધી શાગ

ને પ્રવવાનું ૧૨ માંન છે કારણ કે તે સગ ચિતર ૧ નેગાહ કરે તેથી નસા દુર થાય છે જો સગ શારી રીતે નેગાહ નહીં કરે તો પછે પેલાં અથુરનાં ઇચ્છા અહુ વચેરી મોથીને અશકે શુધી બાજ લેઈને તે રશતા બિપર પેવંદ ધરીને આલે તે વંદીદાદ ૮ મ લખેલું છે.

અવસતા.

આથર અ પચો યેરીમ તદ અએતાડુ પથાડુ ૧૨ ઇચ્છાને વારેથરધનેશ વચ ૧૨ મર ઇચ્છા અહુ વચેરીઓ કેમના મજદા અશકે.

માએની.

પેહુલાં અથુરનાં ઇચ્છા અહુ વચેરીઓ થીતે કેમના મજદા અશકે શુધીનાં ૧૨ેહમંદી ભરેલા સખુનો પઠીને તે રશતા બિપર આલવું કરે.

શ.—ગુજરનારને અવસમનજલ પોહોઆડવા જવાનો કાંઈ સવાબ છે કે ?

જ.—હા ધણે સવાબ છે અને તેમ કરવાની મરનારને માં ન આપેઆ બરોબર છે અને બાજ ધરી પેવંદ વજગી તેહુની પછવાડે આલનારને એક કદમે એક તનાપુર સવાબ લાગે છે તે વીશે બેહરાંમ પીરોજનાં માંમાં લખેલું છે.

શ.—ગુજરનારની પછવાડે રડવું ઘટારત છે કે નહીં ?

જ.—નહી, શું જવાંન કે બુદુ માંણશ ગુજરી જાય છે તે હુને ખોદાતાલા પોતાની ખુશીથી ખોજાની લીએ છે તેહુની પછવાડે બેહદ રડવું એ ખોદાનાં હાકમથી બિલટા ચલેઆ બરોબર છે અને તેમ કરવું એ ગુનાહ ભરેલું કાંમ છે અને વધારે રડવાથી તે રવાંન નાખુશ થાય છે કારણ કે આપણું રવાંન આએ જનજા લી હુનીઆમાંથી હમેશાં શુખાકારી ભરેલી આલમમાં જવાને ધ

છું ખુશી છે તેહને વાશતે આપણને અતીશે દલગીર થવું નહીં અ
ને જે જગો ઉપર આપણે ધણો બલા પો કરીએ તો તે જગો અ
ને તેહને સાહુબ જે સપદાર રહેસતો છે તે ધણો નાખુશ થાએ
છે તે વીશે બેહરાંમ શીરોજનાં માંમાં અને વદીદદ ૩ માં લખેલું છે.
અવસતા.

આઅદ મરઓદ અહુરો મજદા પુ ઇઅદ બા પએતે નરશ
અશઓનો સપેતમ નરથુરાતર નાએરેકસય અપેરેનાઈકસય
વેથીમ પનતાંમ અજોએદ પાસનુઆ પુંધહેમ હેકુઆ પુંધહેમ જ
રેજેમ બરએતે વાએમ.

માએની.

જવાબ દીધો અહુરમજદે કે અએ સપેતમાંન નરતોરાત
(જે જમીન ઉપર) અશે મરદ, પુરત, અને છોકર આએ (દુ
નીઆની) સાહુથી ગુજરી જાએ અને ખાક અને ખુશક થાઈ જા
એ તાંહાં લગે રડનનો પોકાર કરે તેથી એ જમીનનો સાહુબ ના
ખુશ થાએ છે.

શ.—કોઈ ગુજરી જાએ તેહની પછવાડે શોગ રાખવો કે નહીં ?

જ.—નહીં, મરવું અને જીવવું એ આપણાં પોતાનાં અ
ખતીઆરમાં નથી તેથી મોહાત ઉપર રાજ રહેવું જોઈએ છે આ
પણ આએ દુનીઆમાં એક પરદેશી મુસાફર તરીકે આપણું સરી
ર જે એક ભાડેની જુરરી બરાબર છે તેહમાં રહેલા છેઈએ તેમાં
થી એક માણસ પાછું પોતાને વતન જાએ તેહમાં આપણને ગમ
રાખવાનું કારણ શું ? કઈજ નહીં કારણ કે તે આગમચથી જ
એ છે અને આપણે પણ તેહની પછવાડે જવાનુજ છે તેમાં દલગીર
થાવું ગુનાહ ભરેલું છે—શોગ કીધાથી આપણી તંનદરોસતીમાં બી
ગાડો થાએ છે અને આપણે શોગ રાખીએ તો આપણાં ઘેરેરમાં
કોઈ પણ બીજી ગમી પેદા થાએ છે તે વીશે બેહરાંમ શીરોજ નાં માંમાં
લખેલું છે.

ખા ખ ૧૨ મો .

માંણસ આ નેહાંનમાંથી ગુજરવાઆદ તેનું રવાંન
પેલી નેહાંનમાં કેમ જાએછે અને તેનું તીહાં
શું થાએછે તે વીશે સવાલ ૧૨

શ.—માંણસ ગુજરેછે તેહેનું રવાંન કાંહાં જાએછે ?

જ.—જે ઘેરુરમાં ગુજરીજી હુએ તે ઘેરુરમાં જાંહાં તેહેને
મુકવાની જગો કીધી હુએ તે જગાં આગલ તરણ દાહાડા શુધી
આએ દુનીઆમાં રહેછે તે વીશે વીશતાસપ નોસકની ૮ મી પરગ
રદમાં લખેલુંછે :—

અવસતા.

અસને વધદનાદ નેશહુદએતે.

માએની.

(તે રવાંન) પોતાનાં વગદાંન ઈઆને સેરાંનાંની આગલ રહેછે.

શ.—માંણસ ગુજરેછે તેહેનું રવાંન તે નેહાંનમાં કેહેવારે
જાએછે ?

જ.—તરીજ રાતની હાશાન ગેહેની બાંમદાદને વખતે જે
જગાં ઉપરથી ખુરશેદ નીકલેછે તે પાહાડની જગો આગલ મેહુર
ઈજદની નજદીક જાએછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં
લખેલુંછે.

અવસતા.

થરેતીઆડુ ખશપો વીજસએતે ઊએસરઓચઈઅત બામીઅ
ગાએરેનાંમ અશ ખાથરનાંમ આસેનોએત મેથરેમ ઊજએનેમ
હુઅરેખશએતેમ ઊજઓ રથે.

માએની.

જે આસાંની ભરેલા પવીતર પાહાડની તરફથી જે જગીથી પુરશેદ નીકલેછે તાંહાં મેહેરઈજદની નજદીક તરીજી રાતની હો શાન ગેહેની રોશાન બામદાદને વખતે તે રવાંન જાયેછે.

શ.—મેહેર ઈજદની નજદીક તે રવાંનને શું કરેછે ?

જ.—શું સવાબ કાર કે શું પાપી રવાંન ચીનવદ પુલની આગલ મેહેરઈજદની નજદીક ઈનસાફની જગોએ પોહાયેછે તાંહાં તેહેનો ઈનસાફ થાયેછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

પથાંમ જરૂઓ દાતનાંમ જસએતે ઈઅસય દરઅંતે ઈઅસય અશઓને ચેનુઅદ પેરેતુમ.

માએની.

જેમ પવીતરનું તેમજ તકસીરવાર રવાંન ચીનવદ પુલ આગલ ઈનસાફનાં વખતની રાહમાં પોહાયેછે.

શ.—રવાંનને ઈનસાફ થાયેઆ પછે શું કરેછે ?

જ.—તેને આએ દુનીઆમાં જેહેવાં કાંમો કરેઆં હોએ તેહેવો બદલો તેહેને આપેઆમાં આવેછે ઈઆને સવાબકારને ખેડુશાતમાં અને ગુનેહગારને દોજખમાં જવાને રરમાવેછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

બઓદસય ઊરૂઆનેમય ઈઆતેમ ગએથનાંમ પએતે જ એરીઅંતે દાતેમ અસતુઅએતે અંધુઓ.

માએની.

તે જાંન અને રવાંન તનુમંદ દુનીઆમાં કીધેલાં કાંમનો બદલો પુત્રદ ચાહેછે ઈઆને મેલવેછે.

શ. — તકસીરવાર રવાંનને કેહુવી જગા મલેછે ?

જ. — તેહુને અંધારાં દોજખમાં જગો આપેછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

હા દરઅતાંમ અધેમ ઊરઅ નેમ તેમ હુઅ નેજરશએતે.

માએની.

તે તકસીરવાગેનાં બુરાં રવાંન અંધારી જગોમાં (ઈઆને દોજખમાં) પાડાયેછે.

શ. — તકસીરવાર રવાંનને દોજખમાં કોણ લેઈ જાયેછે ?

જ. — દોજખનો ઊપરી જ 'વીજરશ' નામનો દેવ તે બુરાં કાંમ કરનારનાં રવાંનને ખેંચીને દોજખમાં લેઈ જાયેછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

વીજરશે દએવઊઅનાંમ સપેતમ જરથુશતર ઊરઆનેમ બસતેમ વાદઈઅએતે દરઅતાંમ દએઊઅઈઅસગનાંમ મેરેજો છતીમ મશીઆનાંમ.

માએની.

અએ સપેતમાં જરતોશત બુરા અને બુતપરસતી કરનારા અને ગુનાહમાં છનદેગી ગુમરનારાં માણસોનાં રવાંનને 'વીજરશ' નામનો દેવ બાંધીને લેઈ જાયેછે.

શ. — બુરાં કાંમ કરનારને દોજખમાં શું મલેછે ?

જ. — જોવો બુરાં કાંમ કરનાર, બુર ખોલનાર, બુરવમા શનાર અને બુરી દીનનાં દોજખીઆંછે તેવાને દોજખમાં બુરા ખોરાક આપવામાં આવેછે તે વીશે ઈજેશને ૪૯ માં આવેલુંછે.

અવસતા.

અદ દુશે ખશથરેઅંગ દુશ શીઅએથનેઅંગ દુશ વચંધ
હા દુશ દએનેઅંગ દુશ મનંધહા દરેઅુઅતો અકાએશ ખરેથા
એશ પએતી ઊરઆનો પએતીમેઅંતી.

માએની.

એ પરમાણે જે ખુરી સાહેબીનાં, ખુર વમાસનારા ખુર ખો
લનારા, ખુર કાંમ કરનારા, અને ખુરી દીનનાં દોજખીછે તેવો
નાં રવાંનની નજદીક શાંમને ખુરો ખોરાક લેઈ જાયછે.

શ.—પવીતર માણુશનું રવાંન હુસાબ આપેઆ પછે કાંહાં
જાયછે ?

જ.—અલખોરોજ પાહાડને મારગે ચીનવદ પુલની ઊપર
થી ચાલીને જાયછે તે વીથે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

હા અશાહીનાંમ ઊરઆનો તરસાચ હુરાંમ બેરેજએતીમ
આસેનેએતે તરો એનુઅતો પેરેતુમ વીદારઈઅંત.

માએની.

તે પવીતરોનું રવાંન અલખોરોજને મારગે ચીનવદ પુલ વ
ટાડીને આગલ ચાલેછે.

શ.—પવીતર રવાંન ચીનવદ પુલ વટાડીને કાંહાં જાયછે ?

જ.—જે જગોએ મીનોનાં ઈજદોછે અને બેહુમન અમેશા
સપંદ પોતાનાં ઓધા ઊપર ઊભેલોછે તેહુની નજદીક જાયછે તે
વીથે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

હુ તો મએનુઅનાંમ ઈઅજતનાંમ ઊસે હસતદ વોહુ મ
નો હુઅ ગાતુઓ જરનીઓ કેરેતો.

(૯૫)

માએની.

(તે પવીતર રવાંન) પોતે મીનોના ઈજદો આગલ જાહાં જે હુમન શુનેરી બનાવેલાં તખત ઉપર બિભેલોછે તાહાં પોહાયેછે.

શ.—તે પવીતરનું રવાંન બેહુમનની નજદીક શું કરેછે ?

જ.—બેહુમન તે રવાંનને પુછે છેકે તું મોહાતવાલી દુની આંમાંથી આએ શુખાકારી ભરેલી હમેશાની આલમમાં ભલે આવી પોહાયેછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

ફરજિએદ વોહુમનો કદ નો એદ અશાબિમ હુથીએ જંધહ તદ હય અંધહુઓદ અએથીઅ જંધહુમ અહુમ આ.

માએની.

બેહુમન તે રવાંનને કેહુચકે અએ પવીતર તું ભલે આએ જગોએ હમારી નજદીક દુખ ભરેલી દુનીઆંમાંથી શુખ ભરેલી દુનીઆંમાં પોહાયેઓ એટલે તું આએતો તે કેહવું શારં !

શ.—પવીતર રવાંન બહુમનની નજદીકથી કાહાં જાયેછે ?

જ.—તે જગોથી ખુશી શાયે આલીને દાદાર હોરમજદ અને અમેશાસપંદોની નજદીક જાઈ પોહાયેછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

અશાનુતો અશાબિનાંમ ઉરઆનો પારીએઅંતે અબીઅ અહુ રહુમજદાહુ અબીઅ અમેશાનાંમ સપેનતનામ.

માએની.

તે પવીતર રવાંનો અહુરમજદ અને અમેશાસપંદોની નજદીક ખુશીથી જાયેછે.

શ.—તે પવીતર રવાંન અહુરમજદની નજદીકથી કાહાં જાયેછે ?

જ. — ખોદાતાલાનું જે ગરોસમાંન બેહુશતછે તેહમાં તે જાએછે અને હમેણાં આરાંમ ભોગવેછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

અભિચ્ચ ગરો નમાનેમ મએથનેમ અહુરકે મજદાપુ મએ
થનેમ અમેશનાંમ સપંનતનાંમ મએથનેમ અનીઅએશાંમ અ
શએનાંમ.

માએની.

તે બુલંદ ગરોશમાંન બેહુશત કેજે હારમજદનું રેહુદાણુ, અમ
શાસપંદોનું રેહુદાણુ અને બીજા પવીરતોનું રેહુદાણુજે તાંહાં રેહુદે.

ખા ખ ૧૩ મો.

માંણુસ ગુજરે તીઆરથી એક વરસ સુધી તેની
પછવાડે કીરીઆ શું કરવી તે વીશે સવાલ ૨૧

શ. — આપણાં જરતોશતીઓમાં કોઈ ગુજરેછે તેહવારે તેહ
નાં ખેશ કુટંબનાં લોકો ગોશત ખાતાં નથી તેહનું કારણ શું ?

જ. — ગોશત ખાવું એ આપણાં પવીતર ધરમ પરમાંણે
અનધટતું લાગેછે અને જરતોશતીઓ જે તરંણુ દાહાડા ગોશત
ખાતા નથી તે વીશે વંદીદાદ ૮ મી શરેહમાં શદરમાં તથા બીજી
દીનની કેતાઓમાં લખેલું કે તરંણુ દાહાડા ગોશત નહી ખાવું.

શ. — આદમી ગુજરે તેહની કીરીઆ શું કરવી ?

જ. — જે વખતે ગુજરે તેજ વખતે તાકીદથી તેહની નઈઅ
તે સરોશની ઈજેશને કરાવવી અને ઈજેશને કરવાનો વખત નહી

મલેતો દર ગેહુમાં સરોશનાં દરન ઇજાવવા અને તરંણ દાહા
ડા અને રાત સરોશની આરાધનાં કરાવવી તે વીશે વખેથા નામ
નાં મથાલાનો અવશતાનો ભાગધે તેહુમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

તમે તે પસચમે તે થરે અસન થરે ખશરન સરઓશહુ અ
શીઅહુ ઇઅઓજદઈઅ કેરેનઓએતે.

માએની.

પછે તેવો તરંણ દાહાડા અને તરંણ રાત પવીતર સરોશ
અશેની આરાધના કરે.

શ.—રવાંનની નઈઅતે તરંણ દાહાડા નીઆએશ, પતેત ક
રેછે તેહુનું કારંણ શું ?

જ.—માંણશ જાહો શુધી આએ દુનીઆમાં રેહુછે તાહો
શુધી તેહુને પાંચ વખતની બંદગી કરવાની ફરજ છે અને માંણશ
ગુજરેછે તેહુનું રવાંન તરંણ દાહાડા આએ દુનીઆમાં તે જગા
આગલ રેહુછે તેથી તેહુની તરફની પાંચ વખતની બંદગી અને
ફરજ અદા કરવી જોઈએ તે તેહુનાં ખેશ, કુટંબ, દોશત આસ
નાવો અદા કરેછે અને તેમ કરવાનું ફરમાન છે તે વીશે ફરજ
આત નાંમાંમાં અને બેહુરાંમ પીરોજ નાંમાંમાં લખેલું છે.

શ.—કોઈ ગુજરેઅ તેહુની નઈઅતે અએવેસરથરેમ ગેહુ
માં તેહુની જગા આગલ સરોશનું આફરંગાંન કરેછે તેહુનું કા
રંણ શું ?

જ.—જે માંણશ ગુજરેછે તેહુનાં રવાંનની શાંભાલ આએ
દુનીઆમાં તરંણ દાહાડા સરોશ ઇજદ કરેછે તેથી તરંણ દાહા
ડા સરોશની આરાધનાં શેવાએ બીજું કરવાનું ફરમાન નથી અ
ને એવેસરથરેમ ગેહુમાં રવાંનોનો વખત છે ઇઆને શાંબંધ છે તે
થી તે વખતે આફરંગાંન કરેછે કે સરોશ રવાંનની શાંભાલ રા
ખે તે વીશે ફરજ આત નાંમાંમાં લખેલું છે.

શ. — આપણે તરીજે દાહાડે ઓજરણ ઘેડેમાં રવાનની ત
ઈઅતે ઊઠમણું કરીએછે તેડેનું કારણ શું ?

જ. — જો માણસ ગુજરેછે તેડેનાં ખેશાવંદો અને દોશતો
ને લાએકછે કે તરંણ દાહાડા પાંચ વખત તે ગુજરનારની નઈ
અતે નીઆએશ પતેત કરવી અને આપણે જો તરીજે દાહાડે ઓ
જરંણ ઘેડેમાં એકઠા થાઈ ગુજરનારની નઈઅતે નીઆએશ અ
ને પતેત કરીએછે તેમ પતેત કરવાને શાપુર ભરૂચીની રવાએત
માં લખેલુંછે.

શ. — આપણાં લોકો કોઈ ગુજરેછે તેડેને તરીજે દાહાડે પા
છલી રાતે ઊઠમણું કરેછે તેડેનું કારણ શું ?

જ. — તરીજી રાતે હોશાંન ગેડેની બામદાદ વખતે રવાંનને
તે જોડાંન જવાનો વખતછે તે વખતે અનજીમન મલી તે રવાંન
ની નઈઅતે પઢવું અને પતેત કરવી એ ઘણું બેહુતરછે તેમ ક
રવાથી તે રવાંનને રાહત પોહાયેછે.

શ. — અનજીમન કેટલાં માણસને કેહેછે અને અનજીમન
મલી કીરીઆ કરવાનો શું શાએદોછે ?

જ. — ઓઘામાં ઓઘાં તરંણ માણસાનું અનજીમન ગણા
એછે અને હરેક કીરીઆનું કાંમ અનજીમન મલી એક દેલ અ
ને એક મતથી કરેછે તે કીરીઆને ખોદાતાલા વધુ પસંદ કરેછે
અને તે વધું અસર કરનારીછે.

શ. — રવાંનની નઈઅતે તરીજી રાતે હોશાંન ઘેડેમાં શું કી
રીઆ કરવી ?

જ. — રશને આશતાદ — મીનોરાંમ — સરોશ — અને અરદા
ફરઅશનાં દરન ઈજાવવા અને અરદાફરઅશનાં દરનની શાયે શી
આવ ઈજાવવો અને એહાંરમની બામદાદ દહમઈનદ ફરેસતાની
ખશાનુમનથી આફરંગાંન કરાવવું પછે ખુરશેદ મેહુર નીઆએ
શ કરાવવી — તે વીશે બેહુરાંમ શીરોજ નાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ. — દરન ઇજતી વખતે અને આશરંગાન કરતી વખતે શું ચીજો તેહમાં મુકવી જરૂર છે ?

જ. — ઘણું કરીને ખશુશાંન મેવો, ફુલ, દુધ અને પાંણી એવીજ ચીજો મુકવાની જરૂર છે અને આપણાં લોકો દરનની ઊપર ગોશત, માધલી અને મરગી હુવી ચીજો મુકે છે તે ના રવા દીશે છે કારણકે પવીતર દરન ઊપર હુવી ચીજો મુકવી નહીં જોઈએ અને આપણાં ધરમનું ફરમાન માતર એઆર દરન અને ગીઈને ગઓશોદો, ખજુર ઇચ્છા દાડંમનું ઓરવર અને પાંણી એ મુકીને ઇજવાનું છે પછે શકતી હોએતો તેથી વધુ કરે—દરનની શાંમણે મુકીને ઇજવું રવા છે તે વીશે બેહરામ શીરોજનાંમાં માં લખેલું છે.

શ. — બેહરામને દાહાડે રવાંનની કીરીચ્છા શું કરવી ?

જ. — અરદાશરચ્છાની ઇજેશને, દરન અને આશરંગાન કરાવવું અને ખાંનાં ઊપર સતુમ પઢાવી તે ખાંનું પવીતર, લા એક મરદોને અથવા ગરીબ લાચારોને ખવાડવું કે તેવો ધરા ઇને રવાંનને વાશતે ખોદાતાલા આગલ શારી દોચ્છા ચાહુ તેથી ખોદાતાલા તે રવાંન ઊપર દોચ્છા અને રેહુમત પોહોચાડે, અને એજ પરમાણેની કીરીચ્છા દશમાંને દાહાડે પણ કરાવવી—તે વીશે બેહરામ શીરોજ નાંમાંમાં લખેલું છે.

શ. — સીરોજો એટલે શું અને તે દાહાડે રવાંનની નઈચ્છ તે શું કીરીચ્છા કરવી ?

જ. — સીરોજો એટલે તરીશ દાહાડા ગુજરનારને થાએ તે દાહાડે તેતરીશે ફરેસતાઓની ખશનુમનથી રવાંનની નઈચ્છતે ઇજેશને, દરન, અશરંગાન કરાવવું તેને કેહુ છે અને આપરા જ રતોસતીઓ તેતરીશે ફરેશતાની હારાધના કરાવતી વખતે તેતરીશ ઇડાં તથા તેતરીશ અપટા વીગરે ઇજાવે છે તે રવાએતોમાં ફરમાવેલા ફરમાનો ઊપરથી કરે છે હેવુ જણાએ છે, અને તેહની

બીજે દાહાડે ઇચ્છાને તે ગુજરનારનાં રોજને દાહાડે અરદાશરૂચ
શની નઈચ્છતે ઇજ્જેશને, દરન, અને આશરંગાંન કરાવવું અને શી
આવ ઇજ્જવવે। અને ખાંનાં ઊપર સતુમ પઢાવવું અને દર મ
હીને મહીને અશોશરોહરની ઇજ્જેશને દરન અને આશરંગાંન કર
રાવવું અને સતુમ પઢાવવું અને જેમ સીરોજ્જને દાહાડે અને
તેહુની બીજે દાહાડે રવાંનની નઈચ્છતે જેમ કીરીઆ કરવી તેજ
પરનાંણે વરશીને દાહાડે અને ગુજરનારનાં રોજને દાહાડે શંધ
લી કીરીઆ કરાવવી—એ રવાનેને લગતુ શંધલી કીરીઆઓ વી
શે કાંમાં વેહારાની રવાએતમાં અને એહુરાંમ પીરોજ નાંમાંમાં
લખેલું છે.

શ. —આપણાં લોકો ધ્રુમશીને દાહાડેબી સીરોજ્જની મારક
કીરીઆ કરેછે તેહુનું શરમાંનછે કે ?

જ. —એ શરમાંન આપણાં ધરમ પુશતકોમાં જણાતું નથી
અને તેમ કરવાનો રેવાજ શા ઊપરથી ચાલેઓછે તે પણ જણા
તું નથી પણ શરેજ્જઆત નાંમાંવાલો લખેછે કે તેમ કરવાનો ઓ
જોરગોનો હોક મછે.

શ. —નાંધલું બચું ગુજરે તેહુની કીરીઆ શું કરવી ?

જ. —એક દાહાડાથીતે શાત વરશાનું બચું ગુજરે તેહુનાં
તરંણ દાહાડા સરોશની ઇજ્જેશને અને સતનાં સરોશનું આશરં
ગાંન કરાવવું અને તરીજ સતે હોશન ઘેહુમાં એઆર બાજ ઇ
જ્જવવી અને નાંધલું આંગલું ઇજ્જવવું અને એહારંમ, દશમુ, મા
શીશો, વરશી, અને દર મહીને દરન આશરંગાંન કરાવવું અને
શંધલી ચીજો નાંધલી કરવી, વંદીદાદની ૮ મી પરગરદની શરેહુ
માં જણાવેછે કે બચાંની કીરીઆ કાંઈ જુદી નથી અને તે વીશે શા
પુર ભરચીની રવાએતમાં પણ લખેલું છે.

શ. —શાત વરશ પછેનું બચું ગુજરે તેહુની કીરીઆ શું
કરવી ?

જ. — શાત વરશ પુરાં થાયે ને આઠમે વરશે શુદ્ધરેહ કુશ
તી પહેરેછે તેથી જેમ તેહની ઊપર બંદગીની ૧૨૪ લાગું થાયે
છે તેમજ ગુજરવા પછે શંઘલી કીરીઆઓ પણ તેહની ઊપર લા
ગુ પડેછે તેથી તેહની શંઘલી કીરીઆ મોહોટાં માંણશની માફક
કરવાનું ૧૨માં વંદીદાદ ૮ મીની શરેહમાં અને શાપુર ભરચીની
રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ. — આપણાં લોકોમાં કોઈ ગુજરેય તેહવારે જોડાનું કાં
મ કરાવેય તે ૧૨માંછે કે ?

જ. — એ વીશે ધરમ પુરાતકોમાં જણાવું નથી પણ જીવતાં
માંણશને દર વરશે પોતાનું જીવદેરવાંન ઇચ્છા સરોશ ઇજાવાની
જરૂરછે તે પરમાંણે તે દાહાદેથી શાયે શંઘલી કીરીઆ કરાવેછે
કે વધું ખરચ થાયે નહી હેવું જણાયેછે.

શ. — કોઈ પરદેશમાં ગુજરે અને તેહની કીરીઆ નહી થાઈ
હાયે અને એક મહીના પછે ખબર પડે તેહની કીરીઆ કેમ કરવી ?

જ. — જે દાહાડે ખબર મલે તેજ દાહાડે તેહની નઈચતે સ
રોશની ઇજેશને કરાવીને ઊઠમણાંની કીરીઆ કરાવે પછે રાતનાં
હોશન ગેહમાં ચેઆર બાજ અને શીઆવ ઇજાવે અને તેહની બી
જે દાહાડે બાંમદાદ દહમ ઇજાવેનું આંશરંગાંન કરાવે અને હાવં
ન ગેહમાં ચેહારમની કીરીઆ કરાવે અને રખીથવન ગેહમાં દ
શમાંની કીરીઆ કરાવે અને પુજરન ગેહમાં સારોજની કીરીઆ
કરી પછે તેજ ગેહમાં અરદાશરઅશની નઈચતે દરન આશરંગાં
ન તે ગુજરનારનાં મહીનાનાં ખરા દાહાડાની કીરીઆ કરાવવી
જરૂરછે.

શ. — કોઈ માંણશ ગાથાનાં દાહાડાઓમાં ગુજરે તેહને દ
ર મહીનાનો રોજ કીહા રાખવો ?

જ. — તેહનું ચાથે દાહાડે ચેહારમ કરે, દશમે દાહાડે દશ
મું કરે, તરીશ દાહાડા ગણીને સીરોજો કરે અને તેહની બીજે

દાહાડે મહીનાનો રોજગાર કરે અને દર મહીનાનાં રોજની કીરીઆ દર ૫૨વરદીન રોજે કરે અને વરશીની કીરીઆ બરાબર વરશ ગણીને જોમ કરે તેમજ કરે તે વીશે વંદીદાદ ૮ મીની શરેહમાં લખેલું છે.

શ.—કોઈ ગુજરે છે તેહની જમીન ઇઆ લાજની આગલ પાણીનો કરશીયો અને પુલ મુકી રાખે છે તેહનું કારણ શું ?

જ.—હમેશાં જાહાં પાણી અને પુલ હોય છે તાહાં પવીતર ૫રોહરો ખુશીથી રહેવું કરે છે અને માણસ ગુજરે છે તેહનું રવાન તરણ દાહાડા શુધી આયે દુનીઆમાં તેજ જગા ઉપર રહેવું કરે છે તેથી તાહાં પાણી પુલ રાખે છે અને તે જગો ઉપર આ તશ રોશન રાખવાનો હોકમ છે તેથી ચરાગ મુકી રાખે છે.

શ.—કોઈનું નામ બબર નહી હોય તેહનું નામ કીરીઆ માં કેમ વાપરવું ?

જ.—તેહનું નામ ‘વહમાન’ કરીને વાપરવું જોઈએ અને જરતોશતી બચાનું નામ નહી પાડી જો હોય એટલામાં તેહની કબ્ર થાય છે તેહનાં નામની જગોયે પણ ‘વહમાન’ કરીને લેવાનું ૫રમાન છે તે વીશે કાંમદીન શાપુરની રવાયેતમાં લખેલું છે.

શ.—કોઈ જરતોશતી બીજા ધરમમાં વટલી જાય તેહનાં છોકરાનું નામ ધરમની કીરીઆમાં કોણ શાયે વાપરે ?

જ.—તે છોકરાને કોઈ જરતોશતીનો પાલક કરી આપવો અને તેહની શાયે તેહનું નામ લેવું કારણ કે આપણાં ધરમમાં છોકરાનું નામ આપ શાયે લેવું જોઈએ અને તેમ નહી બનેતો “વહમાન” કરીને નામ લેવું.

શ.—ઈજેશને વંદીદાદ વગરે અવસતા પઠવાનો સવાબ કેહલો છે ?

જ.—વંદીદાદ, બાજ, બરસમ કીરીઆ શાયે ઇજે અથવા ઇજાવે તેહને એક લાખ તનાપુર સવાબ લાગે છે અને બશે ત

નાપુર ગુનાહ દુર થાયેછે અને બારશેા દેરમનાં વળનનો એક તનાપુર ગનાએછે દેરમ એક જાતનાં ચઝનને કુદુછે અને પંદર શેરનો એક તનાપુર થાયેછે.

વંદીદાદ જોર બરસમ વગરે અમથો ઇજે અથવા ઇજાવે તો દશ હજાર તનાપુર સવાબછે.

ઇજેશને બાજ બરસમ કીરીઆ શાયે ઇજે અથવા ઇજાવે તો એક હજાર તનાપુર સવાબછે.

ઇજેશને જોર બરસમ વગર અમથો પહે અથવા પઢાવેતો શો તનાપુર સવાબછે.

વીસપરદ બાજ બરસમ કીરીઆ શાયે ઇજે અથવા ઇજાવે તો દશ હજાર તનાપુર સવાબછે.

વીસપરદ જોર બરસમ વગર પહે અથવા પઢાવે તો હજાર તનાપુર સવાબછે.

ફરોખશી બાજ બરસમ શાયે પહે અથવા પઢાવેતો શાહાઠ તનાપુર સવાબછે.

ફરોખશી બાજ બરસમ વગર પહે અથવા પઢાવેતો છ તનાપુર સવાબછે.

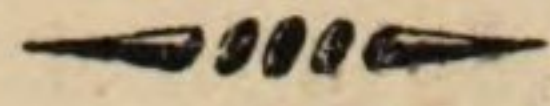
દરન બરસમ શાયે ઇજે અથવા ઇજાવેતો દશ તનાપુર સવાબછે.

ખુરશેદ, મેહુર, માહબોખતાર, અરદુઈશુર, અને આતશ નીઆ એશ પહે અથવા પઢાવેતો તે દરએકનો એક તનાપુર સવાબછે.

બાજ ધરી ખાંડું ખાયેતો એક તનાપુર સવાબછે.

બાજ ધરીને વારે પીશાબ કરેતો એક તનાપુર સવાબછે. એ વીશે બહુમન પુજ્યાની રવાએતમા તથા અવસતાઓ જંદ હુવે નાંમનાં મથાલાની કેતાબનાં લખેલુંછે.

ખા ખ ૧૪ મો .

માંણસને આ દુનીઆમાં ભલી રીતે ચાલવાને
જરૂર થોશતી ધરમમાં બતાવેલી નીતી

સવાલ ૧૫૫

શ. — આપણે એક ખોદાને માંનનારા છેઈએ તેહવારે નુરી
ચીજોની તથા ફરેસતાઓની નીઆએશ ઈઅશતો પઢવાનુ કારંણ શુ?

જ. — નુરી ચીજોને નમવાનું અને ફરેસતાઓની વખાંણ ક
રવાનું ફરમાન છે તેથી તેમ કરવાથી તેવોને માંનનારા છેઈએ હુ
વું શાખેત થતુ નથી કારંણ કે ખોદાતાલાએ શંઘલી ભલી વશતું
ઓ પેદા કરીછે અને તેવોમાં જે ગુણો મુકેલા છે તે ગુણોથી આ
પણને હુજારો તરાંહનાં શાએદાઓ પાડાયેછે તેથી તેવોણની તથા
તેઓ ઉપર જે ફરેસતાઓ સરદાર છે તેવોનની વખાંન કરી તે
પેદા કરનારની શક્તી અને અજાએબ કુદરતને પીછાંનીએ છે અ
ને શાઘલી પેદાએશની વખાંન કરવાને ખોદાતાલાનું ફરમાન છે તે
વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં આવેલું છે :—

અવસતા.

ખતો નેજાઈઅંઘહ જરથુશતર એમદ દાંમ ઈઅદ અહું
રહે મજદાનુ.

માએની.

અએ જરતોશત આએ પેદાએશ જે અહુરમજદની છે તેહ
ની તું પોતે વખાંણ કર.

શ. — આપણને પેહલાં શું કરવું જોઈએ ?

જ. — આપણને પેદા થાએઆ પછે પેહલાં પાકી, પવીતરાઈ
રાખવી જોઈએ તેવીશે ઈજેશને ૪૭ માં ખોદાતાલા ફરમાવે છે :—

(૧૦૫)

અવસતા.

હું અચોત્ત દાનુ મશીઆનું અએપી જાંથેમ વહેશતા.

માએની.

જનમ થએઆ પછી માંણુસને વાસતે પવીતરાઈ એ શબ્દથી શરૂ થી જાય છે.

શ.—આપણાં ધરમમાં શું કાંમે કરવાથી બેહુશત મલે છે ?

જ.—શાહ વમાસતું, સાદું બોલવું, અને સારાં કાંમ કરવાથી તે વીશે :—

અવસતા.

વીસપ હુમત વીસપ હુખત વીસપ હુઅરેશત વહેશતેમ અ ઘુહીમ અએસએતે.

માએની.

તમામ સારા વીચારો તમામ શારા સખુનો તથા તમામ સારાં કાંમે (માંણુસને) બેહુશત તરફ લેઈ જાય છે.

શ.—કેવાં કાંમે કરવાથી દોષખ મલે છે ?

જ.—બુર વમાશવા, જુદું બોલવા અને બુરાં કાંમ કરવાથી તે વીશે :—

અવસતા.

વીસપ દુશમત વીસપ દુજુખત વીસપ દુજુઅતેશત અએશ તેમ અંઘુહીમ એસએતે.

માએની.

તમામ ખરાબ વીચારો તમામ ખરાબ સખુનો તથા તમામ ખરાબ કાંમે (માંણુસને) દોષખ તરફ લેઈ જાય છે.

શ.—સચાઈ રાખવાનું શું ધરમાં છે ?

જ.—આપણે સચાઈનેજ વલગી તે ઊપરજ મનખુત રહેવું ધણાં શાએદા ભરેલું છે તે વીશે ઈજ્જતને ૩૧ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

એરેજીખદા બચંધહાંમ ખશાઈઅમનો હુજીઓ વસો.

માએની.

જોખાંનની મોરાદ મુજબ સાચુ યોલનારને માંન મલેછે ઇ
આને વગર ધારાતીએ શાહુખીછે.

શ.—સચાઈનો બદલો શું મલેછે ?

જ.—દરએક કાંમમાં તેહુને ફતેહમાંદી મલેછે, સાચું યો
લનાર કાંઈ પંણ કાંમમાં ખતા પાંમતો નથી તે વીશે સરોશહા
દોખતમાં આવેલુંછે :—

અવસતા.

અરજીખદો વાખશા ઇઆહી વેરેથર જાંસતેનો.

માએની.

સાચા સખુનો યોલવાથી ઘણી ફતેહમાંદી મલેછે.

શ.—શખાવત કરવાનું ફરમાંન શુંછે ?

જ.—ખોદાતાલાએ જોહુને પોતાનો પીઆરો જાંણી દોલત
બખશી હાએતો તેવોનને સખવારછેકે કોઈ નાચાર માંણશને આ
પણું અને શખાવત કરવી તે વીશે વંદીદાદની ૪ થી પરગરદમાં
લખેલુંછે :—

અવસતા.

ઈએજે શએતે મનંધહુ જસાંન હાંમ અએદેશએતેમ હાંમ
ખારીએન.

માએની.

અગર કોઈ પઈશાની આશાથી આવેતો (તવગરો) તે જ
ગોએ પઈશા લેઈ જાએ ઇઆને શકતીવાલાં માંણશે તેહુની ગ
રજ પુરી પારે.

શ.—ગરીબોની પરવરશી કરવાથી શું શએદો થાએછે ?

જ. — જોવો ખોદાતાલાની રાહ બિપર ચાલનારા ગરીબો હો
એ તેહુવા શાખશેની પરવરેશ કરનારને ખોદા બોજોરગી આપે
છે તે વીશે અહુનવરમાં આવેલું છે.

અવસતા.

ખશથરેમ આએ અહુરાએ આ ઇએમ દરેધુબીઓ દદદ
વાસતારેમ.

માએની.

જો કોઈ દરવીશેની પરવરશી કરે તેહુને અહુરમજદ બોજો
રગી આપે છે.

શ. — નેકી કરનારને શું શાએદો મલે છે ?

જ. — શરવેની શાથે નેકી કરવી એ આપણી ફરજ છે તેમ
કરવાથી આએ દુનીઆમાં આપણી કીરતી હમેશાં રહે છે અને તે
જેહાંનમાં શુખ મલે છે તે વીશે ઇજેશને ૪૩ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

બિરાતા અહુમાએ ઇઅહુમાએ બિરાતા કહુમાએચીદ વસે ખ
શીઆસ મજદાડુ દાઈઆદ અહુરો.

માએની.

નેક માણુશ તે છે કે જોથી હરેક જગોમાં બીજાએને નેકી
પાહાએ તેહુને હારમજદ મોરાદ મુજબ બોજોરગી આપે છે.

શ. — બિદીઓગ કરવાનું ફરમાનશું છે ?

જ. — બિદીઓગી અને મેહુનતું માણુશને શરવે કોઈ ચાહુ
છે અને તેહુવું માણુશ નેકબખત ગણાયે છે અને શરવે કોઈ તે
હુને પસંદ કરે છે તે વીશે વીસપરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

અસતરેતય અમુઈઅમને ઇઅજમએદે.

માએની.

ઉદ્યોગ અને હિમતને હમે આહીએછે.

શ.—દુનીઆમાં આપ્પાદી કરવાનું ૧૨માં શું છે ?

જ.—દુનીઆની શાંધલી ભલી પેદાએશને આપ્પાદાનીથી રાખવી અને શાંધલાં ભલાં માણુશેને આપણાં સરીરનાં શાંધા બરાબર નાંણી તેવેણને શુખ પાડાઆડવામાં કોશેશ કરવી એ લાએકી વાલા માણુશનું કાંમ છે તે વીશે ઇન્જેશને ૪૬ માં આવેલું છે :—

અવસતા.

આરમએતોએશ ગએથા ૫૨૬ થવખશાંધહા અદ ઇશ પેહું હુમ અએબી મેએસત મનંધહા.

માએની.

જેવો સારા વીચારથી અને કોશેશથી દુનીઆની આપ્પાદાની કરનારા છે તેઓ એ પરમાણુ સારા વીચાર અને નેકીથી રહેનારા છે.

શ.—ગોસશે રાખવો કે નહીં ?

જ.—નહી, ગોશે રાખવાથી ધણું કાંમેમાં ખરાબી થાએછે અને જે માણુશમાં અકલ નહી હોએ તે પાતાની મુરખાઈથી ગોશશાને વધારે છે તે વીશે ઇન્જેશને ૪૯ માં આવેલું છે :—

અવસતા.

ઇએ દુશ ખરથવા અએશેમેમ વરેદેન રામેમયા.

માએની.

જેવો ગોશાને વધારવાની ખાહુશ રાખનારા છે તેઓ ખુરી અકલનાં છે.

શ.—ખુર વમાશવું કે નહીં ?

જ.—આપણને કોઈનું ખુર વમાશવું નહી જોઈએ જે કોઈ બીજાનું ખુર વમાશે છે તેહુંજ પેહલાં ખુર થાએછે અને શેવ દે તેહુંને દોનખ મલે છે તે વીશે ઇન્જેશને ૪૯ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

દુશ મનંધરો દરેગુચ્ચતો.

માએની.

બુર વમાશનાર દોજખીછે.

શ.—કોઈને બુર શીખવવું કે નહીં ?

જ.—કોઈને બુર શીખવીએતો તે ખરાબ મારગે ચાલે અ
ને ગુનાહના કાંમો કરે તેથી દુનીઆમાં ખરાબી થાયે તેહનો ગુ
નાહ શીખવનારને શર રહેછે તેવીશે ઇજ્જેશને ૪૫ માં લખેલુંછે :-

અવસતા.

દુશ સસતેશ અહુમ મરંસીઆદ.

માએની.

બુર શીખવનાર દુનીઆને ખરાબ કરનારોછે.

શ.—જુઠું બોલવું એ કેટલું નઠારોછે ?

જ.—જુઠું બોલવું એ ઘણું હલકાં માણુશનું કાંમછે તે
વાં માણુશને કોઈ વજન આપતું નથી અને તેહવાં માણુશથી આ
પણને દુર રહેવું સખવારછે તે વીશે અરદીએહેશત ઇઅશતમાં
લખેલુંછે :—

અવસતા.

દરેધો વાખશ દરજસતતેમેન જનાદ.

માએની.

જુઠું બોલનાર જે ઘણું બુરોછે તે મારેલો થાયો.

શ.—લોભ રાખવાથી શું થાયોછે ?

જ.—લોભ લાલચ રાખનારા માણુશની આખરની ખોવારી
થાયોછે અને એ નીચ માણુશનું કાંમછે તેથી લોભને દુર રાખ
વો જોઈએછે તે વીશે ઇજ્જેશને ૧૬ માં લખેલુંછે :—

અવસતા.

આજોએશ દએગિઓ દાતહે હામેએસતરે.

માએની.

બુરાએનાં આપેલા લોભને દુર કરવો.

શ.—આલસાઈ કરવાથી શું થાએછે ?

જ.—આલશુ માંણશ આએ દુનીઆમાં હમેશાં ગરીબી હાલતમાં રહેછે અને દુખથી જીવદગી ગુજારેછે અને તે જોહાંન માં પણ તેહને દોજખ મલેછે તે વીશે વીશપરદમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

ઈઆ નરશ સાદરા દરેગુઅતો.

માએની.

જે માંણશ આલશું હાએતે દોજખીછે.

શ.—બખીલ માંણશને શું સમજે ?

જ.—પઈસાવાલું આદમી બખીલાઈ કરેતો તે આએ દુનીઆમાં પઈશાની આકરી કરવાને પેદા થાએલોછે હેલું શમજલું અને વહી બખીલને તે જોહાંનમાં દોજખ મલેછે તે વીશે ઈજેશને ૧૮ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

આહમાદ મએનીએગિશ રા રેશીઅનતી દરેગુઅતો.

માએની.

જે કોઈ છુપી સખાવતને બંધ કરે તે દોજખીછે.

શ.—ચોરી કરવી એમાં કેહવો ગુનાહછે ?

જ.—ચોરી કરવી એ મોટું ગુનાહ ભરેલું કાંમછે અને તેહમાં માંણશને કોઈ પોતાની આગલ ઊંચુ રાખતું નથી વાશતે આપણને ચોર લોકોથી બીજાઓની શાંભાલ રાખવી જોઈએછે તે વીશે ઈજેશને ૧૨ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

તાઈઆ અદ્યા હજં ધહદ્યા ઊરા માજદઈઅસનનાંમ વીરા
મ જઈઆનઈઆયા વીઊઆપદ્યા.

માએની.

માજદીઅસનનાંનોનાં મોહોલામાંથી ચોર અને રાહજન લોકો
ની નુકસાન અને હાજતને દુર કર.

શ.—ગરરી કરવી ધણીજ નરશાં છે કે ?

જ.—ધણાં લોકો પઈસા, આખર અને વીદેઆનાં બલથી ધ
ણી ગરરી રાખેછે પણ તે બદબખતીની નીશાંનછે તેથી રામજી માં
ણશ તેમ કરતાજ નથી અને આપણાં ધરમમાં ગરરી કરનાર
ને ધીકારેલોછે તે વીશે અરદીએહેશત ઈઅશતમાં લખેલુંછે :—

અવસતા.

પએરેમએતે અપ દુઅરત.

માએની.

ગરરી ભરેલા વીચાર વાલાઓ દુર રેહો ઈઆને ગરરી ક
રનારાઓથી દુર રેહેવું.

શ.—કીનો રાખવો નામુનાશબ્દે કે નહી ?

જ.—ધણાં માંણશે હેવાં હોયેછે કે તેવોનને કોઈ શાયે જ
રા બીગાર થાયેછે તો પોતાનાં મનમાં હમેશાં કીનો રાખેછે પણ
તેમ કરવાને ખોદા નાપસંદ કરેછે તે વીશે અરદીએહેશત ઈઅશ
તમાં લખેલુંછે :—

અવસતા.

અનાખશત અનાખશતો તેમેમ જબાદ.

માએની.

ધણી શુલેહ રામપજ નહી રાખનારાઓ મારેલા થાઓ ઈઆ
ને દુર થાઓ.

શ. — સુગલી કરવી અનધટારતછે કે નહીં ?

જ. — કોઈ માણસની સુગલી કરવી નહીં તેમ કરવાથી કોઈનાં સારાં કાંમમાં ખરાબી થાયછે તેથી તેહુવું કાંમ કરનાર થી આપણને દુર રેહવું લાયકછે તે વીશે અરદીએહશત ઇઅશત માં લખેલુંછે :—

અવસતા.

સપજગ અપ દુઅરત.

માએની.

સુગલી કરનારાઓ દુર રેહો.

શ. — ખુરી નજર રાખવી નઠારીછે કે નહીં ?

જ. — અલખત નઠારીછે, દુનીઆની પેદાએશમાં હરેક ચીજ જોઈને તે ઉપર ખોદાતાલાનાં શુકરાંનાં કરવા ધટેછે અને ખુરી નજર કરનારને આપણાં ધરમમાં ધીકારેલોછે તે વીશે અરદીએહશત ઇઅશતમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

દોએજદોએથર અપ દુઅરત.

માએની.

ખુરી નજર કરનાર દુર થાઓ.

શ. — અદેખાઈ કરવી આપણા ધરંમથી ઉલટુછે કે નહીં ?

જ. — કોઈની આખર, દોહત, વીદીઆ અને તેહુવીજ બીજી ચીજો જોઈને અદેખાઈ કરવી એ પારકા આતશે બલેઆ ખરાબરછે અને અદેખાઈને આપણથી દુર રાખવી એ આપણાં ધરમનું શરમાંનછે તે વીશે ઇજેશને ૪૮ માં લખેલુંછે :—

અવસતા.

ની અએશેનો ની દીઆતાંમ પએતી રેનેમ પએતી શીઓજદુન

(૧૧૩)

માએની.

હમેશાં અને શદા ગોશાને તથા અદેખાઈને મુકાબેલ અને
નજદીકથી નેસત અને દુર કરે.

શ.—શુલેહ શમપત્ન રાખવી કે નહીં ?

જ.—શરવે કોઈની શાથે શુલેહ શમપત્નથી રેહવું એ લા
એક માણશનું કાંમ છે અને શુલેહ અને હીમતથી રેહવું એ
ખાદાતાલાને પસંદ છે તે વીશે વીશપરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

આખશતીમ હાંમ વએનતીમ ઇઅજમએદે.

માએની.

શુલેહ અને હીમતને હમે ચાહીએ છે.

શ.—બુરાઓની દોશતી રાખવી કે નહીં.

જ.—બુરાં માણશની શાથે દોશતી રાખવાથી આપણે તેહ
નાં બુરાં કાંમે શીખીએ છે અને બુરાં કાંમ કરવાથી દોજખ મ
લે છે તેથી બુરાં માણશથી દુર રેહવું એ આપણાં ધરમનું શરમાં
ન છે તે વીશે સરોશ હાદોખતમાં લખેલું છે.

અવસતા.

તદ દરઅતો દરઅતાંમ ઊરઅતો પએતે દારેશત.

માએની.

બુરાઓ કરતાંને બુરા તે છે કે ન (બુરા) શાથે દોશતી રાખે.

શ.—શરબ દેનારને કેહવો જાણવો ?

જ.—જેવો બીજાઓને ખોટું શમજાવી શરબ દીએ છે તે
વો દીનથી ઊલટા અને બુરાઈ અખતીઆર કરનારા છે તે વીશે
ઈજેશને પર માં લખેલું છે :—

(૧૧૪)

અવસતા.

અનાંએશ આ દુષ્ટુઅરેશના પુંધડો દશશનીઆ હેનતું.

માએની.

જેવો બુર અખતીઆર કરનારછે તેવો (દીનભીપર) આવ
નારા નથી પણ ફરેબ દેનારછે.

શ.—ખેતી વાડીનાં કાંમ કરવાનો શું શવાબછે ?

જ.—ખેતીવાડીનો પેશો કરવો એ દુનીઆની આપ્પાદાંની આ
હાવાનું કાંમછે તેથી એ કાંમનો વધારો કરવો એ ધરમનો વધારો
કરેઆ બરાબરછે તે વીશે વંદીદાદની ૩ ૭ પરગરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

ઈઓ ઈઅઓમ કારઈઅએતે હો અંશેમ કારઈઅએતે હો
દએનાંમ મજદઈઅસનીમ ફરગીઆજ વજાએતે.

માએની.

જે અનાજ રોપનારછે તે નેકીનો રોપનારછે અને તે માજ
દીઅસની દીનનો પ્રલાવો અને વધારો કરનારછે.

શ.—કોઈને પરણેઆંન આપવાનો શવાબછે કે ?

જ.—હા, કોઈ રાખશ પરનવાનો હોએ ઈઆને બાએડી ક
રવાનો હોએ તે તેહુવી આશાથી આવેતો આપણી શક્તી પરમાં
જો તેહુને પરણેઆંન આપવું એ શવાબનું કાંમછે તે વીશે વંદીદા
દની ૪ ૯ પરગરદમાં આવેલુંછે.

અવસતા.

ઈએજે નાએરે અનંધડો જસાંન ભીપ વા નાએરીકાંમ વાદ
ઈઅએત.

માએની.

અગર કોઈ ઓરત કરવાની ખાહુશને વાશતે આવેતો જ
રૂર તેહુને ઓરત કરાવવી.

શ. — હરંમનું ખાવું કે નહીં.

જ. — નહીં, આપણે આપણી હલાલ મેહેનતનું પેદા કરીને ખાવું લાએકછે હરંમનું શાર ખાવા કરતાંને હલાલ મેહેનતનું હુ ખું ખાવું તેજ બેહેતરછે તે વીશે માહનીઆએશમાં આપણે ખા દાપાશે દોવા માંગીએચ કે :—

અવસતા.

દસત ગેભીશ ખાથરો નહીં.

માએની.

આપ મહને હલાલ મેહેનતનું ખાનું.

શ. — કોલ વચન પાલવા વીશેનું શું ફરમાનછે ?

જ. — કોલ વચન પાલવો એ ખરાં આદમીઅત પણાંની ખુ બીછે અને કોલ તોડનારને દીનદાર તરીકે નહીં જાણવો જોઈએ તેથી કોલ તોડનારને આપણી નજદીકથી દુર રાખવો તે વીશે ઇ જ્જેશને પદ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

હુમેસતઈઅએચ નેજબેરેતઈઅએચ મેથરો જુઆમચ મે થરો દરજેમચ.

માએની.

કોલ તોડનારને અને કોલથી ફરનારને દુર કરવું લેઈજાઓ.

શ. — ખુત પરસતી કરવાનો ગુનાહુછેકે ?

જ. — હા પુતલાં અને દેવ દરજોની માનતા કરવી અને તેહુવી ચીજોને માંન આપવું એ મોટા ગુનાહ ભરેલું કાંમછે તે થી તેહુવાં કાંમથી દુર રેહવું તે વીશે ઇજ્જેશને ૩૨ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

ઈઅસચા વાજુ મશીઅનએતેદરજસચા પએરેમતો એશચા.

(૧૧૬)

માએની.

જો તમે દેવ દરજોની આરાધના કરશોતો ગરરી ભરેલા થાશે. ઇઆને ખુદાર થાશે.

શ.—બીજા ધરમ ઉપર એકીન રાખવું કે નહીં ?

જ.—નહીં આપણો ધરમ ધણો પવીતર છે તેથી આપણાં ધરમ શેવાએ બીજાનાં ધરમ ઉપર એકીન રાખવું એ ગુનાહ ભરેલું કાંમ છે તે વીશે વંદીદાદની ૧૫ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

ઇએ! નરેમ અશબિઅનેમ અનીએ! વરેનાએ વા અનીએ! દક એશાએ વા કસીઅંધહુ સંધહુ દદાએતે..... અંધહુદ હુઅ શીઅએથના વરેજ અથ બબિઅએતે પેશોતનુઅ.

માએની.

જે કોઈ ભક્ષી દીનને મરદ થાઈ બીજી દીનની ખાહુશ અ ને હુકમ કબુલ કરે અને પોતાની દીનને હલકા સમુન બોલે તો તેમ કરવાથી તે તનાહુરગાંન ગુનેગાર થાએ.

શ.—જનાકારીનું કાંમ કરવું કેહવું છે ?

જ.—જનાકારીનું કાંમ આપણાં ધરમ પરમાંણે ધણું ગુ નાહ ભરેલું છે અને તેહવું કાંમ કરનાર બોદાતાલાને આજુરદા કરે છે તે વીશે વંદીદાદ ૧૮ માં જરતોશતે બોદાને પુછીછે.

અવસતા.

કુ થવાંમ ઇએમ અહુરેમ મજદાંમ મજેશતઇઅએતે અ નોએતે કો મજેશત દબએશંધહુ દબેશએતે આઅદ મરએાદ અ હુરો મજદાપુ જહે બા.

માએની.

(અએ અહુરમજદ) કોણ તાહારી શાયે મોટો કીનો રાખ નાર અને કોણ તુને આજોરદે કરવામાં ધણો આજોરદે કરના ર છે ? તેવારે અહુરમજદે જવાબ દીધો જે જનાકારી કરનાર.

શ.—પઈશાને ગેર મારગે ખરચવો કે નહીં ?

જ.—પઈશા પેદા કરતાં માણુશને તરેહ તરેહનાં દુખો ખ મવાં પડે છે અને ઊપાયેઓ લેવા પડે છે અને ઘણી મેહનતથી પ ઈશા પેદા કરી તેહને ગેર મારગે ખરચાદ કરવા એ ખોદાતાલા ને નાપસંદ છે તે વીશે વંદીદાદની ૫ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

નોએદ છ અહુરોમનજદાડુ ઈઆડુંધહુહુનાંમ અઊઅરેતનાં મ પએતે રેચીઆદ દથએ.

માએની.

અહુરમનજદે ખજાનો અને માલ કાંઈ ગેર મારગે ખરચ વાને આપેલો નથી.

શ.—ઘણો વખત શુઈ રેહુવું કે નહીં ?

જ.—આલસાઈ કરી ઘણો વખત શુવું નહીં પણ હુંગને દુ ર કરવી કે જેથી ઘણાં સારાં કાંમો અને શાએદા ભરેલાં કાંમો કર વાને બની આવે છે તે વીશે વંદીદાદની ૧૧ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

પરેને બુશીઆસત ઈઆ દરેધ ગઊચ.

માએની.

દુર થાએ ખોઆખ કે જે આલસાઈ વધારનાર છે.

શ.—તેવારે ખોઆખ કોણે પેદા કીધો છે ?

જ.—ખોદાતાલાએ માણુશ અને જાંનવરોને આશાએશને વાશતે પેદા કીધો છે તે વીશે વીશપરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

ખરનેમ મનજદાતેમ ઈઅજમએદે શાએતીમ પશુઆડુ વી રઈઆડુ.

માએની.

માંણશ અને પશુઓને આસાએશને વાશતે અહુરમજદે ખો આખ પેદા કીધેછે તેહુને હુમો ચાહીએછે.

શ.—તેહુવારે આપણને કેટલો વખત શુવું જોઈએ ?

જ.—દાહાડો અને રાત મલી એવીશ કલાકછે તેહુનો ધણા માં ધણા તરીજો ભાગ ઈઆને આથ કલાક આપણને શુવું જોઈએછે તેથી વધું વખત શુવું નહી તે વીશે આતશ નીઆએશમાં આપણે દોઆ ચાહીએછે.

અવસતા.

અખશનીઆમ થરેશુમ અસનાંમચ ખશશનાંમચ આસે તો ગાતુમ.

માએની.

હું રાત અને દાહાડાનો તરીજો ભાગ શુવું અને વખતસર જાગુ એ પરમાંણે મહુને થોરી હુંગ કર.

શ.—ગોસપંદોની જાલવણી કરવાનું શું ફરમાંનછે ?

જ.—ગોસપંદોથી આપણને ધણી તરાંહનાં શાએદાઓ પો હાએછે તેથી તેવોનની પરવરશી કરવી તેવોને ખોરાક અને હાંકવાનાં કપડાં આપવાં એ આપણાં ધરમનું ફરમાંનછે તે વીશે ઈજેશને ૧૦ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

ગઓઊએ ખરેથેમ ગઓઊએ વસતરેમ ગઓઊએ વરે જુઆતાંમ તાંમ ને ખરેથાએ ફશુઈઓ.

માએની.

ગોસપંદોને ખોરાક આપવો, ગોસપંદોને કપડાંથી હાંકવાં, અને ગોસપંદોની આકરી કરવી કારંણ કે તેવો આપણાં ખોરાકનો વધારો કરનારાંછે.

શ. — લાંચ રસવત લેવી કે નહીં.

જ. — કોઈની લાંચ લેઈ જુદું જોલી બીજા માણસનું કાં
મ ખરાબ કરવું એ ગુનાહ ભરેલું કામ છે અને આપણાં પવીત
ર ધરમમાં તેમ કરવાની મનાઈ છે તે વીશે ઈજેશને ૩૨ માં
લખેલું છે.

અવસતા.

ઈચ્છા ખરાબરા ગેરેહુઓ હીસસદ અચેશતહીચ્છા દેખાને મ
નંધહો અંધહોશિ મેરખતારો અહીચ્છા.

માએની.

જેવો લાંચ લેઈને મોટાઈ ચાહ્ય તેવો દેહમા યુર વીચાર
નારા અને દુનીચ્છાને ખરાબ કરનારા છે.

શ. — યુરાં માણસોને કાંઈ આપવું કે નહીં ?

જ. — નહીં જેવો ખરાબ વીચાર વાલાઓની ઊપર બખશેશ
કરે છે તેવો પોતે ખરાબ વીચાર રાખનારા છે તેથી યુરાં માણસો
ને આપવાની મનાઈ ઈજેશને ૧૮ માં ૧૨ માં લેલી છે.

અવસતા.

દરેગુચ્છા બખશએતી અહીચ્છા શીઅએથનાએશ અકાદ
આ શાઈચ્છાંસ મનંધહો.

માએની.

જેવો યુરા લોકો ઊપર બખશેશ કરનારા છે તેવાનાં મન
માં યુરાં કાંમનો વીચાર રહે છે.

શ. — વીદીચ્છા હુનર શીખવો કે નહીં ?

જ. — હા સરવે કોઈએ વીદીચ્છા હુનર શીખવાની જરૂર છે
કારણ કે તે શીખેઆથી બંધે જેહાનનો શાએદો હાંસેલ થાય છે
અને દીન અને દુનીચ્છાની શાધલી વાતો જાણેઆથી નેક મારગે ચાલે
છે અને અકલનો વધારો થાય છે તે વીશે ઈજેશને ૯ માં લખેલું છે.

અવસતા.

હુઓ મો તએચીદ ઇઓએ કતઈઓ નસકો ૧૨સાડુંધહો આ
ડુંધહોનત સપાનો મસતીમચ બખશએતે.

માએની.

જેવો નીસાલમો ચોપડીઓ શીખવા એશે તેવોની અકલનો
વધારો હોમ ઇજદ કરેછે.

શ.—તવંગરોએ નીસાલો કાહાડવી જોઈએ કે ?

જ.—ગરીબોનાં છોકરાંઓને શાર તવંગરોએ નીસાલો કા
હાડવાની જરૂરછે અને તેમ કરવાનો મોટો સવાબ અને ખોદાનું
૧૨માનછે તે વીશે વંદીદાદની ૪ થી પરગરદમા લખેલુંછે.

અવસતા.

ઇએજે ખરતુ ચનધહો જસાંન ઊપ વા માંથરેમ સપેનતેમ
મએરએતે.

માએની.

અગર કોઈ અકલ શીખવાની ખાહુશને વાસતે આવેતો તે
હુને વીદીઆ શીખવવી જોઈએ.

શ.—છોકરીઓને કેલવણી આપવાની જરૂરછેકે ?

જ.—હા પવીતર અને શારા વીચારવાલી એરતોને ખોદા
તાલા આહુછે તેથી તેવો એલમ શીખે તોજ પવીતરાઈ રાખવા અ
ને પોતાની ૧૨જો અદા કરવાને શમજે તેથી તેવોને કેલવણી
આપવી ખોદા પસંદ કરેછે તે વીશે એવેસરથરેમ ગેહુનાં લખેલુંછે.

અવસતા.

નાએરેકાંમચ અશઓનીમ ઇઅજમએદે ૧૨ાઈઓ હુમતાં
મ ૧૨ાઈઓ હુખતાંમ ૧૨ાઈઓ હુઅરેશતાંમ હુશ હાંમ સાસતાંમ

માએની.

ધણું નેક વમાસનારી, ધણું સાચું બોલનારી, ધણું સારું

કાંમ કરનારી અને ઘણું નેક સીખેલી પવીતર ઓરતને હું મો
ચાહી એછે.

શ.—કેલવણીથી શું શાએદો થાયેછે ?

જ.—ગનેઆંનમાં વધારો થાયેછે તેથી આપણે દીન અ
ને દુનીઆનાં કાંમો શમજી ઘટતી રૂંટો અદા કરી શકીએછે તે
થી બંધે જોહાંનનું શુખ મેલવીએછે તે વીશે ઇજેશને ૪૬ માં આ
વેલુંછે :—

અવસતા.

વેરેજદાએશ સેંધહાએશ સયોશીઆંતાંમ ખરતુઓ.

માએની.

સીખવું અખતીઆર કરવું એ અકલને શાએદો કરનારેછે.

શ.—કેલવણીથી બીજો શું શાએદોછે ?

જ.—વીઢીઆ શીખવી એ શરવેથી પેહુલી આપણી રૂંટ
છે અને શીખવાથી આપણને શંધલી તરાંહની મદદ અને ખુશી
મલેછે તે વીશે ઇજેશને ૧૫ માં આવેલુંછે :—

અવસતા.

સસતએચ વનતાચ રશનઅંધહાચ.

માએની.

શીખવાથી આપણને મદદ અને ખુશી મલેછે.

શ.—કેહી વખતે અબીઆશ કરવો કે જેથી ગણેઆંનમાં
વધારો થાયે ?

જ.—ખોદાતાલાનાં હોકમ પરમાણેનો શવારનાં, સાંજનાં,
પેહુલી રાતનાં, અને પાછલી રાતનાં વીઢીઆ શીખવી શખવ રહે
કે જેથી અકલનો વધારો થાયેછે તે વીશે વંદીદાદની ૪ ઠી પરખ
રદમાં આવેલુંછે :—

(૧૨૨)

અવસતા.

પુરુષનું નામ અસને અપરુષનું પુરુષનું નામ ખરુને અ
પરુષનું ઊખરુનું ખરુથે.

માએની.

દીવરનો પેહલો અને પાછલો વખત અને રાતનો પેહલો અ
ને પાછલો વખત શીખે તેથી ગણુઆનનો વધારો થાય છે.

શ.—કોણની આગલ શીખવું ?

જ.—આપણાં ધરમનાં ૧૨માં પરમાંણે પકા ઊસતાદની
આગલ શીખવું જરૂર છે કે તેથી શરૂ ગણુઆન મલે તે વીશે
વંદીદાદની ૪ દી પરગરદમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

ઈઆડુ પચોઊરુઅ એથરપએતીઓ દરેનણઆંમ.

માએની.

કે ઊસતાદની આગલ શીખવું ઈઆને કાએલની નજદીક શીખવું.

શ.—બોલોરગોને માંન આપવું જોઈએ કે ?

જ.—જેવો બોલોરગોને માંન નહીં આપે અને તેવોનાં નાં
મને અપમાન આપે તેહવાં માંણુશને બોલોરગ નહીં જાણવો તે
વીશે ઈજેશને રદ માં આવેલું છે :—

અવસતા.

નોએદ અએવા અહુ વીસતો નએદા રતુશ અશાદ ચીદ હયા.

માએની.

જે કોઈ (બોલોરગને) ઘટતી રીતે માંન નહીં આપે તે માં
ન મેલવનાર નથી.

શ.—ઈમાંનદારી રાખવી કે નહીં ?

જ.—ઈમાંનદારી એ શરવેથી જોતમ ચીજ છે અને ઈમાં

(૧૨૩)

નદાર માણુશને શરવે કોઈ ચાહુછે અને જે માણુશ બુધીવાનછે તેજ ઇમાનદારીથી કાંમ કરેછે તે વીશે ઇજેશને ૪૮ માં આવેલું છે:-

અવસતા.

વંધુહીઆડુ ચેશતોચેશ શીઅયોથનાચેશ આરમચેતેશ.

માએની.

તે શારી બુધીવાલોછે કે જે ઇમાનદારીથી કાંમ કરે.

શ.—દયેઆ કરવી જોઈએ કે ?

જ.—આપણને સરવેની ઊપર દયેઆ રાખવી એ ધરમ નું ૧૨માનછે અને દયેઆ વગરનાંને આપણાં ધરમ પુશતકમાં દેવનો ખેતાબ આપેલોછે તે વીશે ઇજેશને ૪૫ માં લખેલું છે :-

અવસતા.

ઇઅસતા દયેજીએનગ અપરે મશીઆંસચા તરેમ માંસ ચા ઇયોએ ઇમ તરેમ મએનીઅંતા.

માએની.

જેવો માણુશેની પછવાડે મગરરી કરેછે તેવો વગર દયે આનાં દેવોછે.

શ.—જમીનને સાફ રાખવાથી શું શાએદોછે ?

જ.—જમીનની ઊપરથી ખરાબ વસતુઓ કાઢાડી નાંખી સાફ રાખવાથી માનશેનાં જીવને તંદરોશતી મલેછે જો તેમ નહીં કરેતો માણુશેની તંદરોશતીમાં બીગાડો થાયેછે તેથી આ પછે તકસીરવાર થાઈએછે તે વીશે વંદીદાદની ૫ મી પરગરદમાં લખેલું છે :-

અવસતા.

ઇશસેમ જદ અશેમ ખુરચોજદદ ઊરઅ પેશેતનુશ ૧૨એન આડુઅંધહાંમ નશુનાંમ ઇઆડુ પએતે આઈઅજેમા એરેરથર.

(૧૨૪)

માએની.

જેવો ધણી નજીસ વસતુઓ આએ જમીન ઉપર રાખે છે તેવો પવીતરાઈને દુર કરવું આહવાનાર છે તેથી તકસીવાર થાઈ પાતાનાં રવાંનને પોકાર મારતુ કરે છે.

શ.—પાણીને ગલીચીથી સાર રાખવું કે ?

જ.—હા પાણી એ સરવેથી ઓતમ ને આંમત ખોદાતાલા એ આપણે વાશતે પેદા થીયું છે તેહને સાર રાખી વાપરવામાં લાવવું અને જો સાર પાણી નહી વાપરેતો માણસોની તંદરોસતી માં બીગાડો થાય છે તેથી આપણાં ધરમનું શરમાન છે કે પાણીમાં કોઈ ખરાબ વસતુઓ રહેવા દેવી નહી તે વીશે વંદીદાદની ૬ ઠી પરગરદમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

નોએદ અસતાંમ નોએદ વરેસાંમ નોએદ સપાનાંમ નોએદ મુથરાંમ નોએદ વંધહુતાતાંમ પએરેસપાએતે અપાંમ આસ તરી આપુઅંતે.

માએની.

પાણીમાં નહી હાડકું નહી બાલ, નહી ગોશત, નહી ચરકી ન, નહી લોહી, નાખવું અથવા રાખવું જો નાખેતો તે તકસીર વાર થાય છે.

શ.—કોઈને દુખ દેનારને શું સજા મલે છે ?

જ.—મરદુમ આજારી કરવી અને કોઈને દુખ દેવું એ મોટા ગુનાહનું કામ છે અને તેહવુ કરનાર દોષખી છે તે વીશે ૪ જોશને ૬૪ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

ઈઓ મશીઓ દરઆપુ સાસત તેમ અઓઈ દબએશાઓ પઈતંનતુ.

માએની.

જે બીજાએને આજાર દેવાને મુકાબેલ આવેછે તે ગાત્રી આદમી દોજખીછે.

શ.—દીનની હરેક બાબદ શાંભલવી અને શીખવી જરૂર છે કે ?

જ.—હા હરેક દીનની બાબદ શાંભલવા અને શીખવાથી ધણી શાએદો થાયછે અને તેથી આપણને બંધે જોડાંનું શુખ મલેછે તે વીશે ઇજ્જેશને ૪૯ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

સરઓતુ સારનાતુ ફસેઅંધડીઓ શુઈએ તશતો.

માએની.

(દીનને) શીખો અને શાંભલો તે ધણી શાએદો પેદા કરનાર છે.

શ.—શીખવનાર અને શાંભલવનાર કેહવો જોઈએ.

જ.—જે નેક મારગ બિપર ચાલનાર હોય તેહવો શાખશને શાંભલવનાર બિશતાદ જાણવો તે વીશે નીરંગસતાંનમાં લખેલું છે :—

અવસતા.

કેમ અએમદ અએથરપએતીમ બિપઈઆદ અપનોતેમ દહનેમ.

માએની.

જે ધણી નેક રાહ બિપર ચાલનાર હોય તેહવો શીખશા ગુરુ જોઈએ.

શ.—સવાબનાં કાંમમાં કોશેશ કરવાનો શું શાએદો છે ?

જ.—જે કોઈ પોતે સવાબનાં કાંમમાં મેહનત કરે તેહને તે જોડાંનમાં શુખ અને આએ દુનીઆમાં નેકનામી મલેશે તે વીશે ઇજ્જેશને ૩૦ માં લખેલું છે :—

અવસતા.

મજદા અશ ખીઆઆ ઈઓએ જજેઅંતી વંધહાતુ સરબીડી.

માએની.

જેવો ખોદાને વાસતે અને સવાબનાં કાંમને વાસતે કોશેશ કરે તેવોને બેહતર નેકનાંમીછે.

શ.—વાજબી ઈનસાફ કરવાનો શું શાએદાછે ?

જ.—કોઈ માણસ ઈનસાફનું ધર જાણી પોતાનો ઈનસાફ બાવે તો તેહનો બરાબર ઈનસાફ કરવો ધટારતછે કારણ કે વાજબી ઈનસાફ કરવો તે ખોદાતાલાની બંદગી કરેઆ અને શીખે આ બરાબરછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—નેક અને સારા સખુનો બોલનાનું શું ફરમાનછે ?

જ.—મોહાડાંમાં મીથાશ રાખી સારા સખુનો બોલવા તે બેહમન અમશાસપંદની ઈજ્જતને કીધા અને શીખેઆ બરાબર શા એદાછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—સવાબનાં કાંમ કરવા વીશેનું શું ફરમાનછે ?

જ.—જે કોઈ સવાબ અને હરેક તરહની નેકીનાં કાંમો કરવા શીખેછે અને કરેછે તેવોનાં દેલમાં ખોદા વશેછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—માએ બાપનાં હોકમ પરમાણે ચાલવું કે નહી ?

જ.—જેવો પોતાનાં માએ બાપનાં હોકમ પરમાણે ચાલે અને તેવોણને માંન આપે તો ખોદાતાલાની બંદગી અને પરસતે શા કીધા બરાબરછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—બંધે જેહાંનમાં માંન કોણનેછે ?

જ.—જે માણસ પોતાનાં પેશા અથવા ધંધાથી પોતાની જી નદગી ગુજારવાની ખાહુશ રાખે તે બંધે જેહાંનમાં માંન પામેછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—શબલા ઈઅજદાંપરસતો શાયે કહેવી રીતે ચાલવું !

જ.—નેક વીચારથી અને રાજ પુશીથી ખોદાનાં હોકમ પરમાણે ચાલેતો ખોદાતાલાની ઈજ્જતને અને નીઆએશ કીધા બરાબરછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — જરતોશતી દીન ઊપર પીઆર રાખવાથી શું શાએદોછે ?

જ. — જરતોશતી દીન ઊપર પીઆર રાખનાર શાખશ પાતાનું તંન ખોદાતાલાને શોખેલું રાખેછે ઇઆને ખોદા પાતે તેહની શાંભાલ કરનારછે તેવીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — પવીતર માણશને આપવાનો શું શાએદોછે ?

જ. — જેવો લાએક અને પવીતર લોકોને આપે અને તે વાળુને આહુ તો તેવો બુરા લોકોને મારનાર અને દુર કરનાર છે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — સવાખનું કાંમ અને બંદગી કેલવારે કરવી ?

જ. — જે સવાખનું કાંમ અને ખોદાતાલાની બંદગી આજે કરવી હોએ તે આવની કાલ ઊપર રાખવું નહીં ઇઆને નેક કાંમ ઊતાવલે કરવું તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — જરતોશતનાં શાગેરદ કોણને રાખજવા ?

જ. — જે મરદ ઇઆ ઓરત જરતોશતનાં હોકમને માં ન આપી આજનારછે તેવો તેહની શાગેરદી શીખેઆ બરાબરછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — દરવીશો શાથે નેશી કરવાથી શું શાએદોછે ?

જ. — રવીશ ઇઆને ખોદાની રાહ ઊપર આજનારા ગરીબો શાથે નેશી કરવી તે દુનીઆનો વધારો શ્રીધા બરાબરછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — દીનદાર લોકો ઊપર સખાવત કરવાથી શું શાએદોછે ?

જ. — જેવો આપણી દીનનાં પવીતર લોકો ઊપર સખાવત કરે તો તેવોએ માજદીઆની દીનનો વધારો શ્રીધા બરાબરછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — પઈસા કેમ પેદા કરવા ?

જ. — ગુનાહનાં કાંમો કરી પઈશો પેદા કરવો નહીં જો ગુનાહનાં કાંમથી પેદા શ્રીધેલો પઈશો પાતાનાં ઘેહુરમાં લેઈ જાઈને

મુકે તો પોતાનાં ઘેરેરમાં હલાલ મેહનતના પેદા કીધેલા પર્ધસા હો
એ તેરુનો ઘટારો થાયેછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—મરદુમ આજારી કરનારને શું સજાછે ?

જ.—કોઈને દુખદેનાર માણશનાં તનમાં હમેશાં ખુરા વી
આરો રહેછે તેથી તેરુને તે જોહાનમાં દોજખ મલેછે તે વીશે દી
નકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—માણશે એ કેહી ચીજ રાખવી જરૂરછે ?

જ.—પોતાનું પેદા કીધેલું ખાવું, પોતાનો સખુન પાલવો,
પોતાનું કાંમ બજાવવું અને પોતાનીજ ઓરત રાખવી એ ધણું
નેક કાંમછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—માણશે એ પોતાનાં મનમાં શું વમાશાવું ?

જ.—આપણે હમેશાં આપણાં દેલમાં પાંચ ચીજ ઇઆદ
રાખવી જરૂરછે કે હું માણસાછેઉ કે દેવ, હું બેહુશતમાંનોછેઉ
કે દોજખમાંનો, હું ખોદાની રાહા ઉપરછેઉ કે દેવની, હું નેકોની
પછાડે ચાલનારોછેઉ કે ખુરાગોની, અને હું પાંચે બેહુશતમાં
જાશ કે દોજખમાં એ વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—આપણાં ધરમમાં કીહાં કાંમો શરશાછે.

જ.—આપણાં ધરમમાં પાંચ ચીજ રાખવી જોડાઈછે રા
સતી, સખાવત, હુનર, કોશેશ, અને નેક કાંમમાં બીજાઓને ઉ
લટ આપવી તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—કોઈને ગાલ દેવી કે નહી ?

જ.—કોઈને ગાલદેવી અને ખુરા સખુન ઓચરવા એ ગુના
હનું કાંમછે અને કોઈને ગાલ દેવી અને જુથું બોલવું એ બંધે
નો એકજ રીતે ગુનાહ લાગેછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ.—માણશને શું કાંમ કરવું જોડાઈછે ?

જ.—માણશે એ તરણ ચીજ પોતા પાશે રાખવી જરૂરછે
દુશમનને દોસત કરવો, દોજખીને પવીતર કરવો, અને એ ખ
બરાને દાનાવ કરવો તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — માંણશ નેક કાંમ કરવા શાથી શીખે છે ?

જ. — તરણ જગો ઉપર બેશવાથી તેહનું રવાન નેશી ભરે
હું થાયે છે, દાનાવ લોકોનાં ઘેહરમાં, નેક માંણશોનાં ઘેહરમાં, અ
ને આતશ બેહરાંમની જગોમાં તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — બુરા લોકોને આપણું કે નહીં ?

જ. — નહીં બુરા લોકોને આપણું એ ભલા લોકોને નુકસાન
પ્રીધા બરાબર છે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — માંણશની બુનીઆદીથી કુહી ચીજો છે ?

જ. — સારી ખસલત, પીઆર, નેશી, સખાવત, અને રાસ
તી એ પાંચ ચીજ માંણશની બુનીઆદીથી છે તે વીશે દીનકરદમાં
લખેલું છે.

શ. — આપણને કેટલું બોલવું અને કેટલું ખાવું વાળેબધે ?

જ. — અંદાજસર ખાધાથી આપણાં સરીરને આશુદગી છે
અને અંદાજસર બોલવાથી આપણાં રવાનને શાયેદો પાડાયે છે
તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — તે જોહાંનનો દોસત કોણ છે ?

જ. — તે જોહાંનને વાસતે સવાબનાં કાંમો કરે અને મીનો
ઈ પેદા બેશથી તેહનો બદલો ચાહે અને આયે દુનીઆની દરકા
ર નહીં રાખે તે છે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — બુરાં માંણશ શાયે કરવાથી શું થાયે છે ?

જ. — તેહની બુરી ખસલત શીખીને પોતે બુરા થાયે છે તે
થી તેહવાં માંણશથી દુર રહેવું તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — આપણાં ભેદની વાત કોઈને કેહેવી કે નહીં ?

જ. — ઘણાં માંણશો આગલ ભેદની વાત કેહેવી નહીં કારં
ણ કે તેમ કરવાથી આપણો ભેદ જાહેર થાયે છે અને ઘણાં માં
ણશો આપણાં ભેદની વાત છુપી રાખી શકે નહીં તેથી આપણાં
કાંમની ખરાબી થાયે છે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — માંણશને શાએદા ભરેલી ચીજ કુહીછે ?

જ. — સારી ખસલત, અકલ, હોનર, અને દીન, એ માંણશને શાએદો આપનારી ચીજછે શારી ચાલ એ ખસલતનું હથીઆ રહે અને ખોદાની બંદગી કરવી અને ભલા લોકો શાયે નેકી કરવી એ અકલનું હથીઆરહે અને રાસતી ચાલવું એ હોનરનું હથીઆરહે અને દીન ઉપર મન્યુત રહેવું એ દીનનું હથીઆરહે એ વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — આએ દુનીઆની નેઆમત વધું કે તે જોહાનની ?

જ. — આએ દુનીઆની નેઆમત અને દોલત નેકીને મારગે વાપરેતોજ તે નેઆમત અને દોલત કેહવાએ નહીતર આએ દુનીઆની દોલત કાંઈજ કાંમની નથી પણ નેકી અને સવાબનાં કાંમો કે જે તે જોહાનની નેઆમત અને દોલતછે તે આપણને હમેશાંનું શુખ આપનારીછે તેજ કાંમનીછે અને આએ દુનીઆની હજાર નેઆમત કરતાંને તે જોહાનની એક નેઆમત બેહુત રહે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — પવીતરાઈમાં રહેનારને શું શાએદોછે ?

જ. — પવીતરાઈમાં રહેવું ખોદાતાલાને ઘણું પસંદછે તેથી તે સાહેબ પવીતરાઈમાં રહેનાર શખશની એક ચીજની એ ચીજ વધારેછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — સખાવત કરનારને શું શાએદો મલેછે ?

જ. — પઈશાથી સખાવત કરનાર શખશને ગરેસમાંનની જગા મલેછે અને ખોદાને માનનારા ભલા લોકોની ઉપર સખાવત કરવી તે વધું બેહુતરહે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — આપણાં ધરમમાં શું કાંમ કરનારને મરગરજાન ગુનેગાર કેહુછે ?

જ. — આતશ બેહુરાંમને બુજાવી નાંખે અને આતશ અને પાણીમાં નશાની ચીજ નાંખે અને બેદાદી કરે અને મુએલાં

માંણુશનાં સરીરને જમીનમાં દાતે હેવું કાંમ કરનારને કેહે છે અને મરગરજાંન ગુનાહ એટલે મોહોતને લાએકની સજાને કેહે છે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ.—આપણાં તનમાં મીનોઈ ચીજો કેટલી છે ?

જ.—પાંચ ચીજ મીનોઈ છે—જાંન,—રવાન,—અખું,—ખોએ,—અને ફરોહર અને જાંનનું કાંમ એછેકે તે તનનો સંભાલ કરે છે અને તેહને ખુશી અને પાકી અને ફરવા હરવાની કઠિવત આપે છે અને તનમાંનાં આતશને કઠિવત આપે છે કે જેથી દુખ દુર થાય છે.

રવાંનનું કાંમ એછેકે ખુરાં કાંમો કરવાથી દુર રાખે છે અને દરએક વાત અકલ અને વીચારથી ખોલવાને હોકમ કરે છે અને ખોઆખમાં બેહુશત અને દોજખ વગેરેની ચીજો દેખાડે છે અને નેક કાંમો કરવાને બતાવે છે.

અખુંનું કાંમ એછેકે હમેશાં તન અને રવાંન અને તેહને લગતી ચીજોને નસીહત કરે છે કે નેકીનાં કાંમ કરવાં અને ખુરાઈથી દુર રહેવું અને ગોશો, શેહુવત, અદેખાઈ, હુવી ખસલ તોને દુર કરવામાં કોશેશ કરે છે.

ખોએનું કાંમ એછેકે અકલ અને હુશને તેહની જગા ઊપર શાંભાલી રાખે છે જેથી હરકોઈ પોતાનાં કાંમમાં શારી રીતે મશગુલ રહે અને તન અને તનનાં સાંધાઓને કઠિવત આપે છે.

ફરોહરનું કાંમ એછેકે જે કાંઈ ખાંનું ખાએ છે તેથી સરીરને અને સરીરનાં દરએક સાંધાઓને કઠિવત આપે છે અને ખરાબ થાયેલી વસતુઓને બાહુર કાઢાડે છે અને દુખને દુર કરે છે તે વીશે સદર ખુનદહુશમાં લખેલું છે.

શ.—બંધે જેહાંનનું શુખ શાથી મલે છે ?

જ.—આપણાં કરતાં નાધલો હોએ તેહને આપણી બરાબરનો જાંણવો અને આપણી બરાબરનો હોએ તેહને આપણ

થી મોહાટો જાણવો અને આપણાં કરતાં વડો હોયે તેહને સરદાર તરીકે જાણવો અને હરેક કાંમમાં શીકર ચીનતા કરવી નહીં કારણ કે તેથી કાએઆ નબલ્લી થાયેછે અને આપણાં રવાં નમાં સવાબનાં કાંમો કરવાનો જોર ઓછો થાયેછે અને શરમ ને વાસતે ગુનાહ નહીં કરવો અને અનીતીનું કાંમ કરવું નહીં તેમ કીધાથી દોલત, કાએઆ અને રવાંનને ખરાબી પોહાયેછે કારણકે શરવેથી મોહાટો ગુનાહ જનાંકારી કરવાનોછે અને લોભીઆ શાયે ભાગીદાર નહીં થાવું. એ કાંમો કરવાથી તે વીશે મીનોખેરદ કેતાબમાં લખેલુંછે અને એ પછેનાં એ બાએનાં નીચેનાં શંધલા સવાલ જવાબો મીનોખેરદ કેતાબમાંથી તથા આદરબાદ મારાસપંદનાં, અને બુજરચે મેહુરનાં, અને આદરશરોબાએ ૫ રોખજાદાનનાં પંદનાંમાંથી ગુજરાતી છપાયેલી કેતાબ શાયે મુકાબેલો કરીને લખેલુંછે.

શ.—આપણાં તનને શુખાકારી શાધીછે ?

જ.—જે વખતે ભુખ લાગે તે વખતે ખાધાથી અને અંદાજસર ખાધાથી અને તનને મેહુનતમાં નાંખવાથી.

શ.—આપણને કેહેવાં કાંમો કરવાં ?

જ.—જેથી આપણને એવ નહીં લાગે, બેઈજતી નહીં થાયે અને શરમદગી નહીં પોહાયે.

શ.—કેહી ચીજ ઉપર ભરોશો નહીં રાખવો ?

જ.—જેનદગી અને દુનીઆની નેઆમત, માલ, આબરૂ, મરતબો, અને સરદારી ઉપર ભરોશો નહીં રાખવો અને મગર નહીં રેહેવું કારણ કે તે હમેશાં રેહેતું નથી.

શ.—બેહુતર ચીજ શુંછે ?

જ.—રવાંનનાં શાયેદાને શારૂ પાક લોકોને સખાવત કરવી બેહુતરછે અને બંધે જોહાંનમાં આબરૂ મેલવવાને શારૂ રાસતી બેહુતરછે—ખોદાતાલાની બખશેશ ઉપર તેહનાં શુકરાંનાં ક

રવા બેહુતરછે—અને ઇનસાનીઅતપણુ રાખવામાં અકલ રાખ
વી બેહુતરછે—અને શંઘલાં કાંમોમાં સખુરી રાખવી બેહુતરછે—
અને તનદરોસતી રાખના શાર ખુશી રેહુવું બેહુતરછે અને દુ
ખ, શુખ નીપજે તે ઊપર રાજ રેહુવું બેહુતરછે.

શ.—બેહુતર સવાખનાં કાંમો શીહોંછે ?

જ.—સખાવત કરવી, રાસતી ઊપર ચાલવું, ખેતીખેતી
ઈઆને ખેતીમાં શગાઈ કરવી, હમદીન લોકો શાથે એક દેલ રે
હુવું, ઇઅનદાંની સેતાએશ કરવી, દીનદાર લોકોને વાસતે ધર
મસરા બંધાવવી, હરકોઈનું શાર ચાહાવું અને ભલા લોકો ઊપર
નેક વજરે જોવું.

શ.—પનાહ અને મદદ કોણની મજબુતછે ?

જ.—ખોદાતાલાની તે શેવાએ શંઘલાઓની નકાંમીછે.

શ.—બેહુતર દોસત કોણને જાણવો ?

જ.—જે આપણું ફરજદ દીનદાર, અકલમંદ અને નાં
મનો ઊઠાવનાર અને નેક કાંમ કરનાર હોય.

શ.—બેહુતર ખુશી અને રાંમશની શાથીછે ?

જ.—પોતાની ઓરત જે નેક ખસલત અને સારા વીઆ
રવાલી અને પોતાનાં ઘેરુર અને મરદની ઇજત રાખનારી હોય
તેથી તેમજ મરદ પણ હોયેતો તે બંધેને હમેશાં ખુશીછે.

શ.—કેહુવી દોલત ખુશી આપનારીછે ?

જ.—જે પોતાની હલાલ મેહુનતથી અને ઇમાનદારીથી પે
દા કીધેલી હોય અને તેહુને શારા મારગ ઊપર ખરચે.

શ.—કેહી ચીજ મોહોટી ખુશી આપનારીછે.

જ.—તનદરોસતી, નચીનતાઈ, પાકી, પરહેજગારી, અને
નેકનાંમી.

શ.—મુશ્કેસી બેહુતર કે તવંગરી ?

જ.—જુહું સાચું દગલખાજ કરી હરંમની પારકી દોલત

મેલવીને તવંગરી ભોગવવા કરતાંને નેશીને મારગે ટુંક પછશે પે
દા કરી મુશ્લેસી ભોગવવી એહુતરછે અને હરામની દોલતથી તં
નને શુખ દેખાડવું એ ગુનાહ ભરેલું કાંમ છે.

શ.—મુશ્લેસ કોણને કેહવો ?

જ.—જે દોલતવાલો પોતાની દોલતને જાળવેઆ કરે અને
ઘટતે મારગે નહી ખરચે તેહને મુશ્લેસ જાણવો અને તે શખ
શ ખોદાનો તકસીરવાર છે.

શ.—કેહી બાબતો આપણાં મનમાં હમેશાં ઈઆદ રાખવી ?

જ.—પેહુલું આએદુનીઆની કાંઈ પણ ચીજ હમેશાં પાએ
દાર રેહનારી નથી બીજું મોહોત કોઈને છોડનાર નથી, તરીજી
ગુજરવા પછે રવાનને હુસાબ આપવોછે, એથું ગુનાહનાં કાંમો
કરશુતો દોનખમાં જવું પડશે.

શ.—મરવું એહુતર કે જીવવું ?

જ.—આએ દુનીઆમાં જીવું, ઠગાઈ, મકર અને ફરેબનાં
કાંમો કરી પોતાની જીનદગી ગુજારવા કરતાં ગુજરી જવું એહુ
તરછે કે દોનખનો અજાબ નહી જોએ.

શ.—મશખેરી કરનારને આકેબત શું પોહાયેછે ?

જ.—જીવતાં જીવત તેહનાં તન અને મોહોડાં ઊપરનું નુ
ર કંમ થાયેછે અને ગુજરવા પછે તેહનાં રવાનનો મરતબો ઓ
છો થાયેછે તેથી દોનખમાં જગા મલેછે.

શ.—કેહવાં માણુશની દોસતીથી દુર રેહવું ?

જ.—જે દોસતીમાં કીનો રાખીને હરેક કાંમની ખરાબી
કરે અને હમેશાં કીનો રાખે.

શ.—હમેશાં નાખુશી ભરેલું કોણ છે ?

જ.—અદેખાઈ રાખનાર હમેશાં ગમી ભરેલો રેહુછે કા
રંજુ કે તે બીજાનું શાફ જોઈ શકતો નથી તેથી પારકુ દુખ પો
તા ઊપર ખેચી પોતાને આતશે બલેછે.

શ. — જાએક માંણશ કોણને જાણવો ?

જ. — જે આએ દુનીઆની ચીજો ઉપર પેચાર નહી રાખે અને તે જોડાનની મોહાબત ધણી રાખે અને હમેશાં સારાં કાંમો ની ખાદુશ રાખે.

શ. — કેહવાં માંણશનો ભરોશો રાખવો નહી ?

જ. — જે ખોદાતાલાનો હર નહી રાખે અને આદમીયોની શરમ નહી કરે તેહવાનો ભરોશો નહી રાખવો કારંણ કે જે ખોદાથી નહી બીડુ તે બદી કરવામાં ઠીલ નહી રાખે.

શ. — ધણો જોરાવર માંણશ કોણને જાણવો ?

જ. — જે પાકી પવીતરાઈથી પોતાનાં બદનમાં જે ખુરી ખસ લતો હુએ તેહને દુર રાખે અને શારી ખસલતોને કાંમે લગાડે.

શ. — દોલત કરતાંને શરશ શું છે ?

જ. — અકલ, દાંનાઈ, વીદેઆ, હુનર, અને તનદરોસતી એ ધણી મોહાટી નેઆંમત અને દોલતછે અને વીદવાંન માંણશ શુ નાંની મીસાલેછે કે તે જાંહાં જાએછે તાંહાં તેહની કીમત પાશાએ છે અને માંન પાંમેછે.

શ. — ખોદાની બંદગી કેહવાં કાંમને કેહુછે ?

જ. — માજદીઅસની દીનનાં ફરમાંન પરમાંણે રાસતી અ ને ખુબીથી ચાલવું અને કોઈ પણ રીતે માંણશને દુખ નહી દેવું અને સારાં કાંમમાં કોશેશ કરવી એ પણ મોહાટી બંદગીછે.

શ. — પોતાનાં રવાંનનાં છુટકારાને માટે પતેત કેમ કરવી ?

જ. — જાણી ખુજને ગુનાહ નહી કરવો અને ગરજતીથી થા એઓ હુએતો તે વીશે વીચારવું કે ફરીને નહી કરું અને ગુના હુ થાએઓ હુએતો નાબીમેદ નહી થાવું કે ખોદા બેહશત નહી આપશે પણ પશતાવો કરવો કારંણ કે જેમ કીટાએહું લોડું સી કલ કરવાથી સાફ શાએછે તેમ ગુનેહગારનું રવાંન પતેત કરવા થી પવીતર થાએછે.

શ. — ખુબી ભરેલું માંણશ કોણને જાણવું ?

જ. — જે નેક અને ભલા લોકોની શોહાબતમાં રહે અને તેવોની અકલ અને ખસલતો શીખે તે નેકનાંમીમાં જાહેર થાય છે.

શ. — આપણાં દેલમાં શું વીચારવું ?

જ. — સવાબનાં કાંમો કરવાને અને ગુનાહથી પાછુ રહેવા ને અને નેક કાંમો આજે કરવાં હોયે તે કાલ બિપર રાખવાં નહીં કારણ કે તે તે જોહાનની દોલત છે અને જીવદેગીનો ભરોશો નથી.

શ. — આપણાં મનમાં કેહી ચીજનો વીચાર રાખવો નહીં ?

જ. — આજે દુનીઆની કાંઈ પણ ચીજ આપણને નહીં મળી હોયે તેહની ચીનતા રાખવી નહીં કારણ કે તે આપણી શાથે આવનારી નથી પણ તે જોહાનની ચીજો મેલવવા બિપર મજબુત રહેવું.

શ. — આપણને પશતાવું શાથી પડે છે.

જ. — આપણી ઓરત અને ફરજદોને કેલવણી નહીં આપે આથી અને કાંને શાંભલેલી વાતને વીચાર અને તપાશ કરેઆ વગર બીજાએ આગલ કેહેવાથી અને આગલ પાછલ તપાશ કરે આ વગર કોઈની આગલ વાત કરવાથી અને એવકુર માંણશ આગલ પોતાનાં ભેદની વાત કરવાથી.

શ. — અંધે જોહાનમાં શરમંદગી શાથી પોહાયે છે ?

જ. — પોતામાં હરેક તરાહની એબ રાખવાથી અને એબ અને અનીતી ભરેલાં કાંમો કરવાથી.

શ. — ગેહુલું માંણશ કોણને જાણવું ?

જ. — કરોધ અને ગોશા ભરેલાં માંણશ શાથે દોસતી રાખનારને અને દેવાંનાં માંણશ શાથે લડાઈ કરનારને.

શ. — બેહારમતી શાથી થાયે છે ?

જ. — જે બુનીઆદ માંણશ પાશેથી કરજ લીધાથી અને તે જો આપવાથી કે તે વારેઘડીએ તકાદો કરે છે.

શ. — કેહવાં માણશની દોસતી રાખવી ?

જ. — અકલમંદ, સારી ખશતલ વાલો અને હરેક કાંમ ને રામજનારો હોયે તેહની શારી શુલેહથી ધણાં શાએદા પાડો એછે તેહવાની દોસતી રાખવી.

શ. — માણશ ગમ ભરેલું શાથી રહેછે ?

જ. — લોકો શાથે લડાઈ કજીઓ કરવાથી અને પારકો કજીઓ પોતા ઊપર લેવાથી.

શ. — બંધે જોડાંનમાં ખુબી શાથી પાંચે ?

જ. — અકલમંદ અને વીદવાંન માણશને બોજોરગ અને પીચારો કરી રાખવાથી અને તેહની નસીહતો ઈઆદ રાખી તે પરમાણે કાંમ કરવાથી.

શ. — માણશ રજેત શાથી થાયેછે ?

જ. — જુદુ બોલવા અને જુદા શોગંદ ખાવાથી અને જુદી શાખથી આપવાથી અને તેમ કરવાનો મોહોટો ગુનાહુછે.

શ. — આયે દુનીઆમાં નેકનાંમી અને તે જોડાંનમાં છુટ કારો શાથીછે ?

જ. — આપણી શક્તી પરમાણે નેક મારગ ઊપર ચાલના રાઓની ઊપર સખાવત કરવાથી.

શ. — બોજોરગી શાથી મલેછે ?

જ. — ટોલાનાં બોજોરગવાર અને મજલેશનાં સરદારને માંન આપવાથી અને તેવોણનાં સખુનો કબુલ રાખવાથી અને શંધજાં માણશને તેવોણનાં દરજા પરમાણે માંન આપવાથી.

શ. — હોરમત શાથી વધેછે ?

જ. — પોતાની નેક અને શરમ રાખનારી ઓરત શાથે શુલેહ રામપજ રાખવાથી આપણી અને આપણાં ઘેહુરની હોરમત વધેછે.

શ. — વધુ માંન કોણને આપવું ?

જ. — બુદ્ધ મોણશ હોએ તેવોણને ઇજત આપવી અને તેવોણની મશખેરી નહી કરવી કારણ કે આપણે પંણ બુદ્ધ થવાનાં છેઈએ.

શ. — માએ બાપની ૫૨જ ૫૨જંદો તરફ શુછે ?

જ. — ૫૨જંદોને બચગીનાં વખતથી વીદીઆ હુનર શીખવવા કે તેથી તેવો બંધે જોહાનની ખુબીને પીછાંનેછે અને વીદીઆ વગરનું મોણશ તે આંધરાં મોણશ બરાબરછે તેથી માએ બાપ પોતાની ૫૨જ અદા નહી કરતો તકસીરવાર થાએછે.

શ. — બે હોરમતી શાથી થાએછે ?

જ. — કોઈ પણ મજલેસ અથવા અનજુમનમાં જાએ તાં હાં પોતાનો દરજો શાંભાલવા વગર બોજોરગોની જગા ઉપર બે અદબીથી બેસવાથી.

શ. — બદનાંમી શાથી મલેછે.

જ. — જે મોણશ પોતાનાં માએબાપનાં હોકમને માંન નહી આપે અને તેવોણને આજુરદા કરે તેહવાં મોણશ શાથે દો સતી રાખવાથી.

શ. — આપણાં સરીરનું કબીવત શાથી ઘટેછે ?

જ. — ઘણુ ખાધાથી, ઘણું ખાવું એ બીમારીને વધારેછે અને અંદાજસર ખાધાથી તનદરોસતીમાં વધારો થાએછે તેથી ઘણું ખાવું ઢોરનું કાંમછે.

શ. — આપણી મોરાદ શાથી બર આવેછે ?

જ. — હરેક કાંમમાં સખુરી અને શાંતોશ કરવાથી અને ખોદાની તરફથી જે નીપજે તે ઉપર રાજ રહેવાથી.

શ. — આપણી ખરાબી શાથી થાએછે ?

જ. — તકોબરી અને ગરરી કરવાથી, કારણ કે તેમ કરવું બેવકુફ અને જાહુલ મોણશનું કાંમછે.

શ. — આપણી આબર શાથી જાએછે ?

જ. — ધણો લોભ, લાલચ રાખવાથી કારંણ કે લોભી માંણ
શ હલકી ચીજને વાશતે યેઈજત થાયેછે અને વધી ધણું બોલવા
થી અને વગર વીચારવે બોલવાથી આખરની ખોવારી થાયેછે.

શ. — આપણને બુરાઈ શાથી પાડાયેછે.

જ. — બુરાં માંણશની દોસતીથી, કારંણ કે બુર માંણશ તે
શાંશની મીસાલે ડંખ મારનારછે તેહનેથી કદી નેશીની આસા રા
ખવી નહી.

શ. — બુરાઈ શાથી દુર થાયેછે ?

જ. — વીદીઆ, હુનર અને અકલ શીખવાથી બુરાઈ, બુર
લેસી, રંજ, અને દુખ દુર થાયેછે અને નેશી ખુબી પાડાયેછે.

શ. — આપણો દોસત કોણને જાણવો ?

જ. — જે આપણને સખતી, નાચારી, અને દુખને વખતે
મદદ કરે તેહને ખરો દોસત જાણવો, બાકી સારા વખતમાંતો
ધણાં દોસતો મહી આવેછે તેવોનો ભરોસો રાખવો નહી.

શ. — બખતાવર માણશ કોણને જાણવો ?

જ. — જે પવીતરાઈ અને પરહેજગારી રાખનાર હોયે અ
ને ઇઅજદાની દીન ઊપર સાચા એતેકાદથી રેહનારો અને બુરા
મજહૂબોથી દુર રેહનાર હોયે.

શ. — ઇઅજદાનો મજહૂબ અને બુરો મજહૂબ તે કીહો ?

જ. — નેક વમાસવું, નેક બોલવું અને નેક કરવું એ ઇ
અજદાનો મજહૂબછે અને બુર વમાસવું, બુર બોલવું અને બુ
રાં કાંમ કરવાં એ બુરો મજહૂબછે.

શ. — આપણાં રવાંનનો દુશમન કોણછે ?

જ. — આપણાં બદનમાં જે બુરી ખસલતોછે તે આપણને
ફરેબમાં નાખી બુરા મારગ ઊપર ચલાવેછે તેથી તે જેહાંનમાં
આપણાં રવાંનને સખતી ખેચવી પડેછે.

શ. — બુનીઆદ માંણશ કોણને જાણવો ?

જ. — જો હું માં ધણી નમનતાઈ, તવાળો, ૧૨ માં પરદારી, અ
ને મીઠાશ ભરેલી જોખાંનથી બોલવું અને અદબ હોય.

શ. — બેહતર સવાબ શાંને કેહ્યું ?

જ. — ખોદાતાલા તરફથી થોડું અથવા ઘણું જે મલે તે
બિપર રાજ અને ખુશી રહેવું અને ખોદાનાં શુકરાંનાં કરવાં.

શ. — બેહતર એલમ શાંને કેહ્યું ?

જ. — જે કોઈ સારી રીતે પોતાનો દુનીઆઈ કારોબાર ચ
લાવે અને હેવાં કાંમો કરે કે જેથી દીન અને દુનીઆઈ કાંમને
કસી રીતે નુકસાંન નહી પોહાયે હુવી મધેઅમ રીતે બરાબર આ
લે તે બેહતર એલમ વાલો ગણાયે.

શ. — આપણો મોહોટો દુશમન કોણને શહમનવો ?

જ. — જે આપણોમાં ખુરી ખસલતો હોય તે આપણને હ
ર વખતે હરેક બાબતમાં દુખ અને નુકસાંનીમાં નાંખે તે
દુશમન છે.

શ. — બદ બખત કોણને જાણવો ?

જ. — જે પોતાની દીનની બબર રાખતો હોય અને તેહ
નાં ૧૨ માં પરમાણે નહી ચાલે અને દરવંદી મારગ બિપર ચા
લે અને બીજા મનહુબની વખાંણ કરે.

શ. — તારીફ કરવાને લાએક માંણશ કોણને જાણવો ?

જ. — જે ૧૨ જંદ દાનાવ અને વીદવાંન અને બાપનાં નાંમ
ને વધારનાર હોય અને જે ચોરત પોતાનાં ખાવંદની ખુશી પર
માંણે ચાલનારી હોય.

શ. — હમેશાં પસતાવો કોણ ખાએઆ કરે છે ?

જ. — જે માંણશ હટીલું અને બહોશીલું હોય અને પો
તાનોજ સખુન કરે અને કોઈનું કહેલું શાંભલેજ નહી તે પોતા
ની હોજતથી કાંમની ખરાબી કરીને પસતાયે.

શ. — આપણો આકેબતનો દોસત કોણ છે ?

જ.—સારાં અને નેક કાંમો, જેની તેહની મદદથી આપણને બેહુશતનું મકાન મલે છે.

શ.—આકેષતનો દુશમન કોણ છે ?

જ.—માંણશની ખુરી કરણી અને ગુનાહનાં કાંમો જે આપણને દોષખનો મારગ બતાવનાર અને દુખમાં નાંખનાર છે.

શ.—આકેષત કાએમ શું રેહવાનું છે ?

જ.—નેકી, ખુબી, અને સવાબનાં કાંમો એજ આપણી શા થે આવનારાં અને આએ દુનીઆમાં નેકનામી આપનારાં છે અને એ સેવાએ જે હશે તે પારકાનું છે.

શ.—ધણું મજબુતી ભરેલું શું છે ?

જ.—સસતી, સાચુ બોલવું અને ઈમાનદારી એ કાંમો જે વટે રહેતું મંદી આપનાર અને આખરનો વધારો કરનાર છે.

શ.—ધણું શ્રીમતી કાંમ શું છે ?

જ.—દાનાઓ અને બોળેરગ માંણશની દોસતી અને તે વાણનાં નસીહત ભરેલા સખુનો.

શ.—આપણાં ધરમમાં ગુનાહ કેટલા કહેલા છે ?

જ.—આગેરશત, અવાવરશત, અરદુશ, ખુરહે, બાજાએ, ઈઆત, તનવલગાંન, મરગરજાંન, હમીમાલ, અને પુલશહાદ એટલા ગુનાહાં ધણાં મોહોટા છે અને એ સેવાએ બીજા ધણાં ગુનાહનું બેઆંન પતેતમાં આવેલું છે.

શ.—ઊપલા ગુનાહ શું કાંમ કરવાથી થાય છે તેનું બે આંન કરો ?

જ.—“આગેરશત,” કોઈને મારવાની ધારણાથી હથીઆર હાતમાં પકડી જી હોય, “અવાવરશત” કોઈને મારી નાંખવાની ધારણાથી હથીઆર પકડીને માથા ઊપર તાકી જી હોય.

“અરદુશ” કોઈને હથીઆરથી હવો જખમ કીવો હોય કે તે જખમ તરંણ દાહાડા શુધી દરદ કરે.

“ ખુરેહુ ” કોઈને હથીઆરથી હડી આંગલનો નખમ કીધો હોય.

“ બાજાએ ” કોઈને હથીઆરથી તરણ આંગલ નખમ કીધો હોય.

“ ઇઆતો ” કોઈનાં પગ ઊપર તરણ થીતે પાંચ આંગલનો નખમ કીધો હોય.

“ તનવલગાન ” કોઈને હોવો નખમ કીધો હોય કે જોથી તે લંગડો થાઈને બેસી રહ્યો.

“ હમીમાલ ” કોઈની ઊપર જુકું બોહાતાંન મુકે અને અ માંનતમાં ખેઆંનત કરે.

“ પુલશહાદ ” જીવતાં માણસ ઊપર જે દર વરશની છ ૫ રજોછે તે અદા નહી કીધી હોય તેથી ચીનવદપુલ આગલ અટકાવ થાયછે તેહને કુહુછે તે વીશે પતેતમાં લખેલુંછે.

ખા ખ ૧૫ મો .

ઓરતો તથા લગન વીશે સવાલ ૧૨

શ. — આપણાં ધરમ પરમાંણે કેટલાં વરશનાંને પરણાવવું જોઈયે ?

જ. — મરદ અને ઓરતની પંદર વરશની ઊમર થાયે તે હુવારે તેવોનને પરનવું અથવા પરનાવવું ધરમનું ૫૨માંનછે તે વીશે દાદસતાને દીનીમાં લખેલુંછે.

શ. — પંદર વરશની છોકરી પોતાની ખુશીથી પરણે કે તેહ નાં માયે બાપની ખુશી મુજબ ?

જ. — પોતાની ખુશીથી પરણે એટલુજ નહી પણ છોકરી

ની બાર વરશની ઊપર થાયે તેહવારથીજ તેહની પોતાની રાજ્ય ખુશીથી પરણવું રવાણે તે વીશે તેહનાં માએ બાપે કરવું નહીં જોઈએ અગરજો તે છોકરીને રાજ્ય કરેઆ વગર તેહનાં માએ બાપ કરેતો તે નેકાહ રવા નથી તે વીસે શાપુર ભરૂચીની રવાએ તમાં લખેલું છે.

શ.—આપણને નેકાહ કેમ બાંધવા જોઈએ ?

જ.—આપણાં લોકો જે પરણતાં જોડાંનાં હાત શુતરથી બાંધેછે તેહને નેકાહ બાંધેલા શમજવું નહીં પણ ધરમગુરુ જે પરણતાં જોડાં ઊપર દોઆ કરેછે તેહનાં પેહુલા ભાગમાં જે શાખશીઓ ભીભા કરી તેવોનને સવાલો કરેછે અને તેહનાં જવાબો શમજેછે અને તેમજ પરણતાં જોડાંને પણ સવાલ કરવામાં આવેછે તેહને નેકાહનો ગાંઠ કરી શમજવું.

શ.—પરણતા મરદનેજ “પસંદકરદેહ” હુવુ બોલાવેછે તે હુનું કારણ શું ?

જ.—‘પસંદકરદેહ’ એટલે પસદકરેલું અને તેહને આપણા કેટલાએક લોકો હુવું શમજેછે કે તે પરણતા મરદને પુછે છે કે તુએ આએ બાએડીને પસદ કરીછે પણ તે વીચાર ખોટાછે કારણ કે ઊપલા નેકાહનાં જે સખુનો બોલેછે તેહમાં પરણતાં જોડાંને હુવો સવાલ કરવામાં આવેછે કે ઊપર જણાવેલા તમારા શાખશીઓનાં કેહવા પરમાણે આએ કોલ તમા બંધે જણે પસંદ કરેઓછે, એ પરમાણેછે તેથી ધરમ ગુરુએ “પસંદકરદેહ” હુવો સવાલ કરવો અને તેહનો જવાબ પરણતાં જોડાં તરફથી “પસદકરદમ” હુવો મલવો જોઈએછે.

શ.—ઓરત કેહવી કરવી જોઈએ ?

જ.—જે પોતાનાં ખાવંદને શુખ આપનારી, ખુશીનાં મારગ ઊપર ચાલનારી, શાંભાલ રાખનારી અને પોતાનું તન પવીતર રાખનારી હોએ તેહવી ઓરત કરવી રવાણે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — ઓરત કરવાનું કારણ શું ?

જ. — પોતાનાં વખતસર ઓરત કરવાથી ફરજંદ પેદા થા
એછે તેથી આ એ દુનીયાનાં આપણું પેવંદ અને ઓલાદ આપે
૨ શુધી જારી રહેછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — મરદને શરવેથી વધું ખુશી શાથી છે ?

જ. — તેહની ઓરત તેહનાં કેહેવા પરમાણે ચાલે અને તે
હુની શાથે વધુ પીઆર રાખે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — આપણાં ધરમમાં ઓરત કેટલી તરાહની કેહેવાએછે ?

જ. — પાંચ તરાહની, પેહેલી “શાહજન” બીજી “અર્ધગિક
જન” તરીજી “સતરજન” ચોથી “ચાકરજન” પાંચમી “ખોદ
રાઈજન.”

શ. — એ પાંચ જાતની ઓરતનો ખોલાસો શું ?

જ. — “શાહજન” એટલે પરણી ઓરત, “અર્ધગિકજન”
એટલે કોઈ પોતાની છોકરીને બીજા શાથે હુવી શરતથી પરણાવે
કે તેહને પેટે ફરજંદ પેદા થાયે તે ફરજંદને છોકરીનાં માએ બા
પ પોતાનાં ફરજંદ તરીકે રાખે અને પોતાની દોલત હોયે તે તે
વોનને આપે, “સતરજન” એટલે એક શખશ પંદર વરસનો
ઓરત કરેઆ વગર ગુજરી ગીઓ હોયે અને તેહની કાંઈ મી
રાસ હોયે તે મીરાસને તેહનાં શાગાઓ એક ઓરતને આપીને
તેહનું નામ પાડે કે તું તે મરનારની ઓરત છે પછે તે ઓરત
બીજા શાથે પરનીજાયે અને તેહને પેટ છોકરો પેદા થાયે તેહ
ને પેલા મરનારનો પાલક કરી આપે તેહને કેહેછે “ચાકરજન”
એટલે એક ઓરતનો ખાવંદ ગુજરીગીઓ હોયે અને તે બીજા
શાથે નાતર કરી જાયે તેહને કેહેછે, “ખોદરાઈજન” એટલે એ
ક છોકરીનું કારજ તેહનાં બાપે કીધું હોયે અને તે બીપર તે
છોકરી રાજ નહી થાયે અને પોતાની ખુશીથી બીજા શાથે પરની
જાયે તેહને કેહેછે તે વીશે શરશી વજરકરદ દીનીમાં લખેલું છે.

શ. — આપણાં ધરમમાં નાતર કરવાનો હોકમ છે કે ?

જ. — હા આપણાં જરતોશત પેગમબરની એ ઓરત હતી એક પરણી અને એક નાતરેની અને પરણી ઓરતનું નામ “હવોવ” અને નાતરેની ઓરતનું નામ જણાવેલું નથી અને તે હુનાં “ઓરવરતુર” અને “બુરશેદએહુર” નામનાં એ છોકરા નાતરેની ઓરતને પેટનાં હતા અને બાકીનાં ૫૨૪ દો પરણી ઓરતને પેટનાં હતા તે વીશે બુનદેહુશમાં જણાવેલું છે તે ઉપરથી નાંતર કરવાનો હોકમ એકશબ્દે.

શ. — કોઈ ઓરતનો ખાવંદ ગુજરી જાયે તો તે કેહવારે બીજો ખાવંદ કરે ?

જ. — આપણાં ધરમમાં તે વીશે ઘણી તાકીદ ૫૨મા વેલી છે કે જો તે ઓરતને હા મેલ નહી હોયે તો ચાર મહીને અને દશ દાહાડે બીજો ખાવંદ કરે અને જો તેહને ધાવતું બચુ હોયે તો અઠાર મહીનાં રેહીને બીજો ખાવંદ કરે તે વીશે કાગિશ કાંમ દીનની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — કોઈ ઓરત અદરાએલી હોયે અને તેહને ખાવંદ ગુજરી જાયે તે નાતર કરે કે પરણે ?

જ. — તેહની ઓરતને બીજા મરદ સાથે પરણાવવી ઈઆ ને તેહનાં નેકાહ બાંધવા કારણ કે તેહનાં નેકાહ બાંધેલા નથી તે વીશે કાગિશ કાંમદીનની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — કોઈ જરતોશતી બીજા ધરમમાં વટલી જાયે તેહની ઓરતે કેહવારે બીજો મરદ કરવો ?

જ. — તે ઓરતે એક વરસ શુધી બીજો ખાવંદ નહી કરવો કારણ કે તેટલી સુદતમાં જો તે મરદ ખરાં એકીનથી પાછો આપણી દીનમાં આવે તો એહુતર, નહીતર તે ઓરતને બીજો ખાવંદ કરવાની જરૂર છે તે વીશે શાપુર ભરૂચીની રવાએતમાં લખેલું છે.

ખા ખ ૧૬ મો .

ઓરતોએ દશતાંનની જાલવણી કેમ કરવી
તે વીશે સવાલ. ૧૧

શ.—દશતાંનની પરહેજ કેમ કરવી જોઈએ ?

જ.—જે વેલાએ દશતાંન બેશવાનો વખત આવે તે વેલાએ પેહેલાં તેણીની આવા જાવાની જગા પર જે કાંઈ જાહાડો અને લાકડાં વગરે પડેલું હોય તેહને સાફ કરી બીજી જગા ઉપર મુકે તે વીશે વંદીદાદની ૧૬ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

અએતદ અએત મજદઈઅસાન પનત વેચનએતે પએરે
ઉરઅરાબીઅસચ વરેદાબીઅસચ અએસમબીઓ હુશક પાંસનું
ગાતુ નએદઈઅએત.

માએની.

એ રવેશે તે માજદીઅસનાંને તે રસતામાંથી ઉગેલાં જાહાડો અને લાકડાંઓને શુદ્ધ ખાકની જગોમાં મુકે.

શ.—દશતાંનની વખતે શું કરવું.

જ.—દશતાંનનાં કપડાં હમેશાં જુદાં હોવાએદાં રાખવા અને જે વેલા દશતાંનની અસર માલંમ પડે તે વેલા તુરત પેલાં દશતાંનનાં કપડાં પેહેરવાં અને હોવાએદુ બેશવું, કોઈ પંજી ચીજ ને અડકવું નહીં તે વીશે કાંમાં વોરાની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ.—દશતાંનવાલી ઓરતે કેહેવી જગો ઉપર બેશવું ?

જ.—પોતાનાં ઘેરમાં તે ઘેહેરની જમીનથી અરધો, ઈઆ તરીજો ઈઆ ઓથો ઈઆ પાંચમો હીસો જમીન બિનચી હોવાએ

દી કરીને તે જગા ઉપર બેશે તે વીશે વંદીદાદની ૧૬ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

ફરતર હુય નમાને વેરેજીઆંન ઇઅદ વા નેનેમ ઇઅદ વા થરેશુમ ઇઅદ વા નેથરશુમ ઇઅદ વા પઅંધહુતઅંધહેમ.

માએની.

તે ઘેહુરમાં અરધો હીસો ઇઆ તરીજો હીસો ઇઆ ચોથો હીસો ઇઆ પાંચમો હીસો બિનચી જગા એખતીઆર કરે એ ટલે કે મતોડાંની જમીન હોએ તાંહો થોડી બિનચી જગો કરીને તે ઉપર બેશે.

શ.—દશતાંનવાલી એરતે ઢેલકી ઉપર બેશવું કે નહી ?

જ.—ઢેલકી ઉપર બેશવું બેહુતરછે પણ ઉપલા અવસતા પરમાંણે આપણને જણાએચકે અવસતાનાં વખતમાં અસલ ઇરાણમાં મોટોદાંની જમીન ઉપર બિનચી જગા કરીને બેશતાં હતાં અને તેમજ હાલ શુધી હિંદુસતાંનમાં બીજાં ગાંમોમાં મુશ્કેલીનાં શખખથી તેહવીજ બિનચી જગા કરીને તે ઉપર બેશે.

શ.—દશતાંન વાલી એરતે કેહી ચીજોથી દુર રેહેવું ?

જ.—શાંઘલી ચીજોથી હુલાંએદુ બેશવું પણ આતશ, પાણી, બરસમ અને અશેા મરદથી વધું દુર રેહેવું તે વીશે વંદીદાદની ૧૬ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

પનચ દસ ગાએમ હુય આથરદ પનચ દસ ગાએમ હુય અપદ પનચ દસ ગાએમ હુય બરેસમન ફરસતરીઆદ થરે ગાએમ હુય નરેએબીએા અશબિઅએબીએા.

માએની.

પંદર કદમ આતશથી, પંદર કદમ પાણીથી, પંદર કદમ બાંધેલી બરસમથી, અને તરણ કદમ અશેા મરદથી દુર રેહે.

શ. — દશતાંનવાલી ઓરતે કેમ ખાંણું ખાવું ?

જ. — પોતાનાં હાતમાં એવડાં મોજાં પેહરવાં ઇચ્છા એવડાં કપડાંનું પેવંદ પકડીને હાતમાં ચમચો લેઈને તેને કરી ખાંણું ખાવું તે વીશે કાંમાં વોહોરાની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — દશતાંનવાલી ઓરતે કુશતી પાદીઆખ કરવા કે નહી.

જ. — ખાવા પીવાની વખતે નીરંગે કરી પાદીઆખ કરી પ છે કુશતી કરીને ખાંણું ખાવું જોઈએ તે વીશે કાંમાંવોરાની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — દશતાંનવાલી એક ઓરત બીજી દશતાંનવાલી ઓરતને અડકે કે નહી ?

જ. — નહી : દશતાંનમાં એક બીજાને અડકવું અને હુગા હે પગે ચાલવું એ ગુનાહ ભરેલું કાંમ છે તે વીશે કાંમાંવોહોરાની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — દશતાંનવાલી ઓરતને અડકવું કે નહી ?

જ. — નહી : તે ઓરતને કોઈ માંણુશે અડકવું નહી અને તે ઓરતે પણ કોઈ માંણુશ અથવા ચીજને અડકવું નહી જોઈ એ કારણ કે દશતાંનવાલી ઓરતને તરણ કદમ દુર ઊભા રે હીને ખાંણું દુરથી આપવાને હાક મછે તે ઊપરથી ખોલી રીતે જણાયેય કે તેહને અડકવું નહી તે વીશે વંદીદાદની ૧૬ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

આઅદ મરચોદ અહુરે મજદાડુ થરેગાએમ અગિઅ હે શાંતાદ અએશ ઇઓ નાએરેકઈઆડુ એથરગિઅએતીઆડુ દઅશ તગિઅએતીઆડુ વોહુનગિઅએતીઆડુ ખરેયેમ ૫૨અરાદ.

માએની.

એ રવેશે અહુરમજદે કહીગ કે તે લોહી ભરેલાં દશતાંન

વાલી ઓરતથી તરંણ કદમ દુર ભી રહીને ખાંણ લેઈ જાયે
ઈઆને તરંણ કદમ દુરથી તેહને ખાણું આપે.

શ.—દશતાંનવાલી ઓરત પોતાને પવીતર કેમ કરે ?

જ.—દશતાંન બંધ થાયે તેહવારે નાહવાની જગો ઉપર
તરંણ પથર મુકે અને એ પથર ઉપર નીરંગ ચોપડે અને એક
પથર ઉપર પાંણીથી પોતાનું બદન પવીતર કરે તે વીશે વંદીદાદ
ની ૧૬ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

અએતદ હે અએતે મજદઈઅસન અએંધહાડુ જેમો થરે
શ મધેમ અભિઅ કનીએન દુઅ મધ ૧૨સનાદઈએન મએસમન
ગેભિશ એએમ આપેમ.

માએની.

એરવેશે તે મજદીઅસનાંને એ જમીન ઉપર તરંણ ખા
ડા ખોધે (એટલે પથર મુકે) અને એ પથર ઉપર ગાડુનો નેરં
ગ ચોપડે અને એક ઉપર પાંણીથી પવીતર કરે.

શ.—દશતાંનવાલી ઓરતને જોએતો પાદીઆબ કુશતી ર
વા રેહુછે કે નહી ?

જ.—દશતાંનવાલી ઓરત આપણથી તરીશ કદમ દુર હો
એતો પાદીઆબ કુશતી રવા અને શાએત રેહુછે તે વીશે દીનકર
દમાં લખેલું છે.

ખા ખ ૧૭ મો .

ઓરતોએ સુવાવડનાં દાહાડામાં

કેમ રહેવું તે વીશે સવાલ. ૭

શ.—શુવાવરી ઓરતે કેહેવી રીતે પરહેજ રાખવી જોઈએ ?

જ.—જે ઘેઠુરમાં ઓરત એક મહીનાથી તે દશ મહીના શુધીનું મુએલું બચું જણે ઈચ્છા કાએદા પરમાંણે જીવતું બચું જણે તેહને શાર પેહલા એક જગો હુવી તઈઆર રાખવીકે તાં હાં થંડી હવા નહી હુએ અને તે જગા શુક્રી શોહજી હુએ અને તે જગા ઊપર આતશ, બરસમ, ગોસપંદો અને અશેા મરદનું ૧૨વું હરવું કંમ હુએ તાંહાં તે બેશે તે વીશે વંદીદાદની ૫ મી પરગરદમાં લખેલુછે.

અવસતા.

ઈઅદ હંમે નમાનહે ઈઅદ માનદઈઅસનોએશ ૧૨શતેમ ઈઓનદાતો જેમેતેમેમચ હુશકુ જેમેતેમેમચ કમબેશતેમચ અ એતહે પથરુ ૧રીઆન પશુઅસચ સતુરાચ આતરેમચ અહુરેા મનદાહુ બરેસમચ અશીઅ ૧રેશતરેતેમ નરેમચ ઈએમ અશ ઊઅનેમ.

માએની.

માનદીઅસનાંનનાં ઘેઠુરમાં ઘણી શાર જગો અને ઘણી શુ ક્રી ૧રાખ જગો કરે તે જગો ઊપર ગોસપંદ અને ઢોર અને હુ રમનદનેા આતશ અને બાંધેલી બરસમ અને અશેા મરદનું ૧૨વું હરવું કંમ હુએ.

શ.—ઓરતને બચું જણતી વખતે શું કરવું ?

જ. — જો ઓરતને બચુ જણવાનો વખત આવે તે વખતે તે ઓરતની નજદીક દશ ઓરતોએ હાજર રહેવું અને તે મા હુલી પાંચ ઓરતોએ તેહની ઊપરથી માહાવજત કરવી અને પાંચ ઓરતોએ તેહને પકડીને એસવું તેહમાં એકે જમની તરફથી અને બીજીએ દાબી તરફથી તેહનું પેટ પકડવું અને તરીજીએ તેહની કમર પકડવી અને એથીએ તેહની ગરદન પકડવી અને પાંચમીએ તેહનાં બચાંને આવતી વખતે શાંભાલી લેવું હુવી રીતે તેહની શાંભાલ રાખવાનું ૧૨ માંન પેહુલવી રવાએતમાં જણાવેલું છે.

શ. — ઓરત બચું જાણે તે વખતે તાંહાં શું કરવું ?

જ. — તેજ વખતે શેતાબ તે જગા ઊપર દુરથી તરણ દા હાડા શુધી આતશ રોશન કરી તે ઊપર ખુસબોએ મુકવી કે તે ખુસબોથી ખરાબ હવા દુર થાયે તે વીસે દીનકરદમાં લખેલું છે આ પરમાંણે આપણાં લોકો કરતા નથી પાંણ તેહને બદલે તે જગા ઊપર હુમેશાં ચરાગ રોશન રાખે છે તે પાંણ બેહુતર છે.

શ. — આપણાં લોકો શુવાવરીને આરો પરદો શું કરવા બાંધે છે ?

જ. — તેહની આસપાસ એથી ઈઆ પરદો રાખવાનું ૧૨ માંન છે તે એટલાજ ઊપરથી માલમ પડેય કે તેહને નીરાંત રે હુતાં આસાએશ મલે તે સીવાએ તેણીને ઘણી તરાંહાંનું મલાજ ભરેલું કાંમ કરવું પડે છે તેથી મલાજો રાખવો જરૂર છે તે વી શે વંદીદાદની ૫ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

અએતદ હુ અએત મજદઈઅસન અંધહાજુ જેમો પએરે દે જાંમ પએરેદે જીઆન.

માએની.

એરવેશે તે માજદીઅસનાનો તે જગાની આસપાસ એથી અથવા પરદો રાખે.

શ. — શુવાવરી ઓરતે હુલાએદુ બેશવું કે નહીં.

જ. — હા : હુલાએદુ બેશવું અને કોઈ પણ ચીજને અડકવું નહીં અને ઘેરુરમાંથી બાહર નીકલવું નહીં તે વીશે રવાએતે દીની કેતાબમાં જણાવેલું છે અને વહી આતશ, પાણી, બરસામથી તો તરીશ કદમ દુર રહેવાને વંદીદાદની ૫ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

થરેસત ગાએમ હુચ આથરદ થરેસત ગાએમ હુચ અપદ થરેસત ગાએમ હુચ બરેસમન શરસતરીઆદ થરે ગાએમ હુચ નરેએબીએ અશગિઅએબીએ.

માએની.

તરીશ કદમ આતશથી, તરીશ કદમ પાણીથી, તરીશ કદમ બાંધેલી બરસામથી અને તરણ કદમ અશે. મરદથી દુર રહે.

શ. — શુવાવરી ઓરત કેટલે દાહાડે પવીતર થાયે ?

જ. — તે ઓરત એઆલીશ રાત બરાબર પુરી કરેઆ ૫ છે નીરંગ અને પાણીથી નાહીને પવીતર થાયે તે વીશે વંદીદાદની ૫ મી શરેહમાં અને પેહલવી રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — ઓરત એક મહીનાથી તે એઆર મહીનાં શુધીનું મુએલું બચું જણે તેહને શું કરવું ?

જ. — એઆર મહીનાનાં બચાંમાં જીવ આવતો નથી તેથી તેહવું બચું પરે તેહને કાંઈ કીરીઆ કરવી નહીં પણ ફકત દોખમાં આગલ લેઈ જાઈને મુકવું અને એઆર મહીનાને દશ દાહાડા થાયેઆ પછે જીવ આવેછે તેથી તેહવું બચું ગુજરેલું હોએ તેહની કીરીઆ કરી દોખને પોહાચાડવું અને તેહને શાફ એક સરોશની ઇજેશને અને તરીજ રાતે એઆર બાજ અને આંગલુ ઇખવવું તે વીશે શાપુર ભરચીની રવાએતમાં લખેલું છે.

ખા. ખ ૧૮ મો .

પોશાક તથા ખોરાક વીસે સવાલ ૧૦

શ.—આપણને કેહવો પોશાક પેહેરવો જોઈએ ?

જ.—અગત કરીને બંદગીની વખતે સપ્ત રૂઠિથી બનાવેલાં કપડાંનો પોશાક પેહેરવો જોઈએ અને આપણાં ધરમ પરમાં જે સપ્ત પોશાક એ પવીતરાઈની તથા મજદીઅશની દીનની નીશાં નહે અને મીનો ખેરદ કેતાબમાં લખેછે કે રૂઠિનો પાક પાંણી અને જમીનની ખાસીઅતથી બનેછે તેથી તે વધારે બોજોરગી ભરેલોછે.

શ.—રૂઠિ શેવાએ બીજું કપડું પેરાએ કે નહીં ?

જ.—ઊનનું, રેશમી અને શુનેરી કપડું પેહેરીએ તો કસી અડચંણ નથી કારંણ કે ઊનની આપણે કુશતી બાંધીએછે તેહવા રે તેહનું કપડું બી પેહેરીએતો ચાલે અને રેશમી અને શુનેરી કપડાં પેહેરવાનીબી કસી અડચંન નથી કારંણ કે આપણે ગુજરેલા રવાંનેને શાર દોઆ ચાડીએછે તાંહાં અરદાફઅશની આર રીનમાં બોલીએછે કે “અએ બહુમન અમશારાપંદ તું બેહશતી રવાંનેને શુનેરી અને રેશમી કપડાંનો પોશાક આપ ” એ ઊપરથી જણાએચ કે રવાંનેને શાર આપણે શુનેરી અને રેશમી પોશાક ની ભલાંમણ કરીએચ તેહવારે આપણને પેહેરવાની કસી અરચણ નથી પણ બોલહું ૫૨માં જણાએછે.

શ.—આપણાં કેએઆંની પાદશાહો કેહવો પોશાક પેહેરતા હતા.

જ.—તેવો બંદગીની વખતે ખશુરાંન સપ્ત પોશાક પેહેરતા હતા એ વાત ચોકશ જણાએછે કારંણકે “કાઊશ” પાદશાહનાં ઘોકશ “સીઆવખશ” ઊપર તેહની મતરઈએ બોટું

તરકટ કરીઊ હતું તે વેલા સીઆવખશ પોતે પોતાની સચાઈ બતાવાને શાક પોતાનાં ઘોડા ઊપર સવાર થાઈને આતશની આ હાની અંદરથી આવી ગીએ. હતો તે વખતે તેને શધલો શપ્દ પો શાક પેહુરેઓ હતો અને તેમજ જે વખતે કેપ્તેસરો પાદશાહ અ ને અશરાસીઆખ વચે લડાઈ ચાલતી હતી તે વખતે કેપ્તેસરો અ ને તેહનો બપાવો કાઊસ પાદશાહ એ બંધેજણાં “ પારસ શેહર નાં ” આજરગોશસપ ” નામનાં આતશ બેહુરાંમનાં બંદગી કર વાને ગીઆ હતા તે વખતે સપ્દ પોશાક પેહુરેઓ હતો અને વ લી તેમજ જે વેલાએ કેપ્તેસરો પાદશાહ અશરાસીઆખને મારે ઓ અને પોતે દુનીઆને તરક કરી બંદગીનાં બેઠો હતો તે વે લા પણ તેને સપ્દ પોશાક પેહુરેઓ હતો તે ઊપરથી આપણને જણાએય કે બંદગીની વખતે તો શરવે કોઈએ સપ્દ પોશાક રાખવો જોઈએ તે વીશે શાહનાંમાંમાં લખેલું છે.

શ.—આપણે શરવેથી બેહુતર ખોરાક શાનો રાખવો ?

જ.—ગોસપંદોનાં દુધનો ખોરાક શરવેથી બેહુતર અને શારે છે તે વીશે મીનોખેરદમાં લખેલું છે.

શ.—શરવેથી બોજોરગી ભરેલો અનાજ કીહો ?

જ.—આપણાં ધરમ પરમાંણે શરવેથી વધું બોજોરગીવા લો અને કીમતી અનાજ તે ‘ગઊ’ છે એટલાજ વાસતે આપણે ધરમની કીરીઆઓમાં ‘ગઊ’ નાજ દરન કરીએછે અને તેમજ કરવાનું શરમાંન છે અને ‘ગઊ’ ની બોજોરગી વીશે નીરંગસતાં ન અને મીનો ખેરદ કેતાખમાં લખેલું છે.

શ.—તેવો શરવેથી બેહુતર કીહો છે.

જ.—આપણાં ધરમ પરમાંણે શરવેથી કીમતી તેવો ‘ખ જુર’ છે તે વીશે મીનોખેરદમાં લખેલું છે અને ‘દાડંમ’ અને ‘દરાખ’ એ પણ કીમતી તેવો છે.

શ.—કેહી જાતનું મોરગ ખાવું જોઈએ ?

જ. — આપણાં પવીતર ધરમ પરમાણેનો ગોશત ખાવું વા
જખી જણાંતુ નથી પણ જે મોરગ અનાજ, દાંનાં, હેવીજ ચીજો
ખાતું હોયે તેહુનેજ ખાવું જોઈયે અને જે પરદું નસો અને
તેહુવીજ મોરદાર ચીજો ખાયે તેહુને ખાવું રવા નથી હેવું નરી
માંન હોશંગની રવાયેતમાં કેહેછે.

શ. — માછલી કેહી જાતની ખાવી રવાછે ?

જ. — માછલી ખાવી એ પંજ આપણાં ધરમ પરમાણે ગે
રવાજખી દીશેછે કારણ કે નરીમાંન હોશંગની રવાયેતમાં લખે
છે તેમ તે પણ દરીઆવની અંદર તરેહવાર ખરાબ વશતુઓ ખા
ઈને પરવરેશ થાયેછે તેહુમાં ખશુસન હરેક જાતની મોહોટી
માછલી ખાવાની મનાઈ કરેછે કારણ કે મોહોટી માછલી દરીઆ
વમાં મોરદાર ચીજો ધણીવાર ખાયેછે.

શ. — આપણે દાર પીવો કે નહી ?

જ. — દાર અંદાજસર પીવો ઘટારતછે પણ અંદાજથી વ
ધું પીવાનો ગુનાહછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — દાર પીધાથી શું થાયેછે ?

જ. — દાર ઘણા પીધાનાં ઘણાં અવગુનેછે દાર પીધાથી પાં
ચ તરેહની ખરાબી નીપત્તે જુરી ખસલત, જુરા, વીચાર, અદા
વત, દુશમની અને આશમોગપણું એ ખસલતોનો વધારો થાયે
છે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

ખા ખ ૧૯ મો .

પાલક કરી આપવા વીસે સવાલ. ૫

શ. — આપણાં ધરમમાં પાલક કરીને કેહુછે એટલે શું ?

જ. — જે મરદને બેટાનું ૧૨જાંદ નહી હોયે અને તે કોઈ બીજાને પોતાનો છોકરો કરી લીયે તેહુને પાલક કરીને કેહુછે અને ૧૨શી તથા પેહુલવી ભાસામાં તેહુને 'સતર' કરીને કેહુછે.

શ. — કેટલાં વરશની ભિમરનાંને પાલક ધટેછે ?

જ. — ચઊદ વરશ અને તરણ મહીનાનો મરદ થાયે અને નવ મહીના માયેનાં પેટમાંનાં મલીને પંદરમે વરશે કોઈ મરદ ગુજરેતો તેહુને ૧૩ પાલક કરી આપવો જોઈયે તેહુનું કારણ એછેકે તે પુખ્ત ભિમરનો થાયેઓ તેથી તે ૧૨જાંદ જની શકે અને તેહુને બેટાનું ૧૨જાંદ નહી થાયેતો બીજાને પાલક કરી આપવો કે તે કરી લેનારની ઓલાદ અને પેવાંદ આ એ દુનીયામાં જારી રહે અને તે મરનારની શબલી ધટતી ૧૨જો અદા કરે અને તેહુનાં વસીહત પરમાંણે ચાલે તે વીસે શદ ૨ નજમમાં અને શાપુર ભરચીની રવાયેતમાં લખેલુંછે.

શ. — કેહી વખતે પાલક કરી આપવો જોઈયે ?

જ. — જે મરદ જવાંન હોયે અને તેહુને ૧૨જાંદ પેદા થવાની ભિદ હોયે તેહુને આગમચથી પાલક કરી લેવાની કાંઈજ જરૂર નથી પણ જે મરદની પુખ્ત ભિમર થાયે હોયે અને તેહુને બેટાનું ૧૨જાંદ નહી હોયે અને ૧૨જાંદ પેદા થાયે હોવી ભિદ પણ નહી હોયેતો તેહુને વાજેબછેકે પોતાની હાંઆતીમાં પાલક કરી રાખવો.

શ. — પાલકની કેહી વખતે જરૂર પડેછે.

જ. — એક મરદ ગુજરી જાયે તેહની તરીજ રાતે તેહનું રવાન ખેરાનાં ૫૨ જંદની ખાહુશ રાખેછે તેથી તેહને ખેરાનું ૫૨ જંદ નહી હુએતો બીજાને ધરમ પુતર કરી આપવો જરૂર છે તે વીશે વીશતાસપ નુસકની ૮ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

થરેતીઆ પુ અશપો થરઓશત પુથર ૫૨ શોશતર વીઝિસાં સદઈએતે.

માએની.

તરીજ રાતની આખેરીએ તે ૫૨ શોશતર જેવા ઘોંકરાને ખાહુશથી ચાહેછે.

શ. — પાલક કોણને કરી આપવો અને તે કેહવો હુએ.

જ. — મરનારનાં ખેશીમાંનાં રાખરાને પાલક કરી આપવો અને તે પાલકની ઊમર નરનાર કરતાંને ઓછી હુએ તેહવાને કરી આપવો જોઈએ તે વીશે કાંમદીન શાપુરની રવાએતમાં લખેલું છે.

ખા ખ ૨૦ મો.

આદરાંન, આતશખેહરાંમ, અમેશાસપંદો, ખેહેશત,

દોજખ, ચીનવદપુલ, વોહુમનો અને અકુમ

નો એઓ વીસે સવાલ ૧૧

શ. — આપણે આતશ આદરાંન કરીએછે તેહમાં કેટલા આતશો લીએછે ?

જ. — અથુરનાં ઈઆને ધરમગર, રથએશતાર ઈઆને

લડાએક લોક, વાસંતરીઝિરા ઇઆને ખેતીવાડી કરનારા, અને હુ
તુખશ ઇઆને બીજા પેશાવાલા એ એઆર ટોલાનાં ધરનાં આત
શેા લેવા અને તે એહાર આતશેામાં જે આતશેા ઊપર વધું સ
ખતી હોએ તે આતશેાને ખશુસન લેવાનું ૫૨માંનછે જેહુવાકે લો
હોવાર, શોની, કલઈગર, કનસારો, કુમાર અને પનજાવી એવે
થેકાંણેનાં આતશેા લેઈ તે એહારે ટોલાવાલાઓનાં આતશેાને જુ
દા જુદા રાખી તેઓ ઊપર તરંણ દાહાડા શુધી ઇજેશને વંદીદાદ
ની કીરીઆઓ કરી એથે દંને એકઠા કરી તે ઊપર ઇજેશને ક
રી પછે તખત નશીન કરવાનું ૫૨માંનછે.

૨૧.—આપણે નવા આતશએહરાંમ બનાવીએછે તેહુમાં કેટ
લા આતશેા લેજીએછે ?

જ.—શેાલ ઠેકાંણેનાં શેાલ આતશ લેજીએછે પણ તે ૬૨
એક આતશને ધણી મરતએ લેજીએછે અને શાવલા મલીને એક
હજારથી વધું આતશ એકથા કરીએછે તેહુને પેહુલો મુરદાનાં
૬૧) બીજા રંગરેજનાં ૮૦) તરીજા હુમાંમખાનાંનાં એટલે જે
જગા ઊપર ધણાં લોકો નાહાવા જાએછે તે જગોમાં મોહોટાં દે
ગોમાં પાણી ગરમ કરેછે તાંહાંનાં ૭૦) એથો કુમારનાં ૬૧)
પાંચમે પનજાવીનાં ૭૫) છઠો ખોદાને ઇઆદ કરનારા ૫કીરોની
ધુંઈનો તથા કનસારાનાં ૫૦) શાતમે સોનીનાં અથવા કીમીઆ
ગરનાં ૬૦) આથમે ટંકસાલનાં ૫૫) નવમે લોવારનાં ૬૧) દ
શમે હુથીઆર બનાવનારનાં ૬૧) અગીઆરમે ભથીઆરાનાં ૬૧)
બારમે પીથાની ભથીનાં તથા બુતપરસતોનાં દેહડાંનાં ૬૧) તેર
મે લશકરનાં સરદારોનાં તથા લશકર ઊઠી ગીઆ પછે તાંહાં રે
હુછે તેનાં ૩૫) અઊદમે ગોવાલીઆનાં તથા ઘોડા ઊઠનાં તખીલા
નાં ૩૦) પંદરમે વીજનાં ૬૦) શેાલમે જરથોશતી ટોલાને ઘેહુર
નાં તેમાં અથુરનાંનને ઘેહુરનાં ૪૦) અને એહુદીનને ઘેહુરનાં ત
થા અકમક તથા જાહાડનાં મલી ૧૪૪) લેવા એ ૫૨માંણેનાં આ

તથા લેઈને તેહની ઊપર ધરમનાં ૫૨માં પરમાંણે એક વરશ શુધી ઇજ્જેશને વંદીદાદ વગરેની કીરીઆએ કરીને તખત નશીન કરવા એ શોલ તરોહનાં આતશો વીશે વંદીદાદની ૮ મી પરગરદ મા જણાવેલું છે અને કાંમદીન સાપુરની રવાએતમાં પણ લખેલું છે.

શ.—અનિશાસપંદો એટલે શું અને તે કેટલા છે ?

જ.—અહમનથીતે અમરદાદ શુધીનાં છ ૫૨સતાઓને અનિશાસપંદો કરીને કેહ છે અને અનિશાસપંદનો અરથ એમરગ અને બોજોરગ કરી થાય છે એ છ ૫૨સતાઓને ખેતાબ છે અને તેવો ચહડતે દરજેનાં ધણાં છે અને કેટલાએક ૫૨સતાઓને “ઈજ્જ” નો ખેતાબ છે અને “ઈજ્જ” નો અરથ આરાધનાં અને વખાંન કરવાને લાએકનાં હોવો થાય છે અને કેટલાએક ૫૨સતાઓને “મીનો” નો ખેતાબ છે અને “મીનો” નો અરથ ગેબી હોવો થાય છે એ ૫૨માંણે ખોદાતાલાની તરફથી ખેતાબો મલેલા છે અને છ અનિશાસપંદ વીશે દારાબ હોરમજદીઆરની રવાએતમાં અને દોઆ નાંમસેતાએશમાં લખેલું છે.

શ.—એરુશત એટલે શું ?

જ.—આપણે આએ દુનીઆમાં સારાં કાંમો કીધાં હોએ અને આપણે ગુજરી ગીઆ પછે ઊપલી જોહાનમાં શુખાકારી ભરેલું જે મકાંન આપણાં રવાંનને મલે છે તેહને કેહ છે અને તે મકાંન ખશુસાંન પવીતરોનાં રવાંન અને ૫૨હોરોને વાસતે છે તે વીશે ઇજ્જેશને ૧૬ માં લખેલું છે.

અવસતા.

ઈઆહુ હુ એરેસતનાંમ ઊરઆનો શીઆંતે ઈઆહુ અશ ઓનાંમ ૫૨ઊઅશીએ વહેશતેમ અહુમ અશ ઓનાંમ ઈઅજમ એદે રઓઅંધહુમ વીસપો ખાથરેમ.

માએની.

તમાંમ રોશની અને શુખાકારી ભરેલું પવીતરોનું બુલદ

મકાંનધે તેહને હમે ચાહીએછે કે જેહમાં પવીતર ૫રોહરો અ
ને રવાંનોનું રેહકાંનધે.

શ.—એહશત કેટલાંધે એક કે વધું ?

જ.—એહશતનાં શાત તખકા અહકતા ઊતરતીએ અને જે
માંણશનું જેહવું નેકી ભરેલું કાંમ હોએ તે પરમાંણે તેહને જ
ગા મલેછે શાંધલાંને એક સરખી જગા મલતી નથી તે એહશત
નાં તખકાનાં નાંમે “ સતરપાએ ” “ માહુપાઆ ” “ ખુરશીદપા
આ ” “ ગરોસમાંન ” “ પશુમ ” “ અખાંન ” અને “ અનગર ”
એ પરમાંણે રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ.—દોજખ એટલે શું ?

જ.—આએ દુનીઆમાં જે માંણશ ખુરાં કાંમે કરેછે તે
હુનાં બહલામાં ગુજરવા પછે તેહનાં રવાંનને રંજ અને સખતી
ભરેલું ખુર મકાંન મલેછે તેહને દોજખ કરી કેહુછે અને તેહ
નાં તરંણ તખકાએ હુશમત, હુજુખત, અને હુજુઅરેશત એટ
લે ખુર વમાશનાર, ખુર યોલનાર, અને ખુરાં કાંમ કરનારને તે
હુનાં કરતુક પરમાંણે જગા મલેછે તે વીશે ઇજેશને ૪૬ માં ત
થા મીનોખેરદમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

અકાએશ શીઅઓથનાએશ અહુમ મેરેગીદીઅ મશીમ—
ઈઅઊઓએ વીસપાએ દરજો દેમાનાએ અસતઈઓ.

જેવો ખુરાં કાંમ કરવાથી દુનીઆના માંણશેને ખરાખ ક
રેછે તેવો તમાંમ હમેશાં શુધી દોજખમાં કાએમ રેહુછે.

શ.—એહશતનો ઊપરી કોણ અને દોજખનો ઊપરી કોણ ?

જ.—એહશતનો ઊપરી અરદીએહશત અમેશાસપંદ અને
દોજખનો ઊપરી “ વીજરેશ ” નાંમનો દેવ તે વીશે અરદીએહશ
ત ઇઅશતમાં અને વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

શ.—હમેશાગેહાંન એટલે શું ?

જ. — સતરપાએઆ આસમાં અને જમીનની વચ્ચે એક મકાન છે કે જે માણસે આપે દુનીઆમાં જેમ સારા કાંમો શી ધાં હોય તેમજ બુરાં કાંમો પણ શી ધાં હોય અને જેહુનો સવા બ અને ગુનાહ બરાબર હોય તે માણસના ગુજરવા પછે તેહુને તે જગા મલે છે અને તે જગા મધેઅમની કેહવા એ છે કે જેહુમાં દોજખ કરતાંને એાછી સજા મલે છે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલું છે.

શ. — ચીનવદ પુલ કરીને કેહુ છે તે શું ?

જ. — એ એક જગાનું નામ છે કે માણસ ગુજરી ગીઆ પછે તરીજ રાતે બાંમદાદને વખતે તેહુનું રવાંન તે જગા ઉપર પોહાયે છે અને આપે દુનીઆમાં કરેલાં કાંમોનો હુસાબ તે જગા ઉપર 'મેહુર ઇજદ' તપાસે છે અને માણસનાં સારાં અથવા માયાં કાંમોનો બદલો તે જગા ઉપર મલે છે તે વીશે વંદી દાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

એનુઅદ પેરેતુમ મજદદાતાંમ અશએનીમ બએાદસઅ બિ રઆનેમઅ ઇઆતેમ ગએથનાંમ પએતે જએદીઅંતે.

માએની.

અહુરમજદના પેદા શીવેલા પવીતર ચીનવદ પુલની નજદી કે રવાંન અને જાંન દુનીઆમાં કાંમનો બદલો આહે છે.

શ. — વોહુમનો અને અકુમનો એટલે શું ?

જ. — વોહુમનો એટલે સારો વીચાર અને અકુમનો એટલે બુરો વીચાર અને વોહુમનો તે બહુમન નામનાં ફરેસતાને કેહુ છે કે જે માણસોને શુલેહ અને અકલનો વધારો કરનારો છે અને જે ખસલત શુલેહ અને અકલને આડે આવનારી છે તેહુને અથવા તેહુવાં માણસને અકુમનો નાં નામથી એાલખવામાં આવે છે એજ પરમાણે બીજા અમેશાસપંદેની અને તેવોનાં કાંમ

ની વીરૂધ એક એક ખુરી ખસલતોછે તેવાનાં ખુરાં કાંતો ઊપરથી નાંતો રાખવામાં આવેલાંછે.

૧૧.—અનિશાસપંદોની વીરૂધ કોણ કોણછે ?

જ.—“બેહુમન” નું કાંમ માંણશેને શુલેહ આપવા ઊપર અને અકલનો વધારો કરવા ઊપરછે અને તેહુની વીરૂધ ‘અકુમન’ છે તેહુનું કાંમ માંણસોને પ્રશાદ અને લડાઈ કરવા ઊપરછે.

“અરદીબેહુશત” નું કાંમ માંણશેને સવાખનાં કાંતો કરવાને ખુશી આપવા ઊપરછે અને તેહુની વીરૂધ “સપુજગર” છે તે માંણશેને તેથી ઊલટું ચલાવા ઊપરછે.

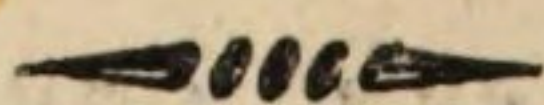
“શેહુરીવર” નું કાંમ પાદશાહોનાં દેલમાં અદલ ધનસાર નું કાંમ કરાવવાનું ગણેઆન વધારેછે તેહુની વીરૂધ “ખુશીઆસપ” છે તે તેથી ઊલટું ચલાવેછે.

“અસપંદાર” નું કાંમ માંણશેને તદખીર અને સારા વીચારથી કાંતો કરાવા ઊપરછે અને તેહુની વીરૂધ “અસતગવાદ” છે તે તેથી ઊલટી રીતે ચલાવેછે.

“ખોરદાદ” નું કાંમ પાંણીમાં મીથાશ, સશાઈ વગરેનો વધારો કરવા ઊપરછે અને તેહુની વીરૂધ “આનદીવ” છે તેહુનું કાંમ તેથી ઊલટી રીતે ચલાવવા ઊપરછે.

“અમરદાદ” નું કાંમ જાહાડ, પાંન અને મેવાઓનો વધારો અને મીથાશ કરવા ઊપરછે તેહુની વીરૂધ “તોસીઓશ” છે તેહુનું કાંમ તેથીને ઊલટી રીતે કરવા ઊપરછે.

“સરોશ” નું કાંમ દુનીઆની સંભાલ અને પાસખાંની કરવા ઊપરછે અને તેહુની વીરૂધ “હુશન” છે તેનું કાંમ માંણશેમાં ગોશો, કીનો વધારવાનુંછે એ વીશે અરદારઅશની આશરીનમાં અને રવાએતે દીનીમાં લખેલુંછે.

ખા ખ ૨૧ મો .

શ્રેષ્ઠતા તથા દેવ એટલે તું તે વીશે સવાલ ૪

શ. — આપણાં અવશતામાં જગોએ જગો આએ દુનીઆનાં ઇજદો ઇઆને શ્રેષ્ઠતાઓ હુવા રાખદો પઢવામાં આવેછે તે કોણને જાણવા ?

જ. — આએ દુનીઆનાં “ ઇજદો ” તું શમજવું એછે કે શુ રીઅ, ચંદર, સેતારાઓ કે જેવોથી આએ દુનીઆ રોશની ભરેલી રહેછે તેમજ તેવોથી આએ દુનીઆને હજારો શાએદા પોહીએ તેવોણને કેહુછે અને તેમજ પેગંમબરો જેહુવા પાક પરહે જગાર રાખશેને અથવા જે માંણશેમાં ધણાં સારા ગુનો અને સારી ખસલતો હોએ તેહુવા રાખશેને શ્રેષ્ઠતા તરીકે શમજવા તે વીશે દસાતીરમાં લખેલુંછે.

શ. — કેહુવી ખસલત વાલાઓને શ્રેષ્ઠતા તરીકે જાણવા જોઈએ.

જ. — હુમેશાં ખોદાની બંદગી કરનાર, પરહેજગારી કરનાર, પવીતરાઈ રાખનાર, નેકી કરનાર, સખાવત કરનાર, રેહુમ નજર કરનાર, નમનતાઈ કરનાર, મોહોડાંમાં મીથાશ રાખનાર, સાચું ખોલનાર, સરવેનું ભહું ઇધનાર, દેલ સાફ રાખનાર, સખર કરનાર, ગોશાને દુર રાખનાર, દુનીઆની ચીજ બિપર દેલ નહી રાખનાર, સરવે શાયે એક દેલી રાખનાર, નાધલા મોહોડાંનો મરતઓ શાંભાલનાર, અદબ રાખનાર, કોલ વચન પાલનાર અને ખાધા પીધાનો ધણો લોભ નહી રાખનાર હુવાં માંણશને જાણવા જોઈએ.

શ. — આપણે દેવ કરીને કેજીએછે તે કોણે ?

જ. — ને માણસનાં સરીરમાં કેટલીએક જાતની બુરી ખ સહતો હોયે તેહવાં માણસને આપણે દેવ શામજીવું કારંણ કે ને બુરાં કાંમો કરનારછે તેજ દેવછે તે વીથે શાપુર ભરચીની ર વાએતમાં લખેલુંછે.

શ. — કેહવી ખસલતો રાખનારને દેવ કરી કેહવો જોઈએ ?

જ. — ગોસસો, લોભ, અદેખાઈ, ભુલીજવું, દુશમની રાખ નાર, શેહુવત, ગરરી, ઘણો વખત શુવું, અરસોશ કરવી, હરેક સારો કાંમમાં પછાત રહેવું, જુથું ખોલવું, ચોરી કરવી, દગો કરવો, બદ નજર કરવી, કોઈનું માથું ચાહાવું, મશખેરી કરવી, આલસાઈ કરવી, હરાંમખેરી કરવી અને છત કરવી હેવી ખસલત રાખનાર તેજ દેવછે.

ખા ખ રર મો .

ગાહંમખાર, રખીથવન, સરોશ, અને પ્રવરદેગાંનનાં
દાહાડાઓ વીસે સવાલ રર

શ. — ગાહંમખાર એ સમ્પદનો અરથ શું ? અને એક વર શનાં કેટલા ગાહંમખારછે ?

જ. — ગાહંમખાર એટલે એક બીજા શાયે શવાખનાં કાંમ માં શામેલ થવનો વખત અથવા શાયેદો હાંસેલ કરવાનો વખત અથવા એક જગો અથવા વખતે એકઠા થવું હોવો થાયેછે અને એક વરશનાં છ ગાહંમખારછે.

શ. — ગાહંમખારનાં નાંમો અને તેહનાં વખતો કેહો ?

જ. — દર ગાહંમખારનાં પાંચ દાહાડાછે પેહલો “ મએદીઓ

જરેમ ” તે અરદીએહુશત મહીનેને ખોરશેદ રોજથી, બીજો “ મ
એદીઓશહુમ ” તે તીર મહીનેને ખુરશેદ રોજથી, તરીજો “ પએ
તેશહુમ ” તે શેહરેવર મહીનેને આસતાદ રોજથી, ચોથો “ અ
ઈઆથરેમ ” તે મેહુર મહીનેને આસતાદ રોજથી, પાંચમો “ મ
એદીઆરેમ ” તે દુએમહીનેને મેહુરરોજથી, અને છઠો “ હુમર
પએથમેદેમ ” તે અહુનવદ ગાથાને દાહાડેવી તેવીશે ગાહંમખાર
ની આશરીનમાં લખેલું છે.

શ.—ખોદાતાલાએ એ છ ગાહંમખારમાં શું શું બનાવીભિછે ?

જ.—પેહુલા ગાહંમખારમાં આસમાંન પેદા કીધો બીજામાં
પાણી, તરીજામાં જમીન, ચોથામાં જાહાડપાંનો, પાંચમાંમાં ગોસ
પંદો, અને છઠામાં માણુશેને પેદા કીધાંછે ઈઆને ખોદાતાલાએ
એ શંધલી પેદાએશ પેદા કીધી અને તે ગાહંમખારોની ઈઆદ ક
રવાનો વખત મુકરર કીધોછે તે વીશે ગાહંમખારની આશરીનમાં
લખેલું છે.

શ.—દરએક ગાહંમખાર ઈજવાનો શવાબ શું છે ?

જ.—“ મએદીઓજરેમ ” ગાહંમખારનાં જશન કરનારને
હુજાર મેહુનડાં બચાં શાથનાં અશેા મરદોને આપીઆં હુએ તે
ટલો બદલો તે જોહાંનમાં તેહુનાં રવાંનને મલેછે.

“ મએદીઓશહુમ ” ગાહંમખારનાં જશન કરનારનાં રવાંન
ને તે જોહાંનમાં હુજાર ગાએ બચાં શાથની અશેા મરદોને આ
પી હુએ તેટલા સવાબનો બદલો મલેછે.

“ પએતેશહુમ ” ગાહંમખારનાં જશન કરનારનાં રવાંનને
તે જોહાંનમાં હુજાર ઘોડી બચાં શાથની અશેા મરદોને આપી હુ
એ તેટલો સવાબનો બદલો મલેછે.

“ અઈઆથરેમ ” ગાહંમખારનાં જશન કરનારનાં રવાંનને
તે જોહાંનમાં હુજાર ઊઠ બચાં શાથનાં અશેા મરદોને આપીઆં
હુએ તેટલો સવાબનો બદલો મલેછે.

“ મએદીઆરેમ ” ગાહું મબારનાં જશન કરનારનાં રવાંન ને તે જોહાનમાં હરએક જાતનાં હજાર ગોસપંદો અશો મરદોને આપીઆં હોએ તેટલા સવાબનો બદલો મલેછે.

“ હુમસપએથમએદેમ ” ગાહું મબારનાં જશન કરનારનાં રવાંનને તે જોહાનમાં અશો મરદોને તાજું ખાંનું પોહોચાડીજી હોએ તેટલા સવાબનો બદલો મલેછે તે વીશે ગાહું મબારની આશરી નમાં લખેલુંછે.

શ.—ગાહું મબારનાં નાંમે શા બિપરથી રાખેલાંછે અને એ નો અરથ શુંછે ?

જ.—દરએક ગાહું મબારનાં નાંમે તેવોનાં વખત અને રતું બિપરથી રાખેલાંછે.

“ મએદીએાજરેમ ” ઇઆને જર લીલોતરી અને બાહારનો વખત હોવો થાએછે એ વખતમાં જાહાડો અને હોવાંનોમાં રશ અને દુધનો વધારો થાએછે.

“ મએદીએાશહુમ ” ઇઆને પુર ગરમીનો વખત હોવો થાએછે એ વખતમાં ઘાંશ વગરેનાં ખોરાકનો વધારો થાએછે.

“ પએતેશહુમ ” ઇઆને અનાજ તથા મેવાનો વધારો થવા નો વખત હોવો થાએછે.

“ અઈઆથરેમ ” ઇઆને ગરમીની આખેરીનો વખત હોવો થાએછે અને એ વખતમાં માંણુશ તથા હોવાંનોમાં જોરનો વધારો થાએછે.

“ મએદીઆરેમ ” ઇઆને સરદી અને ફરશુદનો વખત હોવો થાએછે.

“ હુમસપેથમેદેમ ” ઇઆને રાત દાહાડો બરાબર થવાનો અને સરદી ગરમીનો બરાબર વખત અને ઇંજેશને આરાધનાં કરવાનો વખત હોવો થાએછે તે વીશે વીસપરદ ૧ લીમાં લખેલુંછે.

શ. — ગાહંમયાર કરવાનું ફરમાન આપણને કોણે કહી
ભી હતું ?

જ. — પેશદાદીઆન ટોલાનાં પાદશાહ જમશેદનાં વખતથી
આપણને ફરમાન મળીભી હતું તે વીશે શદર નજમમાં લખેલું છે.

શ. — ગાહંમયારનું જશન કેમ કરવું ?

જ. — વધું માંણશેએ એકઠા થાઈને કરવું વાજેબધે તે વી
શેની સામેતી એજ શબ્દ ભિપરથી જણાએછે ગાહંમયાર એટલે
એક બીજા સાથે સવાબમાં શાંમેલ થવાનો વખત હોવો થાએછે.

શ. — ગાહંમયારનાં જશનનું ખાંનું કેહવું બનાવવું જોઈએ ?

જ. — ગોસપંદોનાં દુધનું મીથું પકાવેલું ખાંનું બનાવવું હી
નનું ફરમાન છે તે વીશે ગાહંમયારનાં આશરંગાંનમાં લખેલું છે.

અવસતા.

પસેભીશ ગરેબુશ ઇઓએ હુશતહુ ફરા ભીરજદ પઈઅંધહો.

માએની.

દુધવાલાં ગોસપંદોનાં દુધનું પકાવેલું મીથું ખાંનું કરે.

શ. — રપીથવન કીહુ દાહાડે અને કેમ ઇજવી ?

જ. — ફરવરદીન મહીનો અને હોરમજદ રોજે રપીથવન
નો વખત સર થાએછે અને ફરવરદીન મહીનોને અરદીએહુશત
રોજે રપીથવનની ઇજેશને, દરન અને જશન કરવું અને તે હી
વશે નહી બનેતો રપીથવનનાં હીંગાંમમાં કોઈ પંણ રોજે રપીથ
વન ઇજાવવી એ જરૂરની ફરજ છે તે વીશે સદરનજમમાં લખેલું છે.

શ. — રપીથવનતો ફરવરદીન મહીનોને હોરમજદ રોજથી
સરથાએછે અને શરવે કોઈ અરદીએહુશત રોજે જશન કરેછે
તેનું કારણ શું ?

જ. — રપીથવનની જે આરાધનાં કરવામાં આવેછે તેહમાં
અરદીએહુશત અમશાસપંદની આરાધનાંને મલતીજ આરાધનાંછે
તેથી તેજ દીવશે કરવાને બેહુતર જણાએલુ શામજાએછે.

શ. — સરોશની આરાધના કરવાનું કારણ શું ?

જ. — સરોશને પ્રેસતોછે તે આએ દુનીઆમાં હુમેશાં શંકાઓની શંભાલ રાખનારછે અને માણસ ગુજરી જાયછે તેહનું સ્વાંન તરણ દાહડા આએ દુનીઆમાં રેહુછે તે વેલા સરોશ તે હુની શંભાલ કરેછે તેથી આપણને દર વરશે સરોશની નઈઅતે ઇજેશને વગરની શ્રીરીઆઓ કરાવવી જરૂરછે કે જેહને આપણે જોનદેહરવાં કરીને કેળયેછે ઇઆને આપણાં જીવતાં સ્વાંનની શ્રીરીઆ સરોશનાં નાંમથી આગમઅથી કરાવવી કે આપણાં મરણની વખતે તે સરોશ જલદીથી આપણાં સ્વાંનની શંભાલ રાખે તે વીશે સદર નસરમાં અને શરોશ ઇઅશતમાં લખેહુંછે.

અવસતા.

વીસપ નમાન સરઓશો પાએતે ઇઅજમએદે.

માએની.

તમાંમ ઘેહુરનો શંભાલ રાખનાર સરોશછે તેહને હુમે ઇઆદ કરીએછે.

શ. — પ્રવરદેગાંનનાં દાહડા એટલે શું ?

જ. — જે માણસો આએ દુનીઆમાંથી ગુજરી જાયછે તેઓનાં પવીતર પ્રોહરો આએ દુનીઆમાં પોતાનાં ખેશાવંદોનાં મકાંનમાં આવેછે અને રેહુછે તે દાહડાઓને પ્રવરદેગાંનનાં દાહડા કરીને કેહુછે.

શ. — પ્રવરદેગાંનનાં દાહડા કેટલાછે ?

જ. — દસ દાહડાછે અસપંદાર મહીનોને આસતાદ રોજ થીતે છેહુલા વહેશતોએશત ગાથા શુધી તે વીશે પ્રવરદીન ઇઅશતમાં લખેહુંછે.

અવસતા.

ઇઆડુ વીસાદ આઝિઅઈએંનતે હુમસપથમએદએમ પએતે સ્તુમ આઅદ અથર વીઅરેઅંતે દસ પએરે ખશાફનો.

(૧૬૯)

માએની.

જેવો (અશોશરોહરો) હમસપથમએદએમનાં વખત ઊપ
૨ મકાંનમાં આવેચ તેઓ તે જગોએ દશ રાત શુધી ૧૨વું હ
૨વું કરેચ.

શ.—૧૨વરદેગાંનનાં દાહાડા ઊપર પેહુલાં આપણને શું કરવું?

જ.—આપણાં ઘેહુરમાં એક હુલાએદી જગા સાશ અને પ
વીપતર કરવી તે વીશે નીરંગસતાંનમાં લખેલુંછે.

શ.—તે જગામાં શું રાખવું અને મુકવું ?

જ.—દર રોજ તાંજાં પુલ જેવો અને પવીતર પાંણી રાખ
વું કારણ કે જે જગામાં પુલ રલ અને પાંણી રાખેલાં હોએછે
તાંહાં પવીતર શરોહરો ખુશીથી રેહવાની ખાહુશ રાખેછે તે વીશે
૧૨વરદીન ઇઅશતમાં લખેલુંછે.

અવસતા.

અઓર વંધુહીશ ઊપશએત ઇઆપુ આપો ઇઆપુસચ ઊ
રઊઅરાપુ ઇઆપુસચ અશઓનાંમ ૧૨ઊઅશઇઓ એદ શરેતા
પએતે જનતાપુ અઇઅત અહમીઅ નમાને.

માએની.

જે મકાંનમાં ખુબ એહુતર પાંણી અને ઓરવરો મુકેલાં
હોએ તે જગોએ ખશુશન પવીતર શરોહરો ૧૨વું હ૨વું કમુલ
કરનારાં થાએચ.

શ.—અશોશરોહરો આપણથી શું ખાહુશ રાખેછે ?

જ.—હેવી ખાહુશ રાખેછેકે કોણ હમેને વખાંનેચ, આરા
ધનાં કરેચ, અને હદીઓ આપેચ તે વીશે અવસતામાં.

અવસતા.

કો નો સતેઊઆદ કો ઇઅજાએતે—કહમાએ નો તદ દા
થરેમ દઇઆદ.

માએની.

કોણ હોમોને વખાનેય કોણ આરાધેય—કોણ હોમોને હદી
ઓ આપેય.

શ.—૧૨વરદેગાંનનાં દાહાડાઓ ઊપર અશોરોહરોની નઈ
અતે શું કીરીઆ કરવી ?

જ.—આસતાદ રોજથી તે અનેરાંન રોજ શુધી દર રોજ
અરદાશરઅશ તથા સરોશની ઇજેશને, દરન, અને આશરંગાંન
કરાવવું અને માહારેસપંદ રોજે જશાંનની ઇજેશને, દરન, આ
શરંગાંન કરાવવું અને એ ૧૨વરદેગાંનનાં દાહાડામાં ગેતીખરીદ,
હોમનાં દરન, ૧૨વખશી અને ખાંનાં ઊપર સતુમ પઢાવવું અને
જે જગા ઊપર પુલ ૧૯ અને પાંણી રાખેલું હોયે તાંહાં આતશ
જારી રાખી તે ઊપર ખુશબોએ મુકવી તે વીશે નીરંગસતાંન અ
ને રવાએતમાં લખેલું છે.

શ.—ગાથાનાં દાહાડાઓમાં શું કીરીઆ કરાવવી ?

જ.—દર રોજ ગાથા, ગાહંમખાર અને અરદાશરઅશની
ઇજેશને, દરન, અને આશરંગાંન કરાવવું અને છેલા ગાથાને
દાહાડે રાતનાં હોશાંનગેહુમાં ગાથાની ઇઆદથી દરન આશરંગાંન
કરાવવું તે વીશે દારાખ હોરમજદીઆરની અને પેહલવી રવાએત
માં લખેલું છે.

શ.—છેલા ગાથાને દાહાડે હોશાંન ગેહુમાં કીરીઆ કરવાનું
કારણ શું.

જ.—એ દાહાડે પાંચલી રાતનાં પવીતર શરોહરોનું પાછું
તે જોહાંનમાં જવું થાયેછે તેથી તે વખતે તેઓની ઇઆદ કરવા
માં આવેછે.

શ.—અશોરોહરોની ઇઆદ કરવાથી શાએદો શુ ?

જ.—એ પવીતર શરોહરો શાંધલી દુનીઆની પેદાએશને હ
ર તરાહાંનો શાએદો પોહોઆડનારાંછે તેથી તેવોનની ઇઆદ કર
વી જરૂરછે તે વીશે વંદીદાદની ૧૯ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

નેજબંધએને ઊધરાડુ અશાંતિનાંમ ફરજિયાતીઓ વીસપાડુ
દામાંન સહિઅંધહુએતેશ.

માએની.

ગાલેઅ અથો ફરોહરો જે શંધલી પેદાએશને શાએદો પોહો
આડનારાંધે તેવોનને ઇઆદ કરચ.

શ.—ફરવરદેગાંનનાં દાહાડાઓમાં જીવતાં માંણુશોને શું
ફરજછે ?

જ.—એ દાહાડાઓમાં પોતાનાં દુનીઆઈ કાંમમાં ધણો
વખત રોકાવું નહીં અને દર રોજ પોતાનું તંન, મન, અને પો
શાક પવીતર રાખી પાંચ વખતની બંદગી કરવી અને બીજા અ
વસતાઓ પઢવા અને પેહુલા પાંચ દાહાડાઓમાં ઇજેશનેનો “ફરા
મરઓદ” નાંમનો કરદો અથવા બાહારશો અશેમવોહું પઢવી
અને ગાથાનાં દાહાડાઓમાં દરએક રોજ દરએક ગાથાનાં કર
દાઓ જે ઇજેશનેમાંધે તે પઢવા અથવા બાહારશો ઇઅથા અહુવ
એરીઓ પઢવી અને પતેત કરવી એ જરૂરની ફરજછે એ વીશે
બરજોર કાંમદીનની રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ.—ગુજરેલાં રવાંનોને કેમ ઇઆદ કરવાં ?

જ.—આપણાં માંએ બાપ અને બોજોરગ નેઆગાંનોનો
રોજગાર પડે તે દાહાડે તે રવાંનો પોતાનાં મકાંનમાં આવેછે તે
થી તેવોનને ખુશહાલ કરવાને વાસતે તે દાહાડે તેવોનની નઈઅ
તે ઇજેશને, દરન, અને આફરંગાન વગેરેની કીરીઆઓ કરાવવી
કે જોથી તેવો ખુશી થાઈ આપણી ઊપર સારી દોઆ કરેછે અ
ને આપણે જો તે દાહાડાઓની કીરીઆ કરવાને ભુલી જાઈએ તો
તેવો નાખુશ થાઈ આપણી ઊપર બદ દોઆ કરેછે તે વીશે સદર
નજમમાં લખેલુંછે.

ખા ખ ૨૩ મો .

ગાથા વીશે સવાલ. ૩

શ. — ગાથાનાં પાંચ દાહાડાઓનાં નાંમો શું છે ?

જ. — હુનુચ્છદ, ઊશતુચ્છદ, સપેનતોમદ, વોહુખશથર, અને વહુશતોએશત, એ પાંચ ફરેસતાઓનાં નાંમો છે તેથી રોજોનાં નાંમો રાખેલાં છે.

શ. — પાંચ ગાથા શાની ઊપર ઊપરી છે.

જ. — આપણાં રવાંનનાં સરદાર અને પાસખાંની કરનાર અને તે જોહાંનનાં મીનોઈ ખોરાક અને પોશાક આપણારા છે તે વીશે ઇજેશને પડે માં આવેલું છે.

અવસતા.

ગાથા હુ રેથરચ્છએતીશત પાથરઊચ્છએતીશચ મચ્છેનીઊશ ખરેથા હુસચ ઇચ્છા હુ નો હુનતે ઊરને ચઊચ્છએ ખરેથેમચ વ સતરેમચ.

માએની.

ગાથા હમારાં રવાંનનાં સરદાર અને પાસખાંની કરનાર અને મીનોઈ ખોરાક અને પોશાક આપણારા છે.

શ. — ગાથાઓની ઇચ્છાદ કરવી જોઈએ કે ?

જ. — હા આપણને દર વરશે ગાથાની આરાધનાં કરવાનું ફરમાન છે જો નહીં કરેતો ગુનેગાર થાય છે તે વીશે નીરંગસતાં નામો લખેલું છે.

અવસતા.

ઇચ્છો ગાથા હુ અસરાઊચ્છએ ઇચ્છારે દરાજો અપ તનુમ પચેરીએતે.

માએની.

કે એક વરસ દાહાડે ગાથાની ઇઆદ નહી કરેતો તે તના
કુર ગુનેહગાર થાએ.

ખા ખ ૨૪ મો .

જશનો, મીઅજદ અને હમકારા વીસે સવાલ. ૧૭

શ.—જશન એટલે શું અને તે કેટલાં છે.

જ.—જશન એટલે ખુશી, રાંમશની અથવા ખુશીની મજ
લેશ અથવા મોરાદને કેહુછે આપણાં કદીમ પેશદાદીઆંન પાદશા
હોનાં વખતથી હવે કાએદાછે કે જે રોજનું અને મહીનાનું ના
મ બરાબર એકજ આવે તે દાહાડાને જશનનો દાહાડો જાણવો
અને તે સેવાએ પંણ આપણાંમાં બીજાંની જશનોનાં દાહાડાંએ અ
ને અસલમાં આપણાં પાદશાહો જમશેદી નોરોજનાં જશનને ધ
ણું મોહોટું જશન ભંણતા હતા તે વીસે ૫૨હુંગે જોહાંગીરીમાં
લખેલું છે.

શ.—જમશેદી નોરોજ એટલે શું ?

જ.—આશ્તાબ એક વરસમાં બારે બુરજોમાં ૫૨છે અ
ને ૫૨વરદીન મહીનો અને હોરમજદ રોજે પાછો પેહુલા મેશ
રાશીનાં બુરજમાં દાખલ થાએછે તે દાહાડાને આપણાં પેશદાદી
આંન દોલાનાં પાદશાહ જમશેદે ધણાં બુબારક અને વરસનો ન
વો દાહાડો જાણીને શરવે કોઈને ખુશી રામશની કરવાને ૫૨મા
વીજી હતું અને પાદશાહી દરબારમાં મોહોટી ધાંમધુમથી જશન
કરીજી હતું અને ધણી બખ્શેશ કીધી હતી લોકોને ખોરાક અને
પાશાકો આપેઆ હતા અને કેદીઓને બંદીખાંનેથી છોડી મેલેઆ

હતા અને ધણાં દાહાડા શુધી ખુશી રાંમશની કીધી હતી અને જ
મશેદ પાદશાહનું નામ અસલ “જમ” કરીને હતું પંણ એ દા
હાડે પોતે શવારનાં એક નાંમીયું હીરા માંનકનું જડાવદાર તા
જ પોતાનાં માથા ઉપર મુકીને તખત ઉપર બેઠો અને શાંમને
થી શુરજની રોશની તે તાજ ઉપર પડી તેથી તે તાજ શુરીએની
મીસાલે ચલકવા લાગું તેથી લોકોને એ શુરીએની મીસાલે બંધે ત
રશથી રોશની નજર આવી તે જોઈને લોકો ધણાં ખુશી થાએ
આં અને “જમ” ની ઉપર “શીદ” શબ્દ વધારીને “જમશી
દ” કરીને નાંમ રાખીજી “શીદ” નો અરથ રોશની કરી થા
એછે તેથી તે દાહાડાને ધણાં બોલોરગી ભરેલો જાણીને “જમ
શેદી નોરોજ” કરીને નાંમ રાખીજી અને જશાંન કરવા લાગા
અને એજ પરમાણે દર વરશે જશાંન કરવાનો ધારો પાદશાહ
જમશેદનાં વખતથી હમેશાં ચાલું થાએઓ હતો અને તે પછેનાં
શંઘલા ઇરાણનાં પાદશાહો તેજ પરમાણે જશાંન કરતા હતા તે
છેક આપણાં છેલા પાદશાહ ઇઅજઢગરદ શુધી એ જશાંન કરવા
નો ધારો હતો તે વીશે શરશી વજરકરદ દીનીમાં અને ખુરહાને
કાતેમા લખેલુછે.

શ.—૧૨વરદીન મહીનોને ખોરદાદ રોજને ખોરદાદ સાલ
ખોદાએ કરી કેહુછે તેહનું કારણ શું ?

જ.—ખોરદાદ ૧૨સતોછે તે વરશ, મહીનાં દાહાડા અને
વખત ઉપર ઉપરીછે તેથી ખોરદાદ સાલ ખોદાએ એટલે ખોરદા
દ વરશનો સરદાર કરી કેહુએછે અને નવાં વરશનો પેહુલોજ
ખોરદાદ રોજ આવેઓછે તેથી એ દાહાડાને આપણે બોલોરગી
ભરેલો જાણીએછે કે આપણને એ વરશ ખુશી અને મુખારકી ભ
રેલું ગુજરે એટલા માટે એ દાહાડે જશાંન, ખુશી, અને રાંમશ
ની વધારે કરવામાં આવેછે તે વીશે એ રોજની આરાધનાનાં અ
વસતામાં તથા સદર નજમમાં આવેલુંછે.

શ. — ખોરદાદ સાલને દાહાડે આપણને શું કરવું જોઈએ ?

જ. — પોતાનું તન, મન સાફ રાખી બનીઆવે હેવાં શાફ કપડાં પેહુરી ખોદાતાલાની બંદગી કરવી અને હાવન ગેહુમાં નવ ખુરશેદની અને તરંણુ મેહુરની નીઆએશ કરવી અને રખીથવન ગેહુમાં તરંણુ ખુરશેદની અને એક મેહુરની નીઆએશ કરવી અને જુજરન ગેહુમાં તરંણુ ખુરશેદની અને એક મેહુરની ની આએશ કરવી અને દરન આશરંગાંન કરાવવું એ વીશે શાપુર ભરચીની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — ખોરદાદસાલને દાહાડે બીજું કંઈ થઈ જી હતું કે ?

જ. — ખોરદાદસાલને દાહાડે ગઈ જી મરદ, હોશંગ અને કે ખોસરો પાદશાહનો જનમ થાએઓ હતો, જનમેદ પાદશાહ મે હોત બંદ કરેઆં હતાં, ફરેદુન પાદશાહ પોતાનાં તરંણુ છોકરા એને મોલોકો વેહુચી આપેઆ હતા, મીનોએર પાદશાહ પોતાનાં મમાવા એરચનાં કીનાંમાં 'શલમ' અને 'તુર' ને મારેઆ હ તા અને કેખોસરો પાદશાહ અફરાસીઆબને મારેઓ હતો, કેખો સરો ગોપ્રનશીન થાએઓ હતો અને લોહોરાસપ પાદશાહ તખત ઉપર બેઠો હતો અને ગોશતાસપ પાદશાહ જરતોશતી દીન કબુલ કીધી હતી, ગોશતાસપે જરતોશતી દીનનો પ્રલાવો કીધો હતો અને જરતોશત પેગમબરે ખોદાતાલાથી એ દીન કબુલ કીધી હતી એ વીશે શરશી વજરકરદદીનીમાં અને રવાએતેદીનીમાં લખેલું છે.

શ. — ફરવરદીન મહીનો અને ફરવરદીન રોજનાં જશાંન ને મોહોટું શા મારે ગને છે ?

જ. — દર મહીનાનાં ફરવરદીન રોજે અશોફરોહરો આએ દુનીઆમાં આવે છે અને ફરવરદીન ફરેસતો રવાનો ઉપર સર દાર છે અને મહીનાં અને દાહાડાનું નામ એક આઈ જી છે તેથી એ દાહાડે પવીતર ફરોહરોની વધારે ઇઆદ કરવી ઘટે છે અને દો ખમાં આગલ જાઈ તેવોની ઇઆદ અને સતુતી કરવી જરૂર છે

તેથી મોટું જશન જાણીએ તે વીશે વંદીદાદ ૮ ની શરેહમાં અને શરશી વજરકરદમાં લખેલું છે.

શ.—તીર મહીનોને તીર રોજનાં જશનને મોહોટું શમ જોઈએ તેહનું કારણ શું ?

જ.—એ દીને ગાહંમખારનુખી જશનજોઈએ તેથી વધારે બોજો રગ જાણીએ અને વધી મીનોએહુર પાદશાહનાં વખતમાં અશર સીઆખ ઇરાણ ઉપર ચહડી આવીઓ હતો અને શવેઓ નહી તેહવારે મીનોએહુર શાયે શુલેહુ કીધી હતી અને તેહમાં હુવી શર ત કીધી હતી કે એક તીર મારવો અને તે તીર જાહાં શુધી જા એ તાહાં શુધી મીનોએહુર પાદશાહની હદ જાણવી તેથી દાનાવ લો કોએ હુકમતથી એક તીર બનાવેઓ અને તે તીર “આરેશ” નામનાં શખશે “તખરસતાન” નાં પાહાડ ઉપર ચહડીને તે તીર ઉગમન તરફ મારેઓ તે આશતાખની ગરમીની હવાથી તે તીર અરધો દાહાડો શુધી ઉડેઓ અને બાર કલાકને અમલે જોહુ નનાં દરીઆવની નજદીક પડેઓ અને અશરસીઆખ તાહાંથી લ શકર લેઈને પાછો ગીઓ તે દાહાડે તીર મહીનોને તીર રોજ હુ તો તેથી શરવે લોકોએ ખુશી થાઈને એ દાહાડે મોહોટું જશન કરીજી હતું તેથી એ દાહાડાને મોહોટો જાણીએ તે વીશે શરશી વ જરકરદદીનીમાં લખેલું છે.

શ.—મેહુર મહીનો અને મેહુર રોજનાં જશનને શા મા ટ મોહોટું જાણીએ ?

જ.—એ જશનને “મેહુરંગાન” અથવા “મેહુરંગાન” કરીને કેહુએ એટલે જીવની ઉપર પીઆર અથવા મેહુરખાંની ક રવી કારંણ કે જોહાક પાદશાહ લોકો ઉપર ધણો જોલમ અને ખુન કરતો હતો તેથી “કાવેઆહનગર” નામનો શખશ તમાં મ રધઅતની મદદથી ફરેહુન પાદશાહને લાએઓ હતો અને એ દાહાડે ફરેહુને જોહાકને પકડીને ‘દએમાવંદ’ પાહાડ ઉપર લેઈ

જાઈને મારેઓ હતો અને પોતે પાદશાહી તખ્ત ઉપર બેઠો હતો તેથી લોકોનાં જાનનો બચાવ થાએઓ હતો એટલા માટે ૫ રેડુન પાદશાહ અને તમામ લોકોએ એ દાહાડાને ધણે બોલોર ગ જાણી મોહાટું જશન કરીજી હતુ તેથી મોહાટું જશન જાણે છે તે વીશે શરશી વજરકરદ દીનીમાં લખેલુ છે.

શ.—‘જોહાક’ ને વાશતે તો આપણાં લોકોનો હુવો વી ચારછે કે તે જીવતોછે ?

જ.—જોહાકને ૫ રેડુન પાદશાહ ‘દેમાવંદ’ નામના પાહાક ઉપર બાંધેઓ હતો હુવું અરદાશરઅશની આશરીન જે પાન દમાછે તેમાં અને તેહુવીજ બીજ કેતાઓમાં લખેલુછે, પણ ઈ જશને ૯ માં જણાવેલુછે કે જોહાકને ૫ રેડુન પાદશાહ મારી નાખેઓ હતો તે વીશેનાં અવસતા :—

અવસતા.

ઈઅદ હે પુથરો ઊસ જઈઅત વીસો શુરઈઆડુ થેરતઓ નો ઈઓ જનદ અજેમદહાકેમ.

માએની.

(આથવીઆંનનાં તોખમથી) કે તે છોકરો એજમતી મ કાંનનો રાખનાર બોલોરગ ૫ રેડુન પેદા થાએઓ જોણે જોહાક ને મારેઓ.

શ.—આદર મહીનો અને ૫ રવરદીન રોજને આપણાં લોકો જશાંન શા માટે કેહુછે ?

જ.—જેમ ૫ રવરદેગાંનનાં દાહાડાઓમાં અશોરરોહરો આ એ દુનીઆમાં આવેછે તેમજ દર ૫ રવરદીન રોજે અને આદર મહીનો આખો આવેછે તેથી એ ૫ રવરદીન રોજને અશોરરોહરો રોની બાબદમાં ધણે મોહાટો ૫ રમાવેલોછે અને કોઈ જરતોશતી ગુજરે તેહુનો દાહાડો, મહીનો, અને વરશ ખબર નહી પડતો એ

જ દાહાડો રાખવો એ ધરમનું ફરમાન છે અને તેમજ કોઈ જ રતોરાતી ગાથાનાં દાહાડાઓમાં ગુજરે તેહનાં દર મહીનાંનો રોજ પણ દર ફરવરદીન રોજ રાખવો તેથી એ દાહાડાને મોહા હોઈ ફરમાવેલો છે તેટલા વાસતે આપણાં લોકો આદર મહીનાં માં અશોરશોહરોની મર્ધવ્યતે મીઅનદ અને જશાંન કરે છે તે વીશે વંદીદાદની ૮ મી શરૂહમાં લખેલું છે.

શ.—દયે મહીનાંમાં કીહુ દાહાડે જશાન કરવું ?

જ.—આપણાં ધરમ પરમાણુ “દયે” ફરસતા ઇઆને “દયે” રોજ તરણુ છે દયેપઆદર એટલે આદરની આગમમ નો દયે બીજો દયેપમેહુર એટલે મેહુરની આગમમનો દયે અને તરીજો દયેપદીન એટલે દીનની આગમમનો દયે એ તરણુ દયે અને હોરમનદ પોતે મલી એઆર દાહાડા જશનો કરવાં રવા છે કારણ કે જે મહીનાં અને રોજનું એક નામ આવે તે દાહાડે જશાન રામનવું તે વીશે ફરહંગે જોહાંગીરીમાં લખેલું છે.

શ.—દયે મહીનાંમાં બીજુબી જશાંન છે કે ?

જ.—હા દયેમહીનો અને ગુરશેદ રોજ પેગમબર જર તોશતનાં ગુજરવાનો દાહાડો છે તેથી એ દીવશે તે સાહુબનાં પવી તર ફરહરને ઇઆદ કરવાને શાર જશાંન વગેરેની કીરીઆ કરવી જરૂર છે.

શ.—આપણાં લોકો જશને સદેહ કરીને કેહુ છે તે કીહુ દાહાડે અને તે શાંનું જશાંન છે ?

જ.—સદેહ એટલે આતશનો શઓલો અથવા રોશનીને કેહુ છે, બહમન મહીનો અને આવાં રોજ જશનેસદેહનો દાહાડો છે એટલે એ દાહાડે હોશાંગ પાદશાહ પોતાનાં ખાસ લોકો શાયે જંગલ તરફ જતો હતો તેહવામાં એક અનદહા તેહને માલમ પડ્યો તેજ વખતે હોશાંગે એક પથર તેહની ઊપર માર્યો પણ તે પથર શાંરને લાગો નહી અને બીજા પથર શાયે અથડ્યો.

તેમાંથી આતશ રોશન થાયેઓ અને ગાંશ શલગી ઊઠી તેથી
 ધેલો સાર મરી ગીઓ તે જોઈ હોશંગે કહીઊકે એ આતશ ખો
 દાઈ નુરછે અને એણે માહારા દુશમનને મારેઓછે તેથી તે દા
 હાડે રાતનાં તાંહાં રહુઓ અને આતશ રોશન થીધો અને જશ
 ન, ખુશાલી થીધી અને પછે તે આતશને લાવીને શારી જગા ઉપ
 ર રાખેઓ તે દાહાડેથી એ જશન કરવાનો રેવાજ ચાલેઓ હ
 તો અને એ દાહાડે આતશોને ધણું રોશન કરતા હતા તે વીશે
 શરશી વજરકરદદીની અને શાહનાંમાંમાં લખેલુંછે.

શ.—મીઅજદ અને આશરીનગાંન એટલે શું ?

જ.—મીઅજદ એટલે ખુશીની મજલેસ અને આપણું લે,
 કો જશનની મીઅજદ કરેછે તેહુને પાંણ કેહુછે અને આશરીન
 ગાંન એટલે દોઆઓ ઇઆને દોઆ કરવાની શીરીઆઓ.

શ.—દરએક મીઅજદ અને જશનનાં કાંમમાં કેટલાં
 માંણશ જોઈએ ?

જ.—એણાંમાં એણાં તરંણ માંણશોની જરૂરછે કારંણ
 કે આપણું ધરમ પરમાંણે તરંણ માંણશની મજલેસ અથવા
 અનજુમન કેહુવાએછે અને તેમ જશનની શીરીઆ કરે તે જગો
 માં દશ હજાર અશોરરોહરો પોહુએછે તે વીશે દાદસતાને દીની
 માં લખેલુંછે.

શ.—મીઅજદ અને જશનનાં કાંમમાં કેહવાં માંણશો
 જોઈએ ?

જ.—ધણું પવીતર હોએ તો તે શીરીઆનું કાંમ ખોદાતા
 લા પસંદ કરેછે અને મીઅજદ અને જશનનાં કાંમમાં બુરાં માં
 ણશો શાંમેલ થાયેઆં હોએતો તે શીરીઆનું કાંમ નકામું ગણા
 એછે તે વીશે દાદસતાને દીનીમાં લખેલુંછે.

શ.—હમકારા એટલે શું તેહુનાં નામો કેહો ?

જ.—હમકારા એટલે શાયે કાંમ કરનારા ઇઆને એક

બીજાનાં કાંમમાં શાંબંધ રાખનારા અને તેતરીશે રહેસતા અને રોજોછે જેમકે હારમજદ દએપઆદર, દએપમેહુર, દએપદીન—બહમન, મેહુર, ગોશ, રામ—અરદીએહુશત, આદર, સરેશ, એહુરાંમ—શેહરીવર, ખુર, મેહુર, આસમાંન, અનેરાંન—અસપં દારમદ, આંવાં દીન, અરદ, મારેસપંદ—ખુરદાદ, તીર, અરદાશ રૂઅશ, ગોવાદ—અમરદાદ રશને આશતાદ જમીઆદ.

ખા. ખ રપ મો .

ગેતીખરીદ, જેનદેરવાંન અને હુમાએશત વીશે સવાલ. ૫

શ.—આપણાં ધરમમાં ગેતીખરીદ કરીને કેહુછે તે શું ?

જ.—ગેતીખરીદ એટલે આએ દુનીઆંને વેચાતી લેવી ઇ આને આએ દુનીઆંમાંથી તે જોહાંનને શાર સવાબ અને નેશીનાં કાંમો મેલવવાં અને ઘણી પવીતરાઈ અને શાંભાલથી એ મોએદા દ દાહાડા શુધી તેહુનાં કાએદા પરમાંણે ઇજેશનેની કીરીઆ કરે છે તેહુને ગેતીખરીદ કરીને કેહુછે.

શ.—ગેતીખરીદ કરનાર અને કરાવનારને શું શાએદો ?

જ.—જે વેલા ગેતીખરીદ કરાવનાર માંણુશ આએ દુની આંમાંથી ગુજરી જાયેછે તેહુવારે તરીજે દાહાડે બાંમદાદ વખતે તેહુનું રવાંન ચીનવદ પુલની નજદીક પોહાએછે તે વેલાએ તેહુ ને શામણે લેવાને શાર ઘણાં રવાંનો આવેછે અને ખુશીથી તેહુ ને તે જોહાંનમાં તેહુની જગેએ પોહાઆડેછે તે વીશે સદરખુનદહુ શમાં લખેહુંછે.

શ.—આપણાં ધરમમાં જેનદેરવાંન કરીને કેહુછે તે શું અને તે કેમ કરેછે ?

જા.—જેનદેરવાંન એટલે જીવતાં રવાંનની ઇચ્છા કરવી અને એક માંણશ ગુજરી જાયછે અને તેહુની ચિઆર દાહાહાની અથવા વરશ દાહાહાની જે કીરીઆઓ કરવામાં આવેછે તેજ ૫ રમાંણે જીવતાં માંણશની શાંધલી કીરીઆઓ કરેછે તેહુને જેનદે રવાંન કરી કેહુછે અને તેમ કરવાની ફરજ છે કે જો શકતીવાં ન માંણશ હોએતો દર વરશે કરે અને શકતી નહી હોએતો પોતાની જીવદગીમાં એક વખત કરે અને તેમ કરવાથી કળ એ લાહીથી તે માંણશ મુસાફરીમાં ગુજરે અને તેહુની તરંણ દાહાહાની કીરીઆ નહી બનેતો તે જેનદેરવાંનની કીરીઆ તે વખતે તેહુને મદદ કરેછે અને તેમ કરવાનો મોટો શવાબ છે તે વીશે શાપુર ભરચીની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ.—આપણે દોવાજદેહ હુમાએશ કરી કેહુએચ તે શું અને તે કોણને કરવી જોઈએ ?

જા.—દોવાજદેહ હુમાએશ એટલે બાર ફરસતાઓની આશનાં કરવી અને તે નાંધલી અને મોહુટી એ તરંહની કેહુવા એછે નાંધલીમાં ૧૪૪ ઇજેશને અને ૧૨ વંદીદાદ કરવામાં આવે છે અને મોહુટીમાં ૧૪૪ ઇજેશને અને ૧૪૪ વંદીદાદ કરવામાં આવેછે અને તે ખશુશાંન ઓરતોને કરાવાની જરૂર જનાવીછે તે વીશે શાપુર ભરચીની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ.—તે બાર ફરસતા કીહા અને ઓરતોનેજ કરાવાનું કારંણ શું ?

જા.—હોરમજદ—તીર—ખુરશેદ—મોહુર—આવાં—આદર—ખોરદાદ—અમરદાદ—અસપંદાર—ગોવાદ—સરોશ—અરદાફરઅશ—એ બાર ફરસતાઓએ અને ઓરતોથી દસતાંનની જાલવણી બરાબર રીતે નહી થાય હોએ અને દસતાંનમાં બિપર જણાવેલા ફરસતાઓને શવાધીન કીએલી ચીજોની ઘટતી જાલવણી નહી થવાઈ હોએ અને તેહુવી ચીજોને અડકેતો તેહુનાં ગુનાહની

મારીને શાસ્ત્ર એ શરૂસતાઓની ઇચ્છા કરાવે તે વીશે શાપુર ન રચીની રવાએતમાં લખેલું છે.

ખા ખ રક મો.

વરસીઓ અને નીરંગદીન વીશે સવાલ. ૪

શ. — આપણી દીનમાં વરસીઓ કરીને કેહુ છે તે શું ?

જ. — અવસતામાં વરસા, બાલને કેહુ છે એક ઘોઘા કે જે શંઘલો શરૂદ હાએ છે તેહુનાં પુછડાંનાં બાલોને શ્રીરીઆ કરી કાતરી લેઈને તેહુનાં તરણ અથવા પાંચ બાલો લેઈને શુનાં અથવા રૂપાં વગરની વીટી શાયે બાંધીને ઇજેશને વંદીદાદ વગેરેની શ્રીરીઆનાં કાંમમાં વાપરે છે અને તે નહી હાએતો કાંમ અટકે છે તે બિપરથા તે ઘોઘાને વરસીઓ કરી કેહુ છે.

શ. — એ વરસીઓ કાંઈ બીજાં કાંમમાંથી આવે છે કે ?

જ. — હા : જે માણસ રીમન થાએ છે તેહુને પવીતર કરવાને શાસ્ત્ર જે નીરંગ તેહુને પાએ છે અને જેથી તેહુને પવીતર કરે છે તેહુમાં પેહલાં વરસીઆનાં નીરંગની જરૂર પડે છે અને તેમ જ જેવો બરશનુમ લીએ છે અથવા નોન નાહુ છે તેવોને પંજ તે નીરંગ પાએ છે અને તે વરસીઆનો નીરંગ જાહાલવાનું શરૂમાં વંદીદાદ ૧૯ માં આવેલું છે :—

અવસતા.

ગઓ મેજેમ અઈઅસોએશ જરથુશતર ગઓમ પએર બિ બશાનેમ બેબદરેમ દાએતીઓ કેરેતેમ.

માએની.

અએ જરતોશત તું વગર ખસી શીધેલો જવાંન બલદ જે શ્રીરીઆ શીધેલો હાએ તેહને નીરંગ લે ઇઆને જાહાલ.

શ.—ઘોધાનેજ વરશ ઇઆને બાલ લેવાનું ૧૨માંનછેકે ?

જ.—ઘોધાને ઇઆ ઘોડાને બાલ લેવાનું ૧૨માંનછે તે શે વાએ બીજાનો નહી તે વીશે નીરંગસતાંનમાં લખેહુંછે.

અવસતા.

ગેજીશ વા અસપહે વા વરસહે.

માએની.

ઘોધા ઇઆ ઘોડાને વરશ ઇઆને બાલ લેવો.

શ.—આપણાં લોકો નીરંગદીન કરેચ તે શું ?

જ.—નીરંગદીન એટલે દીનની શ્રીરીઆ; જે માંણશ પોતા ને નાંમે તે શ્રીરીઆ કરાવેછે તેહને નાંમે પેહુલાં એ મોએદો નવ રાતનું અરસનુમ લીએછે તેહમાંથી પરવારીને દીન છ શુધી તેહ ને નાંમે ઇજેશને કરેછે પછે છકે દાહાડે એક હાંડો પવીતર કરી આતરા આગલ શુખવીને પેહુલાં વરશીઆનો નીરંગ લીએછે અ ને તે હાંડાંમાં નાંમેછે પછે બીજા તરીરા એઆલીશ ઘોધા મંગા વી રાખેછે તેહને નીરંગ જાહાલીને તે હાંડો ભરેછે પછે એક બી જો હાંડો પવીતર કરી પાંણીથી ભરેછે પછે તેજ દાહાડે રાતનાં હોશાંન ગેહુમાં સરોશ ૧૨સતાની અશનુમનથી વંદીદાદ કરેછે તાંહાં પેલી નીરંગ અને પાંણીનો હાંડો ઢાંકીને હીદોરા આગલ મુ કેછે પછે પહતાં પહતાં જે જે જગોએ નીરંગ અને પાંણીનો હાં ડો હુગાડીને જોવાનું ૧૨માંનછે તે જગોએ બંધે મોએદો જોતા જાએ અને શ્રીરીઆ કરતા તાએછે એ પરમાંણે વંદીદાદની શ્રી રીઆ તમાંમ પુરી કરેછે તેહને નીરંગદીન કરીને કેહુંછે અને તે શ્રીરીઆ શીધેલો નીરંગ જરતોશતીઓનાં પીધામાં આવેછે અને

એ શંઘલી કીરીઆ કરતી વખતે ઘણી પવીતરાઈ અને ચોકસાઈ રાખવામાં આવે છે અને એ કીરીઆ કરવાનાં કાંમની તપાશમાં દશતુર મેળેદો બેસે છે અને ઘણીજ શાંભાલ અને ગાંમની રાઈથી કીરીઆ કરાવે છે તે વીશે કાંમદીન શાપુર અને કાંમાં વોહોરાની રવાએતમાં લખેલું છે.

ખા ખ ૨૭ મો .

રીમની તથા નસરા વીશે સવાલ. ૧૮

શ.—આપણી દીનમાં નસરા કેટલી જાતનાં ગણાયે છે ?

જ.—પાંચ તરાહનો તેમાં શરવેથી મોહોદો માંણશ ગુજ રહે તેહની ઊપર લાગુ પડે છે તે અને તેથી ઊતરતો શુવાવરી ઓરતનો છે અને તેથી ઊતરતો દશતાનની ઓરતનો છે અને તેથી ઊતરતો મરદ ઓરતની નજદીક જાયે છે તે છે અને તેથી ઊતરતો છેક હલકો કુદરતી હાજતે જાયે છે તે છે કે તે શખશનેબી તુરત કુશતી પાદીઆખ કરવાની તાકીદ છે તેમ કરેતો પવીતર ગણાયે.

શ.—આમડાંનું કપડું રીમન થાઈજી હુએ તે કેમ પાક થાયે ?

જ.—તેહની ઊપર કોઈબી તરાહની રીમન ચીજની રશી અથવા દાહાગ લાગો હુએતો તે અપવીતર છે અને કાંઈ દાગ ન હો લાગો હુએતો તેહને તરંણ મરતએ નીરંગ, ખાક અને પાંણીથી ઘોઈને પાક કરીને તરંણ મહીનાં શુધી તડકાંમાં રેહવા દીએ પછે તે પવીતર ગણાયે છે તે વીશે વંદીદાદની ૭ મી પરગર દમાં લખેલું છે.

શ. — રૂઢી તથા ઊનનું કપડું રીમન થાયેલું હોયે તે કે
મ પાક થાયે ?

જ. — તેહુની ઊપર કોઈ રીમન ચીજની રસી અથવા દા
હાગ લાગો હોયેતો તે પાક થાયેજ નહીં પણ દાહાગ નહીં લાગો
હોયેતો તેહુને છ મરતયે નીરંગ, ખાક, અને પાંણીથી ઘોઈને છ
મહીનાં શુધી તડકાંમાં રાખેતો તે પવીતર થાયે તે વીશે વંદીદા
દની ૭ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ. — રીમન કપડાં પાક થાયેઆ પછે તેહુને કોણ પેહુર ?

જ. — રીમન થાયેલાં કપડાંને આપણાં લોકો ઊપર જણા
વેઆ પરમાંણે પવીતર કરી લેતાજ નથી પણ જો લીયેતો તે ક
પડાંને દશતાંનવાલી એરતે દશતાંનની જગોએ વાપડવાં તે શેવા
એ કોઈ પણ જગોએ કાંમમાં લેવાં નહીં તે વીશે વંદીદાદની પાં
ચમી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ. — લાકડાં ઊપર નસો પડેઓ હોયે તે પવીતર થાયે કે ?

જ. — તે લાકડાંને નસાની જગોથી એક બાજુ બરાબર એ
તરફથી કાપી નાંખે કે તે અપવીતર છે, અને બાકી રહેલાં લાકડાં
ને પાંણીથી ઘોઈને એક વરશ શુધી તડકાં અને થાડમાં રાખે પ
છે તેહુને કાંઈ જુદાં કાંમમાં વાપડે પણ આતશ ઊપર મુકે નહીં
અને તેહુવાંજ બીજાં પવીતર કાંમમાં વાપરે નહીં તેથી આપણાં
લોકો તેહુવાં લાકડાંને પવીતર કરી લેતાજ નથી એ વીશે વંદીદા
દની ૭ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ. — અનાજ અથવા ધાંસનાં ઢગલા ઊપર નસો પડેઓ
હોયે તે કેમ પવીતર થાયે ?

જ. — તેહુવા અનાજ અને ધાંસને આપણાં લોકો પવીતર
કરી લેતાજ નથી પણ જો લેવા માંગેતો તે ઢગલા ઊપર જે જ
ગોએ નસો પડેઓ હોયે તે જગોની આતરફથી એ બાજુ બરાબર
૨ કાહાડી નાંખે કે તે અપવીતર છે અને બાકીનાં પાંણીથી ઘોઈ

તે એક વરશ શુધી હુલાએદો રહેવા દીએ અને પછે તે અનાજ ને દીનદારો નહીં ખાએ પણ કોઈ બીજાઓને આપે અને તેમાં સ પણ ધરમની કીરીઆઓમાં આવતાં ગોશપદોને નહીં ખવાડે તે વીશે વંદીદાદની ૭ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ.—કોઈબી જાતની ધાતું રીમન થાઈ હોએ તે કેમ પવીતર થાએ ?

જ.—શુનું અથવા શુનાંની જનશ રીમન થાઈ હોએ તો તે હુને એક મરતએ નીરંગથી અને એક મરતએ ખાકથી અને એક મરતએ પાંણીથી ઘોએતો તે પવીતર થાએછે તેજ પરમાંણે રૂપાંને એ મરતએ ઘોએતો પવીતર થાએછે અને લોડું, કાંશુ, પીતલ, અને તાંબું એ ચીજોને તરંણુ તરંણુ મરતએ ઘોવાથી પવીતર થાએછે અને શલાડને ચેઆર મરતએ ઘોવાથી પવીતર થાએછે અને પથરને છ મરતએ ઘોવાથી પવીતર થાએછે અને મોતી અને બીજોરનું વાશન અને ગોહર, માંનક, હીરા હુવી જનશ રીમન થાએ તો તરંણુ મરતએ ઘોઈ લીએ એ શંઘલી ચીજોને પેહુલાં નીરંગથી પછે ખાકથી અને પછે પાંણીથી ઘોઈ લીએ અને મીટીનું વાશન હોએ તે પવીતર થાએજ નહીં એ વીશે વંદીદાદની ૭ મી પરગરદમાં તથા તેહુની શરેહમાં લખેલું છે.

શ.—રીમન થાએલી શંઘલી જનસોને જુદી જુદી રીતે ઘોવાને ૧૨માવીઝિય તેહુનું કારંણુ શું ?

જ.—આપણને એ વીશે એટલી વાત ઘેઆંનમાં રાખવી જોઈએય કે જે ચીજની અંદર પાંણી અથવા તેહુવીજ બીજી ચીજો જલદીથી દાખલ થાઈ શકેછે તેહુવી ચીજો વધારે અપવીતર થાએછે તેથી તેહુને વધુ મરતએ ઘોવાને ૧૨માવેલું છે અને જે ચીજ બંધ અને મજબુત બરછે તેહુમાં પાંણી વગરેની ચીજો દાખલ થાતી નથી તેથી તેહુવી ચીજોને ઓછી મરતએ ઘોવાથી તે પવીતર થાએછે એટલા માટે તશાવત ૧૨માવેલો છે.

શ. — કોઈ માણસ નસાને અડકી જી હોય તે કેમ પવીતર થાય ?

જ. — તેહને અડકે તો તે માણસને બરસનુમ લેવું ઇચ્છાને રીતન નાહાવાની જરૂર છે તે વીશે વંદીદાદની ૮ મી પરગરદ માં લખેલું છે.

શ. — કોઈ માણસે નસાની ચીજ ખાધી હોય તે કેમ પવીતર થાય ?

જ. — કોઈ પણ રીતે માણસથી નસાની ચીજ ખવાઈ હોય તો તે હમેશાં અપવીતર ગણાય છે તે વીશે વંદીદાદની ૭ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ. — ગોસપંદે નસાની ચીજ ખાધી હોય તે કેહવારે પવીતર ગણાય ?

જ. — તે ગોસપંદનાં દુધ વગરની કાંઈ પણ ચીજ એક વરસ દાહાડો શુધી ખાવી નહીં અને પવીતરાઈનાં કાંમમાં વાપરવી નહીં પણ એક વરસ પછે તે ચીજો પવીતર ગણાય છે તેહવારે કાંમમાં લાવવી તે વીશે વંદીદાદની ૭ મી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ. — જે જમીન ઉપર નસો પડે તો હોય તે જમીન ઉપર ખેતીવારી કરવી કે નહીં ?

જ. — એક વરસ શુધી તે જગા ઉપર કાંઈ કરવું નહીં પણ એક વરસ પછે તે જમીન ઉપર ખેતીવારી કરવી પણ જે જમીનમાં નસાને દાટે તો હોય તે જમીન ઉપર કાંઈજ કરવું નહીં જો તાંહાં ખેતીવારી કરે તો ખોટો ગુનાહ છે તે વીશે વંદીદાદની ૬ થી પરગરદમાં લખેલું છે.

શ. — તલાવનાં પાણીમાં નસો પડે તો હોય તે કેમ પાક થાય ?

જ. — તલાવમાં નસો પડે તો તે જગોનું પાણી એ હારે તરફથી છ કદમ બરાબર દુર શુધીથી અપવીતર છે તેથી તે

હેમાંથી નસાને કાહાડીને પછે તે તલાવનાં પાંણીમાંથી અરધો ભાગ ઇચ્છા તરીજો ભાગ ઇચ્છા ચોથો ભાગ ઇચ્છા પાંચમો ભાગ પાંણી કાહાડી નાંખે અને બાકીનું પાંણી પવીતર ગણાયેછે તે વીશે વંદીદાદની ૬ ઠી પરગરદમાં લખેલુંછે.

શ. — કુવામાં નસો પડેઓ હોયે તે પાંણી કેમ પવીતર થાયે ?

જ. — તે કુવામાંથી નસાને બાહુર કાહાડે અને પછે તે કુવાનાં પાંણીમાંથી અરધો ભાગ ઇચ્છા તરીજો ભાગ ઇચ્છા ચોથો ભાગ ઇચ્છા પાંચમો ભાગ કાહાડી નાંખે તો તે બાકી રહેલું પાંણી પવીતરછે તે વીશે વંદીદાદની ૬ ઠી પરગરદમાં લખેલુંછે.

શ. — કુવામાં કોઈ માંણશ પડીને ગુજરી જાયેછે તે કુવાને આપણાં લોકો તેર મહીનાં શુધી વાપરતા નથી તેહેનું કારણ શુ ?

જ. — જો કુવામાં કોઈ માંણશ પડીને ગુજરી ગીજી હોયે તો ખશુશન તેહેની રશી અથવા લોહી હુવી ચીજો તે પાંણી શાયે આંમીજ થાયેછે તેથી તે કુવાનું સંઘલું પાંણી કાહાડી નાંખીને તે કુવાને આશતાબની રોશનીથી શુખવી નાંખવો જોઈયે તેમ કુવામાંથી સઘલું પાંણી કાહાડી નખાતું નથી અને વહી તે રીમન પાંણીને દુર લેઈ જાઈને હેલાયેદી જગોમાં ઘોરવું જોઈયે તેમ બનતુ નથી તેહેવા સબબથી આપણે તેહેવા કુવાને તેર મહીનાં શુધી વાપરતા નથી અને વહી ઘણી જગોએ કુવાઓને અંદરથી લાકડાંથી બાંધેલા હોયેછે તેથી તેહેને પણ તેર મહીનાં શુધી વાપરતા નથી તે વીશે વંદીદાદ ૬ માં અને તેહેની શરેહમાં પણ થોડો ખેલાસો લખેલોછે.

શ. — વેહેતાં પાંણીમાં નસો પડેઓ હોયે તે કેમ પવીતર થાયે ?

જ. — વેહેતું પાંણી તરણ કદમ નીચેથી અને છ કદમ બીજી તરફથી અને જો તરફ નસો ઘડરાડાતો હોયે તે તરફથી નવ કદમ અપવીતરછે અને નસાને બાહુર કાહાડેઆ પછે તે પાં

ણી તરંણ મરતએ ઊપર નીચે થવાથી અને ચાલી જવાથી પવી તર થાયેછે તે વીશે વંદીદાદની ૬ દી પરગરદમાં લખેલુંછે.

શ.—ગુજરેલાં માણુશને જમીનમાં દાટવાં કે નહીં ?

જ.—નહીં તેમ કરવાનો ગુનાહુછે અને તેમ કરવાથી તે જમીનનો સાહુબ ધણો નાખુશ થાયેછે બલકે જમીનમાં કોઈએ નસાની ચીજ દાટી હુએ તેહને કાઢાડવાનો મોટો સવાબછે તે વીશે વંદીદાદની ૩ જ પરગરદમાં લખેલુંછે.

શ.—જમીન અથવા જમીનનો સાહુબ શાથી ખુશી રેહુછે ?

જ.—પેહુલું જે જગો ઊપર દરેમેહુરો અને આતશ બેહુ રાંમેનાં મકાંનો બાંધેલા હુએ અને તે જગો ઊપર અશેા માંણુશેા પવીતરાઈ ભરેલાં કાંમે કરે અને અવસતાનાં કલાંમે પઢે, બીજું જે જગો ઊપર અશેા મરદોનાં રેહુવાનાં મકાંનો બાંધેલા હુએ અને ગોસપંદોનું ફરવું હરવું હુએ, તરીજું જે જગા ઊપર ખેતીવાડીનાં કાંમે કરતા હુએ અને બાગોમાં પાંણી ચલાવતા હુએ, ચોથું જે જગા ઊપર ગાએ ગોસપંદોનું રેઠાંન હુએ અને તાંહાં ગોસપંદોનાં બચાં પેદા થાયે અને પાંચમું જે જગો ઊપર ગોસપંદોને ચરવાનાં ચારીઆં કીધેલાં હુએ તેહવી જગાએ હુમેશાં ખુશી આપનારી અને શારા દેખાવ વાલીઓછે તેથી તે જગા અને જમીનનો ઊપરી જે “અસપંદાર” અમશાસપંદછે તે ખુશી રેહુછે તે વીશે વંદીદાદની ૩ જ પરગરદમાં લખેલુંછે.

ખા ખ ર ટ મો .

તરીશે રોજનાં તરીશે પ્રેશતા કહી ચીજો ઉપર ઉપરી
છે અને બાર મહીનાનાં નાંમે શા ઉપરથી
રાખીઆંછે તે વીશે સવાલ. ૨

શ.—તરીશે રોજનાં તરીશ પ્રેશતાઓ કેહી કુહી ચીજો
ઉપર ઉપરીછે ?

જ.

- ૧ અહુરમત્તદ એ ખોદતાલાનું જાતી નાંમછે અને તે ખં
ધે જોડાનને પેદા કરનારોછે.
- ૨ બહુમન એ અકલનો વધારો કરનાર અને ગોશાને દુર
કરનાર અને ગોસપંદો ઉપર ઉપરીછે.
- ૩ અરદીએહુશત એ સવાખનો વધારો કરનાર અને એહુશ
ત અને આતશ ઉપર ઉપરીછે.
- ૪ શેહુરીવર એ પાદશાહોને ખોરાદ આપણાર અને ખનાં
નાંમે વધારો કરનાર અને દરવીશોની પરવરેશ કરના
ર અને શાંધલી ધાતુઓ ઉપર ઉપરીછે.
- ૫ અસપંદાર એ સારી મનશાની, સખાવત કરનાર અને
જમીન ઉપર ઉપરીછે.
- ૬ ખોરદાદ, એ વરશ, મહીનાં, દાહાડા, વખત, અને પાણી
ઉપર ઉપરીછે.
- ૭ અમરદાદ, એ હરેક જાતનાં ટોલાનો વધારો કરનાર
અને જાહાડો ઉપર ઉપરીછે.
- ૮ દએપ આદર, એ દાદ અને ઈનસારનાં કાંમે ઉપર ઉ
પરીછે.

- ૯ આદર, એ માણુશેને નુર આપવા ઊપર અને આતશ ઊપર ઊપરીછે.
- ૧૦ આંવાં, એ પાંણી ઊપર અને ચોરતોને દુધ અને મર દોને જોરનો વધારો કરનારછે.
- ૧૧ ખુરશેદ, એ શુરીએ ઊપર તથા રોશની અને ગરમી ઊપર ઊપરીછે.
- ૧૨ ખોહાર, એ ચંદર ઊપર અને ગોસપંદોનાં તોખમ ઊપર ઊપરીછે.
- ૧૩ તીર, એ વરશાદ અને વાદલાં ઊપર ઊપરીછે.
- ૧૪ ગોશ, એ ગોસપંદોનાં રવાંન અને તન ઊપર ઊપરીછે.
- ૧૫ દએપનેહુર, એ જોલમ, ગમ, દરદ, અને દુખને દુર કરવા ઊપરછે.
- ૧૬ નેહુર એ રવાંનોનાં હુસાખ શુમાર કરવા ઊપર અને પીચ્ચાર રાખવા ઊપર અને જંગલની પાસાંની કરવા ઊપરછે.
- ૧૭ સરોશ, એ આએ દુનીઆંની શાંભાલ કરવા ઊપર તથા માણુશ ગુજરેય તેહુનાં રવાંનની તરંણ દાહાડા શાંભાલ કરવા ઊપર અને ખોદતાલાની તરશ્યા માણુશેને ખખ ર ઈચ્ચા બેશારત આપવા ઊપરછે.
- ૧૮ રશને, એ રાસતીનાં કાંમ ઊપર અને તે જોહાંનમાં આ પણાં રવાંનનાં હુસાખનું વજન કરવા ઊપરછે.
- ૧૯ ફરવરદીન, એ રવાંનોની શાંભાલ કરવા ઊપર અને એ હુશતનો ખજાંચીછે.
- ૨૦ બેહુરાંમ, એ ફતેહુમંદી આપવા ઊપર અને દુશમનને દુર કરવા ઊપર અને મુસાફરી કરનારાઓની શાંભાલ કરવા ઊપર અને જંગલમાં ભુલાં પડે તેહુાને મારગ બતાવવા ઊપરછે.

- ૨૧ રાંમ, એ ખુશી રાંમશાની આપવા ઉપર ઉપરીછે.
- ૨૨ ગોવાદ, એ પવન ઉપર અને મરદાંગી આપવા ઉપરછે.
- ૨૩ દએપદીન, એ દીનનાં મારગ ઉપર ખરાં દેલથી ચલાવા ઉપર ઉપરછે.
- ૨૪ દીન, એ માજદીઅશાની દીન તથા દાનાઈ ઉપર ઉપરીછે.
- ૨૫ અરશેશાંગ, એ દોલત, ખજાનાં ઉપર અને રોજ આપવા ઉપરછે.
- ૨૬ આશતાદ, એ દુનીઆનો વધારો કરવા અને તરો તાજગી આપવા ઉપર અને દુનીઆની નવી એમારતો વગેરેનાં કાંમો ઉપરછે.
- ૨૭ આસમાન, એ આસમાન ઉપર અને એહુશતમાં રોશની અને આસાંની આપવા ઉપર ઉપરીછે.
- ૨૮ જમીઆદ, એ જગાઓ શેહરો અને પાહાડોને આસાંની આપવા ઉપર અને એહુશતની પરીઓ અને નેવા વાલાં જાહાડો ઉપર અને ખેતીવારીનાં કાંમો ઉપર ઉપરીછે.
- ૨૯ મારેસપંદ, એ અવસતાનાં ખોદાઈ કલાંમો ઉપર અને તેહુને રેવાજ આપવા ઉપર અને દીનનાં ઈનસાફ, અકલ, અને કોશેશાનાં કાંમો ઉપર ઉપરીછે.
- ૩૦ અનેરાંન, એ ઘણી રોશાની આપવા ઉપર અને માંણુશોનાં લગન અને નેકાહનાં સંબંધ ઉપર ઉપરીછે એ વીશે શીરોજામાં અને વસેરતે પ્રેસતગાંન નાંમની કેતાબમાં લખેલુંછે.

૨૧.—આપણાં બાહારે મહીનાનાં નાંમો શા ઉપરથી રાખેલાંછે

જ.—એ શરેસતાઓનાં નાંમોછે પણ હીંગાંમ અને વખતની રતું ઉપરથી એ નાંમો રાખવામાં આવેલાંછે તે ઈરાણ દેશની રતું પરમાંછે.

(૧૯૩)

શ્રવરદીન મહીનો.

શ્રવરદીન, એટલે દીનને પાલનાર એ મહીનામાં બાહારનાં મોસમની સરખાતી અને જાહાડોનું ખીલવું અને પાણીનાં ચશ માંઓમાં વધારો થાય છે અને ખુશ હવા નીકલે છે કે જેથી જોડાં ન ખીલી રહે છે અને માણસોનાં દેહ તાજાં અને પરવરશ પામે છે તેથી એ મહીનાને શ્રવરદીન કહે છે તે વીશે ખુરતાબ અને શરશી વજરકરદમાં લખેલું છે.

અરદીએહશત મહીનો.

અરદીએહશત, એટલે એહશતની મીસાલને, એ મહીનામાં પુરો બાહાર ખીલેલો આવે છે તેથી એહશતની મીસાલે દુનીઆ ખીલે છે બીજું “ અરદ ” ની માએનીને ગાવું હોવો થાય છે એટલે એ મહીનામાં તમામ પરંદાં જાનવરો જાહાડો ઊપર બેશીને સરદ ગાયે છે તેમજ માણસો પણ ખીલેલા બાહારની ખુશીથી સરદો ગાયે છે તેથી એ નામ રાખીજે તે વીશે ખુરતાબ અને શરશી વજરકરદમાં લખેલું છે.

ખુરદાદ મહીનો.

ખુરદાદ, એટલે ખાંતુ આપનાર એ મહીનામાં ધઉ, જવ, અને મેવાઓ પાકી તઈઆર થાય છે તેથી માણસોને પુરતો ખોરાક મલે છે તે ઊપરથી એ નામ રાખીજે તે વીશે ખુરતાબ કે તાબમાં લખેલું છે.

તીર મહીનો.

તીર, એટલે ભાગ અથવા હીસો એ મહીનામાં ધઉ અને બીજી જાતનાં અનાજ વગરેનાં ભાગ કરી વેટુચી લીએ છે અને ગરમીનાં વખતની સરખાતી થાય છે તેથી ઠંડી અને ગરમીનો ભાગ જુદો પડે છે તે ઊપરથી એ નામ રાખીજે તે વીશે ખુરતાબ કે તાબમાં લખેલું છે.

અમરદાદ મહીનો.

અમરદાદ, એટલે મીઠા મેવાઓ આપનાર એ મહીનામાં તમામ ફલ અને મેવાઓ પાકીને તઈઆર થાય છે અને તે મેવાઓ માંણશેને ખાવાને પુરાકલ મલે છે તે ઉપરથી એ નામ રાખી બિછે તે વીશે ખુરતાબમાં લખેલું છે.

શેહરીવર મહીનો.

શેહરીવર, એટલે પાદશાહી ખજાનાનો વધારો એ મહીનામાં શરવે રઈઅતો જમીન વગેરેનું મેહુશુલ પાદશાહને ભરે છે તેથી પાદશાહનો ખજાનો વધે છે તે ઉપરથી એ નામ રાખી બિછે તે વીશે ખુરતાબ કેતાબમાં લખેલું છે.

મેહુર મહીનો.

મેહુર, એટલે દોસતી અને મોહાબત એ મહીનામાં શરવે કોઈ પોતાનાં દોસત આસનાવ અને ફકીરો ઉપર મેહુરબાની કરી અનાજ, મેવો પેશકશ અને બખશેશ તરીકે મોકલે છે તે ઉપરથી એ નામ રાખી બિછે તે વીશે ખુરતાબ કેતાબમાં લખેલું છે.

આવાંન મહીનો.

આવાંન, એટલે પાંણી એ મહીનામાં વરશાદની સરઆતી થાય છે અને પાહાડો ઉપર બરફ પડવાથી પાંણીનાં ચશમાંઓમાં વધારો થાય છે અને શરવે કોઈ પોતાની ખેતીવાડીને શાફ પાંણી લેવાની સરઆતી કરે છે તે ઉપરથી રાખેલું છે તે વીશે ખુરતાબ કેતાબમાં લખેલું છે.

આદર મહીનો.

આદર, એટલે આતશ એ મહીનામાં હવા ઘણી થંડી પડે છે તેથી શરવે કોઈને આતશ રોશાંન કરી તેહની નજદીક થંડીને દુર કરવા બેશબુ પડે છે તેથી આતશ શલગાવાની જરૂર પડે છે.

ઉછે તે ઊપરથી એ નામ રાખીગિછે તે વીશે ખુરતાબ કેતાબમાં લખેલુંછે.

દુએ મહીનો.

દુએ, એટલે જમીન ખુશીયા દુર રહેલી ઇઆને એ મહીનામાં જમીન જાહાડ પાંનથી ખીલેલી અને ઘણી આબાદી ભરેલી અને શારા દેખાવની રહેતી નથી તે ઊપરથી એ નામ રાખીગિછે તે વીશે ખુરતાબ કેતાબમાં લખેલુંછે.

બહમન મહીનો.

બહમન, એટલે એક જાહાડનું નામછે કે જે જાહાડ ઊપર એ મહીનામાં ઘણાં ફુલો આવેછે તે ફુલને “ગુલે બહમન” કરીને કેહુછે તે સપ્ત અને રાતા રંગના આવેછે તે ફુલોને દુધ સાથે ચેલવીને બહમન મહીનો અને બહમન રોજને દાહાડે શરૂ વે કોઈ ખાએછે તે ઊપરથી એ નામ રાખીગિછે તે વીશે ખુરતાબ કેતાબમાં લખેલુંછે.

અસપંદાર મહીનો.

અસપંદાર, એટલે ‘અસપંદ’ કરીને એક ચેવાનું નામછે કે જે ચેવો એ મહીનામાં ઘણાજ ઊગેછે તે ઊપરથી એ મહીનાનું નામ રાખીગિછે તે વીશે ખુરતાબ કેતાબમાં લખેલુંછે.

ખા ખ ૨૯ મો .

દસતુર, દાવર, મોખેદ, હીરખદ વીશે તથા
વાઝેજ કરવા વીશે સવાલ ૧૭

શ.—દસતુર કોણને કેહવો જોઈએ ?

જ.—જે રાખશા ધરમની શાંઘલી બીના શહમજતો હોય
અને સાસુ બોલનાર અને પવીતરાઈ વધારનાર હોય તેહને કેહ
વો સજાવાર છે તે વીશે ઇજ્જેશને ૧૯ માં લખેલું છે.

અવસતા.

રતુશ મેરત દએનો સાચ ઇએઅંધહે શીઅએથનાએશ ગ
એથાપુ અશ ફરાદેઅંતે.

માએની.

દસતુર તેહને જાણવો કે જે દીનનું સીખેલો હોય અને
જેહનાં કાંમે દુનીઆમાં પવીતરાઈનો વધારો કરનારાં હોય.

શ.—દસતુરને અવસતામાં શીહું નાંમે બોલખે છે અને દ
સતુર રાખવાનું કારણ શું ?

જ.—દસતુરને અવસતામાં “દે” અથવા “દેંગ” કરી
કેહ્યે અને દસતુરનો દરજો ધણો મોટો ગણાયે છે કારણકે જ
રતોશત પેગમબરની હુએઆતી બાદ તેહની જગા ઊપર બેશના
ર અને ધરમનાં ફરમાનો બતાવનાર તે દસતુર છે અને પેગમ
બરની જગા ખાલી નહી રાખવી જોઈએ તેથી દસતુર રાખવાની
જરૂર છે.

શ.—આપણાં ધરમમાં દાવર કોણને કેહ્યે ?

જ.—પુછ પરછ કરનાર અને ધરમને લગતી બીનાઓ
નો વાંધો હોય તેહનો ચુકાદો કરનાર તેહને દાવર કરી કેહ્યે.

શ. — દાવર કેહવો જોઈએ ?

જ. — રાસતી ઈનસાફનો કરનાર હોય તો તેને જ શહમજ વો જોઈએ અને દીનનો દાવર થાઈ કોઈને ફરજ દીયે તો તેને દોજખી જાણવો તે વીશે ઈજ્જેશને ૪૯ માં લખેલું છે.

અવસતા.

દક એશે દરેગુઆડુ દેએતા અશાદ રારેશે.

માએની.

દાવર રાસતીને છુપાવે અને ફરજ દીયેતો તે દોજખી છે.

શ. — અથોરનાંનો વડા કોણને જાણવો ?

જ. — જે માજદીઅસની દીનમાં વાકેફગારી ધરાવનાર અ ને બોજોરગ હોય તો તેને જાણવો તે વીશે ઈજ્જેશને ૧૩ માં લખેલું છે.

અવસતા.

મજ્જેશતાએશ વએદીઆએશ દએનઈઆડુ માજદઈઅસનો એશ અથુરનો રતુમ આ મરઈએ.

માએની.

માજદીઅસની દીનની ધણી ખખરદારી રાખનાર હોય તે હુને અથુરનાંનો સરદાર કેહવો.

શ. — વાએજ કરવાનું ફરમાન છે કે ?

જ. — સરવે કોઈને દીનની વાકેફગારી આપવી અને શમ જાવડું એ જરૂરની ફરજ છે તે વીશે ઈજ્જેશને ૫૨ માં લખેલું છે.

અવસતા.

વએદો હુમ દએનાખીશ અએખીઅસઆ અહુમ ઈએએ વં ધહુગીશ મનંધહો.

(૧૯૮)

માએની.

ભક્ષી મનશાનીથી બંધે જોહાનનાં શાએદાને શા ર દીનની શાહ મન આપવી વાજેબદ્દે.

શ.—દીનનો પ્રલાવો કરનારને શું શાએદોછે ?

જ.—આપણી દીનને મનખુતી આપનાર અને તેહનો પ્ર લાવો કરનાર શાખશ ખોદાતાલાનો ધણો પીઆરોછે તે વીશે ઇ જ્જશને ૪૫ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

સએશીઅંતો દેંગ પતોએશ સપેઅંતા દએના ઊરઅથો બ રાતા પતા વા મનદા અહુરા.

માએની.

જે શાએદો કરનાર દસતુર ઇઆ સરદાર દીનનો વધારો કરે તેહનો દોસત, ભાઈ ઇઆ મુરબી અહુરમનદદે.

શ.—ધરમની પુછ પરછ કરવાથી શું શાએદોછે ?

જ.—સારો વીઆર રાખી ધરમની પુછ પરછ કરવાથી આપણે શંઘક્ષી વાતે જાણીતા થાઈએછે તે વીશે ઇજ્જશને ૪૪ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

ઇઆઆ વોહુ ઊખદા રરશે મનંધહા ઇઆઆ અશા અધ હુજીશ અરેમ વએદીઆ.

માએની.

ભક્ષીમનશાનીનાં સખુનથી (દીનની) પુછ પરછ કરનારછે તે પવીતરાઈથી દુનીઆમાં શંઘક્ષી ખબર મેલવેછે.

શ.—ધરમની તકરાર કરવી કે નહીં ?

જ.—હા ધરમ શાખંધી તકરારો રાશતીપણે કરવાથી નવી શોધો માલમ પડેછે તેથી ધણાં શાએદા હાંસેલ થાએછે તે વીશે ઇજ્જશને ૪૩ માં લખેલુંછે.

(૧૯૯)

અવસતા.

ઈચ્છા વી અશીશ રાનોએબીઓ શુઓ વીદાઈઆદ.

માએની.

રાસતીથી (દીનની) તકરાર કરનારાઓ શાએદો આપરાનાધે.

શ.—જુઠી વાએજ શાંભલવીકે નહી ?

જ.—નહી, જે બુરાઓ જુઠી માએની શમજાવે તે શાંભલવું અને શીખવું નહી જોઈએ કારણ કે તેવો આપણને ગુન રાહ કરેછે તે વીશે ઇજેશને ૩૧ માં લખેલુંછે.

અવસતા.

માએશ અદ વે દરેગુચ્ચતો માંથરાસચા ગુશતા સાસનાપુસચા

માએની.

એ રવેશે તમારામાંથી કોઈ બુરા લોકોથી માથર જોવાં ન શાંભલતા અને શીખતાનાં.

શ.—દસતુરનાં હોકમને માંન આપવુંકે નહી ?

જ.—હા દસતુરનાં હોકમને શાંભલવો, માંન આપવું અને કબુલ રાખવો તે વીશે ઇજેશને ૪૫ માં ૧૨માવેચ.

અવસતા.

ઈએ મોએ અહમાએ સરઓશેમ દાંન ચીસચા.

માએની.

કે તે માહારા દસતુરનાં હોકમને કબુલ રાખવો.

શ.—આપણે મોએદ કરીને કેજીએચ તેહુનો અરથ શુ ?

જ.—મોએદ એટલે ધણુ શમજનાર, અકલમંદ, અને દાનાવ અને વક્ષી હુમેશાં જંદ અવસતા પઠનાર અને ઇજેશને કરનાર હોએ તેહુને જાણવો તે વીશે નરીમાંન હોશંગની રવાએ તમા અને બુરહાને કાતેમાં લખેલુંછે.

શ. — આપણે હીરબદ કરી કેળવેય તે કોણ ?

જ. — હીરબદ એટલે અવસતા શીખીને જે હીરબદ થાય છે તેહુને કેહુંછે અને જે હીરબદ થાયછે તેહુને નવજોત કીધી કરીને પણ કેહુંછે એટલે કે તે દરએક કાંમમાં જોતી કરવાને લાએક થાયેઓ અને તેહુને નાવર, મરાતેય કરીનેબી કેહુંછે અને હીરબદનો અરથ આતશની ચાકરી કરનાર અને સશર્ધ રાખનાર અને પવીતરાઈ અને પરહેજગારી રાખનાર અને ખોદા સાથે ઘેઆંન લગાડી બંદગી કરનારનેબી થાયેછે તે વીશે નરી માંન હોશાંગની રવાએતમાં અને બુરહાને કાતેમાં લખેલુંછે.

શ. — આપણે ઇઓજદાથરગર કોણને કેળવેય ?

જ. — ઇઓજદાથરગર એટલે પાકીનો બનાવનાર અને જે અથુરનાંન સાચુ ખોલનાર અને હુમેશાં ઇજેશને વંદીદાદ વગરે ની કીરીઆનું કાંમ પવીતરાઈથી દરેમેહરમાં કરેછે તેહુને કેહુંછે તે વીશે વંદીદાદની ૯ મી પરગરદમાં લખેલુંછે.

શ. — આપણાં ધરમની કીરીઆઓમાં નાંધલાં અને મોટાં માંણશનાં નાંમે કેમ વાપરવાં ?

જ. — અથુરનાંન ઇઆ બેહુદીનનાં બચાંનું નાંમ નહી પાડી જી હુએતો તેહુને ‘વહમાંન’ કરી વાપરવું અને નાંમ પાડેઆ પછે આઠ વરશનો થાયે તાંહાં શુધી ‘ખુદ’ અથવા ‘ખુરદ’ કરી વાપરવું અને શુદરેહ કુશતી પેહુડાવેઆ પછે અથુરનાંનનાં બચાંને ‘જુશતો’ અને બેહુદીનનાં બચાંને તેહુની આખી જીનદગી શુધી બેહુદીન કરી વાપરવું અને અથુરનાંનનાં છોકરાને હીરબદ થાયેઆ પછે આખી જીનદગી શુધી હીરબદ ઇઆ એરવદ વાપરવું.

શ. — વહમાંન, ખુરદ, અથવા ખુદ અને જુશતા એટલે શુ ?

જ. — ‘વહમાંન’ એટલે નાંમ વગરનું ‘ખુરદ’ એટલે નાંધલું અથવા લાએક અને ‘ખુદ’ એટલે તે અથવા પોતે અથવા જાત અને ‘જુશતા’ એટલે નેક અથવા બંદગીને લાએક.

શ. — ઇચ્છોજ્જ્વાલિતગર મોખેદ ઇચ્છા હીરખદ કોણને કેહવો ?

જ. — જો પાકીજો ખસલતનો, જાતી ચકલનો, દીન બિપર
મોશત, ખોદાને ઇચ્છાદ રાખનારો, મીનોને જોનારો, પાક મનશ
નીનો, સાચું ખોલનારો, દાંનાઈથી કાંમ કરનારો, પવીતર તનનો,
મીઠો જોખાંનનો, બરાબર અવસતા પઢનારો, શાખેત અને શાહી
અવસતા પઢનારો, પરહેજગારી અને સશઈ રાખનારો, કીરીચ્છા
જાણનારો, અને ખુબની કીરીચ્છા શાયે જીવદગી ગુજારનારો હો
એ તેહુવા શખશને કેહવો શખવારછે તે વીશે શાપુર ભરચીની
રવાએતમાં લખેલુંછે.

શ. — દસતુર ઇચ્છા મોખેદ બરાબર કીરીચ્છા કરેતો તેહુને
શું સવાખ લાગે-?

જ. — કોઈએ ઇજ્જેશને વંદીદાદ વગેરેનું કાંમ શોરીજી હો
એ અને તે જો દીનનાં ફરમાંન મુજબ બરાબર કરેતો તેહુને પે
લા કરાવનારની બરાબર સવાખ લાગેછે અને તે જોહાંનમાં માંન
મલેછે અને અગરજો બરાબર કાંમ નહી કરેતો તે બંધે જોહાંન
માં શરમંદો થાયેછે અને તેહુનાં રવાંનને તે જોહાંનમાં ધટતી
સજા મલેછે તે વીશે બમન પુજ્યાની રવાએતમાં લખેલુંછે.

ખા. ખ ૩૦ મો .

પરચુટન સાવા ૧૮

શ. — દીન એટલે શું ?

જ. — એ શબ્દ પેહુલવી, પાજંદ અને અરબીછે એનો અ
રથ પરસતેશ કરવી, ફરમાંબરદારી કરવી, રશતો, રીત, મરત

ઓ, બહો વાલવો, પરદેજગારી અને બંદગી કરવી હોયો થાયે છે તે વીશે શમશેલ લોગાત અને બુરહાનેકાતેનાં લખેલું છે.

શ.—અવસતાનાં દીન એ શબ્દ કેહવી રીતે વધરાયેલો છે ?

જ.—દેએને.

શ.—આપણી દીનને અવસતાનાં કીડું નાંમે ઓલખે છે ?

જ.—દેએને માનદીઅસને જરથુશતરીશ.

શ.—ઊપલા વાકીઅનો અરથ શું ?

જ.—અહુરમજદને માનવાનો જરતોશતી ધરમ ઇઆને જરતોશતનાં ૧૨ માવેઆ પરમાણેની ખોદાપરસતી દીન.

શ.—આપણે ખોદા પરસત છેઈએ તેમ બીજા ધરમવાલા પણ હશે તેહવારે આપણે કેહવા નાંમથી ઓલખાઈએય ?

જ.—આપણને જરતોશતે જે ઇઅજદાંપરસતી દીન દેખા કી છે તેથી અવસતાનાં આપણને “મજદીઅસનો જરથુશતરેશ” ઇઆને જરતોશતી ઇઅજદાંપરસતો હોવે નાંમે ઓલખાઈએ છે તે થી આપણી દીનને જરતોશતી દીન કરીનેબી કહે છે.

શ.—આપણને જરતોશતીઓ શા માટે કહે છે ?

જ.—આપણાં પેગમબરનું નાંમ જરતોશત હોતું અને આ પણે તેહની દીન અને હોકમને માન આપનારા અને આહાનારા છેઈએ તેથી તે વીશે ઇજેશને ૧૬ માં લખેલું છે.

અવસતા.

જરથુશતર દેએનાંમ ઇઅજમએદે જરથુશતર વરેનેમય દકએશેમય ઇઅજમએદે.

માએની.

જરતોશતની દીનને હોમે માંન આપીએ છે અને જરતોશત ની ખાહુશ અને હોકમને આહીએ છે.

શ.—આપણે પએએરીએ દકેશી લોકો કોણને કહીએય ?

જ. — ગઈબિમરદથી તે જરતોશતનાં આવેઆ અગાઉનાં ગો શતાસપ પાદશાહનાં વખત શુધી જે દીન ચાલતી હતી તેહુનાં પા લનાર લોકોને પખોએરીઓદકેશી ઇઆને પેહુલી દીનવાલા કરીને કેહુતા હતા તે વીશે શાપુર ભરચીની રવાએતમાં લખેલું છે.

શ. — આપણાં ધરમમાં ખેતુઅદથ કોણને કેહુ છે ?

જ. — જે કોઈ પોતાનાં નજદીકનાં શાગાંમાં ખેશી કરે ઇ આને પરણાવે તેહુને કેહુ છે અને તેમ કરવાનો આપણાં ધરમ માં સવાબ છે અને તેહુવાં જોડાંને શરવે કોઈ વખાણે છે તે વીસે વીસપરદમાં લખેલું છે.

અવસતા.

ખેતુઅદથેમ આસતાઈએ.

માએની.

ખેતુઅદથની હુમો વખાણ કરીએ છે.

શ. — આપણાં ધરમમાં જાદંગોખી ઇઆ જાદંગોઈ કરીને કેહુ છે તે શું ?

જ. — કોઈ માણસનાં દેલમાં હરેક તરાંહનાં ધરમનાં અ ને નેકીનાં કાંમો કરવાની ધારણા નહી હોએ અને કોઈ બીજી માણસ તે શખશને ઊશકેરણી કરી તેહુની પાશે સારાં કાંમો કરાવે તેહુવું સમજાવનાર શખશને જાદંગોખી કરનાર કરી કેહુ છે અને તેહુવું કાંમ કરાવનારા શખશને ખોદાતાલા ખેહુશત આપે છે તે વીસે દાદસતાને દીનીમાં લખેલું છે.

શ. — આપણાં ધરમ પરમાણે અકલ કેટલી તહરાની છે ?

જ. — એ તહરાની એક ‘આસનેખેરદ’ એટલે જાતી કુદ રતી ગણેઆંન અને બીજી ‘ગઓશોસરતો ખેરદ’ એટલે કાંને સાંભલેલી અકલ ઇઆને ઊશતાદનાં શીખવેઆથી જે ગણેઆંન વધે છે તે.

શ. — રાતની વખતે કુવાનાંથી પાણી કાઢાડવું કે નહીં.

જ. — જરૂરનું કામ પડેતો એક ‘ ઇઅથા અહુંવએરીઓ ’ પહોડીને કાઢાડવું કારણ કે ખુરશેદનાં તાપથી કુવાનાં પાણી પવી તર થાએછે હેવું અવસતાનાં ખુરશેદનીઆએશનાં આવેલુંછે તેથી રાતનાં કાઢાડવાની મનાઈછે તેમજ રાતની વખતે ઘણું પાણી ઘોડવાની પણ મનાઈછે તે વીશે પેહલવી રવાએતનાં લખેલુંછે.

શ. — હુગાડે પગે ચાલવું કે નહીં ?

જ. — આપણાં ધરમનાં ઊગાડે પગે ચાલવાની મનાઈછે અને ઊગાડે પગે ચાલવાથી આપણાં પગને નુકસાન થાએછે તેથી આપણને દુખ પોહાએછે વાસતે જાણી બુજીને આપણાં શરીરને નુકસાન કરીએતો તકસીરવાર થડીએ તે વીશે સદરનજમનાં લખેલુંછે.

શ. — આપણાં ધરમ પરમાણે શેહરનો હાકમ કેહવો જોઈએ?

જ. — જો શેહરનો હાકમ ગુનાહનાં કામો કરનાર અને ખુર શરમાન ચલાવનાર હોએતો તેની શુભીઅતથી તે શેહરમાં ઘણી તહરની ખરાબી અને નુકસાન થાએછે તે વીશે દીનકરદમાં લખેલુંછે.

શ. — આપણાં ધરમ પરમાણે કુતરાંને મારવું કે નહીં ?

જ. — નહીં કુતરાં ઘણી જાતનાં અને જુદી જુદી ખાસીઅ તો અને ગુણે રાખનારાં અને ઊપીઓગીછે તેથી તેવોણની પર વરેશ કરવાનું શરમાન આપણાં ધરમમાંછે અને અગર કોઈ તે હુને મારેતો તે માંણશનું રવાંન તે જોહાંનમાં સજા પાંમેછે તે વીશે વંદીદાદ ૧૩ માં ખોદાતાલા શરમાવેચ.

અવસતા.

ઈઓ અએતએશાંમ શુનાંમ જએનતે ઈએમ પશુશ હુઊર આંમચ વેશ હુઊરઆંમચ વોહુનજધાંમચ દરખતો હુનરનાંમચ ખરઓસીઓ તરચ નો અહમાદ વોઈઓતરચ હુઊઓ ઊરઅ પરાએતે પરા અસનાએ અંધુહુ.

માએની.

જેવો ભરવારનાં, મોહોલાનાં, મુસાફરનાં, અને હુનર રાખ
નારા કુતરાને મારે તેવો આએ દુનીઆથી ગુજરી જાએછે તેહ
વારે હમારાં ગરોસમાંનથી પોતાનાં રવાનને ધણું દુખ અને ધ
ણું પોકારથી દુર રાખેછે.

શ.—આપણાં ધરમમાં બરસનુમ લેવા વીશેનું શું ફરમાનછે?

જ.—જરતોશતી મરદ અને ઓરતની આઠ વરશની ઊમ
ર થાએઆ પછે પોતાની જીવદેગીમાં એક વખત બરશનુમ લે
વાની જરૂર ફરજ છે કે જેથી તેવાનું તન હમેશાં પવીતરાઈ ભરે
હું રહે તે વીશે સદરનજમમાં લખેલુંછે.

શ.—ત્રોએદનો છોકરાને હીરબદ કરેછે તેહનો શું સવાબછે?

જ.—ત્રોએદનો છોકરો શાધલા અવસતાનાં ખોદાઈ કલાંત્રો
શીખેછે પછે હીરબદ અને મરાતેબ થાએછે તેહને જે કોઈ રાખ
શ રૂપીઆ આપી પોતાને નામનો હીરબદ અને મરાતેબ કરેછે
તેહનો મોહોટો સવાબછે કારણ કે તે ત્રોએદનો છોકરો જે શાં
ધલા અવસતા શીખેઓછે તે અવસતા પેલા રૂપીઆ આપનારા
ધણીએ શીખવેઆછે અને તેહનાં રૂપીઆ આપેઆછે તેથી તેહી
રબદ કરનારને ધણો સવાબ લાગેછે કારણ કે હરેક તરાંહની
વીદેઆ શીખવવી એ પુણનું કામ છે અને વલી તે ત્રોએદનું ફર
જદ પોતાની આખી જીવદેગી શુધી અવસતા પઢે અને સારાં પ
વીતરાઈ ભરેલાં કાંત્રો કરી પોતાનું ગુજરાંન કરી જીવદેગી ગુ
જરેછે તેથી તે હીરબદ કરનારને ધણો સવાબ લાગેછે અને હી
રબદનાં સવાબ વીશે સદર નજમમાં જણાવેલુંછે.

શ.—આપણને રાતનાં શુતી વખતે શું પઢવું જોઈએ ?

જ.—એક “ઈઅથા અહુવએરીઓ” અને એક “અશેમ
વોહુ” પઢવી પછે પતેત કરવી અને પતેત કરવાને નહીં બનેતો
“અજહમા ગુનાહ પતેત પશેમાંનુમ પ પતેતહામ” એ સબદો

તરંણ મરતએ બોલીને શુણં એ ૧૨ માંનછે તેમ ક્રીધાથી સવાળ્ય લાગેછે અને રાતનાં કોરદેતી વખતે પંણ એક “અશેમવોહુ” પઢે તેનો પણ સવાળ્યછે તે વીશે સદરનજનમાં લખેલું છે.

૧૧.—આપણને દરએક કાંમમાં દરએક વખતે “અશેમ વોહુ” અને “ઈઅથા અહુવએરીઓ” પઢવાને ૧૨માવેછે તેહું નું કારંણ શું ?

જ.—એ પઢવાની મતલબ એછેકે ‘અશેમવોહુ’ નો સાર હુવોછેકે “સવાળ્ય અને રાસતી એ બુલંદ નેક નેઆંમતછે તેમ જ રાસતીનો બોલનાર ધણી પવીતર અને નેકછે” અને વધી “ઈઅથા અહુવએરીઓ” નો સાર હુવોછેકે “બોદતાલાની મરજી પરમાંણે દુનીઆમાં નેક કાંમે કરવાથી અને ગરીબોની પરવરશ કરવાથી બોદા સારા વીચાર અને બેહુશત આપેછે” એ અરથો બીપરથા આપણને જણાએચ કે દર વખતે આપણને હા વા સારા વીચારોજ મનમાં ઈઆદ રાખવા અને સચાઈનેજ વ લગી રેહુવું અને બોદાની મરજી પરમાંણેજ ચાલવું એટલા માટે આપણને ઈઅથા, અશેમ, પઢવાની તાલીદ કરેલી હીશેછે.

ખા ખ ૩૧ મો .

ઈરાંનની મુખતેસર તવારીખ સવાલ કર

૧૧.—ગઈબિમરદની આગમચ દુનીઆની આબાદાંની કેહુવી રીતે હતી ?

જ.—હેવું જણાવેછે કે દુનીઆની આબાદાંનીની સરઆતી ની કાંઈ હદ નથી આગલ દુનીઆમાં હજારો વરશનાં મોહોટા મોહોટા જમાંનાંઓ ગુજરી ગીઆછે અને ગઈબિમરદનાં જમાંનાંની

આગમચનાં જાનાંને પેહુલો રાખશ “ મેહુઆબાદ ” નાંમને હ
તો અને તે મોહુલો પેગમબર હતો અને તેહુની ઊપર ખોદાની
તરફથી “ દસાતીર ” નાંમની કેતાબ ઊતરી હતી કે જેહુનો થોડો
ભાગ હાલ આપણી પાસેછે અને તે પછેનાં કેટલાએક પેગમબરો
થઈ ગયાછે.

શ.—મેહુઆબાદ પછેનાં પેગમબરોનાં નાંમો કેહો ?

જ.—પેહુલો મેહુઆબાદ, બીજો જુઅરરાંમ, તરીજો સાઈ
કલીજી, ચોથો ઈઆસાંન.

શ.—ગઈજીમરદનાં બાપ દાદાનાં નાંમો કેહો ?

જ.—ગઈજીમરદ, ઈઆસાંનઅબ્બાંમ, ઈઆસાંન, સાઈમબહુ
લ, સાઈકલીજી, જુઆલાદ, જુઅરરાંમ, આબાદઆબાદ, અને મે
હુઆબાદ.

શ.—ગઈજીમરદ પછેનાં ઈરાણુનાં પાદશાહોનાં કેટલા ત
બકા હતા ?

જ.—એઆર, પેહુલો પેશદાદીઆંન, બીજો કએઆંનીઆંન,
તરીજો અસકાંનીઆંન, ચોથો સાસાંનીઆંન.

શ.—ઊપલા ચાર દોલાઓનાં નાંમો શા ઊપરથી રાખેલાંછે ?

જ.—પેશદાદીઆંન એટલે પેહુલા ઈનસાર કરનારા અને
કએઆંનીઆંન એટલે પાદશાહોનાં પાદશાહ અને બુક્રંદ મરતબો
અને દબ્બો રાખનારા અને ઈનસારવાલા, બંદોબસતી કરનારા,
સજા કરનારા, અને જોરાવર અને અસકાંનીઆંન એટલે એ દો
લાનાં પેહુલા પાદશાહનું નાંમ “ અશક ” કરીને હતું તે ઊપરથી
રાખેલાંછે—અને સાસાંનીઆંન એટલે સાસાંન રાખદનો અરથ
તે દરવીશ અને ખોદાની રાહ ઊપર ચાલનારાઓને કેહુછે ઈઆ
ને એ દોલાવાલાઓ તપેસરીપણું કરનારા હતા તે ઊપરથીછે.

શ.—ગઈજીમરદે કેટલાં વરશ પાદશાહી કીધી હતી ?

જ.—ગઈજીમરદનો અરથ મરનારી કએઆ અને ખોલ

નાર હેવાંન કરી થાએછે તેહનું રેહકાંન “સરનદીપ” નાં પાહાડ
ભિપર હતું અને તેને “ભિરસે” નાંમનું શેહર વશાવીભિ હતું તેહ
નો ઘોઠરો “સીઆંમક” નાંમનો હતો તે તેહની હુએઆતીનાંજ
મરંણ પાંમેઓ હતો તેને તરીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે ૫
છે હોશંગે પાદશાહી કીધી હતી.

શ.—હોશંગે કેટલાં વરશ પાદશાહી કીધી ?

જ.—હોશંગનો અરથ પેહુલી અકલવાલો અને તેહનાં આ
પનું નાંમ “સીઆંમક” અને માએનું નાંમ “હરંનક” હતું
તેને તરણ શેહરો વશાવેઆં હતાં આબુલ, શુસ, અને કુર, અને
તેને એઆલીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને તેહનાં વખતમાં ૫
થરમાંથી આતશ જાહેર થાએઓ હતો એ પછે તેહમુરસે પાદશા
હી કીધી હતી.

શ.—તેહમુરસનું એઆંન કેહા ?

જ.—તેહમુરસનો અરથ તે આસમાંનનું ઓલનાર રહે
કરીને થાએછે એનાં આપનું નાંમ હોશંગ અને માએનું નાંમ
શેહરીઆર એને છ શેહરો વસાવેઆં હતાં આંમેલ, તખરસતાં
ન, સારએ, એસરહાંન, મદાર્ધન, અને સખએએરાકેઅરબ, એને
ધણાં બુરાએનો નાસ કરેઓ હતો તેથી તેહને ‘તેહમુરસે દીવ
બંદ’ કરી કેહતા હતા તેને તરીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે
પછે જમશેદ પાદશાહ થાએઓ હતો.

શ.—જમશેદનું એઆંન કેહા ?

જ.—જમ, નો અરથ પાક અને બીજી અકલ હોવો થા
એછે અને શીદ, રોશનીને કેહુછે તેથી જમશીદનો અરથ પવીત
ર રોશની અને અકલની રોશની હોવો થાએછે તેહનાં આપનું નાં
મ ‘વીઆંગાંન’ અને માએનું નાંમ ‘ગુલનાર’ હતું તેહનાં વ
ખતમાં મોહોત, રંજ, દુખ, એ શરવે દુર થાઈભિ હતું અને તે
ને તરંણ મરતએ જગો વધારી હતી અને માંણશોનાં એઆર

ટોલા જુદા પાડેઆ હતા અને તેને નાંમીચી એમારતો બાંધવાનું કાંમ અને બીજા હોનરો જાહેર કરેઆ હતા અને તેને શાતશે વરશ પાદશાહી કીધી હતી પછે જોહાકે તેહને મારીને તેહનું ત ખત લીધું હતું.

શ.—જોહાકનું બેઆન કેહો.

જ.—જોહાકને દેહહાક, કરીનેબી કેહતા હતા દેહહાક, એ રહે દશ એબ, તેહમાં દશ બુરી ખસલતો હતી બદશુરત, ઈંગનો, જોલમગાર, બેશરમ, ધણું ખાનારો, બદ જોબાન, જુદુ બોલના રો, બિતાવલ કરનારો, હીચકારો, અને એવકુશ વધી તેહને ‘બી વરઅસપ’ કરીને પંણ કેહતા હતા કારંણ કે ‘બીવરઅસપ’ એટલે દશ હજાર ઘોડા રાખતો હતો અને તેહનાં બાપનું નાંમ ‘મરદાસતાબ’ કરીને હતું તે ઘણો પરહેજગાર હતો તેહને જોહાકે ફરેબ કરી કુવામાં નાંખી મારી નાંખેઓ હતો અને જોહાકની બંધે બાંધ બિપર અજદહાની શુરતનાં બે દરદ હતાં તેહનાં એલાજને શાર જોલમથી માંણશેને મારીને તેવોણનાં ભેજાં કા હાડીને તે દરદ બિપર મુકતો હતો અને જોહાકે એક હજાર વરશમાં એક દાહાડો બોલો પાદશાહી કીધી હતી અને તેહનાં જોલમથી લોકો કંટારીને ફરેદુન પાદશાહને લાવેઆ હતા તેને જોહાકને ‘દએમાવંદ’ પાહાડ બિપર લેઈ જાઈને મારેઓ હતો અને પોતે તખત બિપર બેઠો હતો તે દાહાડે મેહુર મહીનો ને મેહુર રોજ હતો.

શ.—ફરેદુન પાદશાહનું બેઆન કેહો ?

જ.—ફરેદુનનો અરથ આઠમાં આસમાંનની અકલ હોવો થાયછે તેહનાં બાપનું નાંમ “આથવીઆ” અને માએનું નાંમ “ફરોનક” હતું તેહનાં તરણ છોકરા હતા સલમ, તુર, અને ઇરચ તેને પોતાની હુએઆતીમાં તરંણે છોકરાઓને પોતાનાં મુલુકો વેહુચી આપેઆ હતા આથમણ તરફનાં મુલુકો સલમને

આપેઆ હતા અને ચીન, તુરકસતાન એ તુર, ને આપેઆ હતા અને ઇરચને ઇરાણ આપીજી હતું તેથી સલમ અને તુર તેવેંડે ચની ઉપર નારાજ થાયેઆ અને પોતાના બાપ શરદુન ઉપર ગો શો કરી નાલાએક કાગળો લખેઆ તે વીશેની શમજુતી કરવા શાર ઇરચ ગીઓ તાંહાં બંધે ભાઈઓએ તેહને મારી નાંખેઓ હ તો તેજ દાહાડેથી ઇરાણ અને તુરાંન વચે કીનો ચાલેઓ હતો તે છેક ઇરાણીઓની પાદશાહી ખતમ થાઈ તાંહાં શુધી રહુઓ હતો શરદુને પાંનશે વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે મીનોચેહર ત ખત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—મીનોચેહર પાદશાહનું બેઆંન કેહો ?

જ.—મીનોચેહરનો અરથ બેહુશતનો ચેહરો હોવો થાયે છે તે ઇરચની છોકરીનો છોકરો થાયે તેહનાં બાપનું નામ 'પ શાંગ'. અને માએનું નામ 'ગોરદ આશરીદ' હતું તેને પોતાનાં મમાવા ઇરચનો કીનો સલમ, અને તુર, ઉપર લેઈને તે બંધેને મારી નાંખેઆ હતા અને તેહનાં વખતમાં પાદશાહી દરબારમાં શહવાર શાંહાંજ પરગાંમ કરવાનો રેવાજ જારી થાયેઓ હતો અને તેહની પાદશાહીનો શાંધલો કારોબાર સાંમ વરીમાંન ચલાવતો હતો તેને એકશે વીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી તેહનાં તખત ઉપર તેહનો છોકરો નોજર બેઠો હતો.

શ.—નોજરની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—નોજરનો અરથ નાદેર અને પસંદ કીધેલું હોવો થાયે છે તેહનાં બાપનું નામ મીનોચેહર અને માએનું નામ શરંગી શ હતું તેહનાં બે છોકરા હતા એકનું નામ "તુશ" અને બી જાનું નામ "ગોસતહુમ" તે નોજરને તુરાંની 'પશાંગ' નાં છોકરા અશરાસીઆએ પોતાનાં બપાવા તુરનાં કીનાંમાં મારેઓ હ તો તે વખતે તેહનાં બંધે છોકરાઓ નાંધલી ઉમરનાં હતા તેવ ખતે અશરાસીઆબ ઇરાણનાં તખત ઉપર બેઠો હતો અને નો જરે શાત વરશ પાદશાહી કીધી હતી.

શ. — ‘જો’ બીન ‘તેહુમાસપ’ નું બેચ્ચાંન કેહો ?

જ. — નોનર મારેઓ ગીઓ તે વખતે ઇરાંણનાં તખત ઉપર બેશવાને લાએક તેહુનાં છોકરાઓ નહી હતા તેથી ‘જાલ’ પેહુલવાંને ફરેદુન પાદશાહનાં છોકરા ‘સલમ’ નો છોકરો ‘તેહુ માસપ’ નાંમનો હતો તેહુનો છોકરો ‘જો’ નાંમનો હતો તે ઇરાંણ તરફ રહેતો હતો તેહુને શોધી કાઢાડીને પાદશાહી તખત ઉપર બેશાડવાને ફેરાવ શ્રીધો પછે તેને અફરાસીઆબ શાથે લડાઈ કરીને તેહુને ઇરાંણનાં તખત ઉપરથી ઊઠાડી મુકેઓ અને પોતે તખત ઉપર બેઠો અને પાંચ વરસ પાદશાહી શ્રીધા પછે તે ગુજરી ગીઓ તેહુવારે તેહુનો છોકરો કરશાસપ તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — કરશાસપની પાદશાહીનું બેચ્ચાંન કેહો ?

જ. — કરશાસપ પોતાનાં બાપ ‘જો’ નાં તખત ઉપર બેઠો હતો અને તેને અએરાક શેહરમાં ફેટલાએક કારંજાઓ બનાવેઆ હતા અને તેને નવ વરસ પાદશાહી શ્રીધા પછે તે ગુજરી ગીઓ હતો તે વખતે પંજી ઇરાંણનાં તખત ઉપર બેશવાને લાએકનો કોઈ રાખશ હતો નહી તેથી તખત ખાલી પડીગી હતું તે વાત અફરાસીઆબને ખબર થાઈ તેથી તેને ઇરાંણ ઉપર ચડી આવવાની તઈઆરી શ્રીધી તે વાત ‘જાલ’ પેહુલવાંને ખબર પડવાથી ફરેદુન પાદશાહની ઓલાદનો કેકોબાદ નાંમનો એક રાખશ અલબુરેજ પાહાડ ઉપર રહેતો હતો તાંહાંથી તેહુને બોલાવીને ઇરાંણનાં તખત ઉપર બેશાડેઓ હતો.

શ. — કેકોબાદની પાદશાહીનું બેચ્ચાંન કેહો ?

જ. — ‘કેકોબાદ’ નો અરથ “વાજબી કાંમ કરનાર” હોવા થાએછે તેહુનાં બાપનું નાંમ ‘જાબ’ અને માએનું નાંમ “રશનક” હતું, તેહુનું તખત એસફહાંન શેહરમાં હતું, અને કેકોબાદથી કબેઆનીઓનો ખેતાબ ચાલેઓ હતો અને તે બીજા

દોલાનો પેહલો પાદશાહ હતો અને તેહનાં વખતમાં અશરાસીઆ
બ ઇરાંણ ઉપર ચહડી આએઓ હતો અને રસતમ પેહલવાને તે
હુની સાથે લડાઈ કીધી હતી તેથી આજેજ થાઈને તેને શુલેહ કી
ધી હતી અને પાછો ગીઓ હતો તેહવાર પછે કેકોબાદ ગુજરી
ગીઓ તેહનાં તખત ઉપર તેહને છોકરો કાઊશ બેઠો હતો અ
ને કેકોબાદે એકશે વરશ પાદશાહી કીધી હતી.

શ.—કાઊશની પાદશાહીની હકીકત કેહો ?

જ.—કાઊશનો અરથ તે પાક અને રોશની હોવો થાયો
છે તેહનાં બાપનું નામ કેકોબાદ અને માએનું નામ “ગોરદઆ
શરીદ” હતું તે ધણો ગોશા ભરેલો અને તુનદ મીઝાજનો હતો
અને તે માજદરાન અને હમાવરાંનનાં મુલુક ઉપર લડાઈ કર
વા ગીઓ હતો તાંહાં કેદ પકડાએઓ હતો તાંહાંથી રસતમ
તેને છોડવી લાએઓ હતો અને તે આસમાંનની પાદશાહી લેવા
ગીઓ હતો તાંહાંથી જમીન ઉપર પડેઓ હતો અને કાઊશનો
છોકરો ‘સીઆવખશ’ નામનો ધણો અશે હતો તેહને બાપ શા
થે બીગાડો થાએઆનાં સબખથી તે તુરકસતાંન તરફ ગીઓ હ
તો અને તાંહાં અશરાસીઆબની છોકરી ‘શરંગીશ’ નામની હ
તી તેહની સાથે પરણેઓ હતો પંણ ‘કરશીવજ’ નામનાં રાખશે
અશરાસીઆબને જુદુ રામજાવી સીઆવખશને મારી નખાવેઓ
હતો તે વખતે શરંગીશને હાનિલ હતા તેહને પેદ કેખોસરો પેદા
થાએઓ હતો તે કાઊશનાં તખત ઉપર બેઠો હતો અને કાઊશે
દોડશે વરશ પાદશાહી કીધી હતી.

શ.—ક એખોસરોની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—ક એખોસરોનો અરથ ઇનસાર વાલો હોવો થાયો
તેહનાં બાપનું નામ સીઆવખશ અને માએનું નામ શરંગીશ
હતું તેને પોતાનાં બાપનાં કીનાંમાં અશરાસીઆબ સાથે ધણી મુ
દત શુધી મોહાટી લડાઈ કીધી હતી અને શેવટે તેહને મારી નાખે

ઓ હતો અને તેને શાહાઠ વરશ પાદશાહી કીધી હતી પછે પોતાની પાદશાહી લહોરાસપને શેરીને પોતે ખોદાતાલાની બંદગીને વાસતે દુનીઆને તરક કરીને ગોપ્ર ગીઓ હતો ઇઆને હુવી જગોએ ગીઓ હતો કે ફરીથી કોઈને તેહની નીશાન માલમ નહી પડી હતી.

શ.—લહોરાસની પાદશાહીનું બેઆન કરો ?

જ.—લહોરાસપનો અરથ વાજખી અને બરાબર હુવો થા એછે એનાં બાપનું નામ 'ઓરવંદ' અને માએનું નામ 'તના જ' હતું અને તેહનું તખત બલખ શેહરમાં હતું તેહની પાદશાહીના વખતમાં જરતોશત પેગમબર જનમેઓ હતો અને તેને એકશો વીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને પોતાની હુએઆતીમાં પોતાની પાદશાહી પોતાનાં છોકરા ગોશતાસપને આપીને બલખ શેહરમાંજ ખોદાતાલાની બંદગીમાં મશગુલ થાએઓ હતો અને તુરકસતાંનનાં પાદશાહ 'અરજસપ' નાં પેહલવાંન 'તુરખશતુર' નાંમનાંને હાતે આતશબેહરાંમની જગોમાં મારેઓ ગીઓ હતો.

શ.—ગોશતાસપની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—ગોશતાસપનો અરથ તે ખોદાની તરફથી બલકને ૪ એજ પોહોઆડનાર હુવો થાએછે તેહનાં બાપનું નામ લોહોરાસપ અને માએનું નામ 'આજદેહ' તેહની પાદશાહીને તરીશમે વરશે જરતોશત પેગમબર દીન લાએઓ હતો અને ગોશતાસપે અને તમાંમ લોકેએ એ દીન કબુલ કીધી હતી અને તેહનાં છોકરા અસપંદીઆરે શરવે લોકોને દીન કબુલ કરાવામાં આગેવાંની કીધી હતી અને તેહનો બીજો છોકરો પેશુતન નાંમનો હતો તે દુનીઆને તરક કરી ખોદાની બંદગીમાં મશગુલ થવાને એક જ ગોએ જાઈ બેઠો હતો અને તે વખતે તુરકસતાંનનો પાદશાહ અરજસપ ઇરાંણુ ઊપર ચહુડી આવીને દીનની ખરાબી કરી હતી અને તેહનાં પેહલવાંન 'તુરખશતુર' નાંમનાંને હાતે પેગમબર જ

૨તેશતનું મરણ નીપજી હતું અને ગોશતાસપે એક શેા વીશ વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી અને અસપંદીઆર રૂશતમને હાતે મા રૂઓ ગીઓ હતો તેથી ગોશતાસપ પછે અસપંદીઆરનો છોકરો બેહુમન તેહનાં તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—બેહુમનની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—બેહુમનને અરથ સારા વીચારવાલો હોવો થાયે છે અને અસલ તેહનું નામ અરદેશર હતું પણ તેહનાં સારાં કાં મો ઉપરથી બેહુમન કરી રાખીજી હતું અને તેહને બેહુમન દ રાજદસત કરીને કેહતા હતા એટલે તેને તમામ મુંહુકો ઉપર શતેહુ મેલવી હતી અને તેહનાં બાપનું નામ અસપંદીઆર અને માએનું નામ 'શરહંગ' હતું અને તેને પોતાનાં બાપ અસપંદી આરનાં શીનાંમાં રસતમનાં છોકરા 'શરામરજ' ને મારેઓ હો તો અને તેને ઈઅહુદી લોકો ઉપર દીનનો શીનો લીધો હતો અને કાબાની જગાને ખરાબ શ્રીધી હતી અને શંઘલા લોકોને એક બાદાને માનવાને શરમાવીજી હતું અને તેને તુરકસતાંન, રમ, અને સીસતાંન, શેહરમાં આતશબેહરમાં બનાવેઆ હતા અને ઈરાણમાં કેટલાએક પુલો અને ધરમસરાઓ બંધાવી હતી અને તેને એકશેા દશ વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી અને તેહને સાંપ્રે દંખ મારેઓ હતો તેથી તે મરણ પામેઓ હતો અને તેહનાં તખત ઉપર તેહની છોકરી 'હામાએ' નામની બેઠી હતી.

શ.—હામાએની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—હામાએ તે બેહુમન પાદશાહની છોકરી હતી અને તે હુને હુએએહુરઆબાદ કરીનેબી કેહતા હતા તે ઘણી પરહેજગાર અને સખાવત વાલી હતી અને તેને એસશહાંન શેહરમાં ઘણી આબાદાંની શ્રીધી હતી અને 'અસતખરશરસ' નામનાં શેહરમાં એક હજાર થાંમનો નામીઓ અએવાંન બાંધેઓ હતો તેહને સે કંદર પાદશાહે ખરાબ કરેઓ હતો અને હામાએને પેટ એક

છોકરો જનમેયો હતો તે છોકરા વીશે તેહને હુવી ગેબી બશાર ત મલી હતી કે તે છોકરો ઇરાણમાં રહેશે તો તેહને નુકસાન થાશે તેથી હુમાએ તે છોકરાને એક પેટીમાં કીમતી બવાહેરો શાયે મુશીને દરીઆવમાં મુકાવેયો હતો તે પેટી બીજા શેહરમાં એક ધોભીના હાતમાં આવી હતી તેને તે છોકરાની પરવરશ કરી તેહનું નામ દારાબ કરી રાખેલો હતું તેહનો અરથ પાણીએ રા ખેલો હુવો થાયેછે અને હુમાએ રૂમનાં પાદશાહ શાયે લડાઈ કરી રતેહુ મેલવી હતી અને બતરીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને તેહની પછે તેહનો ભાઈ દારાબ તખત ઊપર બેઠો હતો.

શ.—દારાબની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—દારાબનો અરથ પાણીનો સરદાર અને પાણીએ રા ખેલો હુવો થાયેછે તેહનાં બાપનું નામ બેહુમન હતું અને તેને અરબનાં લશકર શાયે રૂમનાં ‘શીલકુશ’ નામનાં પાદશાહ શાયે મોમોટી લડાઈ કરી રતેહુમંદી મેલવી હતી અને તેને બાર વરશ પાદશાહી કીધી હતી તેહનાં ગુજરવા પછે તેહનો છોકરો દારા નાં મનો તેહનાં તખત ઊપર બેઠો હતો.

શ.—દારાની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—દારાનાં બાપનું નામ દારાબ હતું તેને ચીનનાં પાદ શાહને પોતાને તાબે કીધો હતો અને દશ શેહરો વશાવેઆં હતાં અને “ગોશસપ બુરજન” નામનાં આતશબેહેરાંમ બનાવેઆ હતા અને તેહનાં ખરચને વાશતે મોહોટો ખજાનો તે જગોએ રાખેયો હતો અને તેને ચઊદ વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને સે કંદર પાદશાહ ઇરાણ ઊપર ચહુડી આવેયો હતો તેહની શાયે દારાએ મોહોટી લડાઈ કીધી હતી પંણ દારાનાં બે વજરો જે ‘મા હીઆર’ અને ‘જાંનુસીઆર’ નામનાં હતા તેવોએ દગલબાજ કરી દારાને મારી નાખેયો હતો તેથી સેકંદર ઇરાણનાં તખત ઊપર બેઠો હતો.

શ. — સેકંદરની પાદશાહીનું બેચ્ચાન કેહો ?

જ. — સેકંદરને વાસતે કોઈ કેતાબમાં દારાબનો છોકરો અને કોઈ કેતાબમાં રૂમનાં પાદશાહ શીઝકુશનો છોકરો હતો કે રી લખેછે સેકંદર ઇરાણનાં તખ્ત ઉપર બેઠો અને ચઊદ વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી એટલી મુદતમાં તેને ઘણાં મુશ્કો રતેહ શ્રીધાં હતાં અને દુનીઆમાં કેટલીએક જાતનાં નવા હુનરો બનાવેઆ હતા અને તેને જરતોશતી દીનનાં ધરમ પુરાતકોની નકલો પોતાની ભાશામાં કરાવીને રૂમનાં મુશ્કમાં મોકલેઆ હતા અને જરતોશતી ધરમ પુરાતકો બારી નખાવેઆ હતાં અને એ ધરમની ખરાબી શ્રીધી હતી અને તેને દરીઆવ અને ખુશાશીની ઘણી મુસાફરી શ્રીધી હતી અને આબે હઈઆતનું પાણી શોધવા ગીઓ હતો તાંહાથી નાબિમેદ થાઈ પાછો આબેઓ હતો અને તે પોતાની અજલથી મરણ પામેઓ હતો તેહુની પછે ‘અશક’ નામનો શખશ ઇરાણનાં તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — અશકની પાદશાહીનું બેચ્ચાન કેહો ?

જ. — અશકનો અરથ તે ખોદાની રાહ ઉપર ચાલનાર હોવો થાએછે એ નાધલા દારાનો છોકરો થાએછે અને ઇરાણી પાદશાહોનાં તરીજ દેલાનો તે પેહુલો પાદશાહ હતો અને અશક ઉપરથી અશકાનીઆન કરીને કેહતા હતા અને સેકંદર મરણ પામેઆ પછે ઇરાણનું તખ્ત ખાલી પડીગિ હતું અને તે અશક એક શેહરનાં હાકમ તરીકે હકુમત ચલાવતો હતો તેથી ઇરાણીઓએ તેહુની મદદ કરીને તેહુને ઇરાણનાં તખ્ત ઉપર બેશાડેઓ હતો અને તેને બાર વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી અને તેહુની પછે તેહુનો છોકરો શાપુર નામનો હતો તે તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — શાપુરની પાદશાહીનું બેચ્ચાન કેહો ?

જ. — શાપુરનો અરથ તે પાદશાહનો છોકરો હોવો થાએ

છે તેહુનાં બાપનું નામ અશક હતું અને તેને વીશ વરશ અને આઠ મહીનાં પાદશાહી કીધી હતી અને લખેચ કે તેહુની પાદશાહી નાં વખતમાં ઇશું ખરીશટ જનમેઓ હતો અને તે પછે તેહુનો છોકરો બેહુરાંમ તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—બેહુરાંમની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—બેહુરાંમનાં બાપનું નામ શાપુર હતું એ બેહુરાંમ ની અટક ગોદરજ કરી હતી અને તેને ઇરાણનાં ધણાએક પાહા હોને કોતરાવીને એમારતો બનાવી હતી અને ‘અનબાર’ નામ નું શેહુર વસાવીઊ હતું અને એક મોહોટા આતશબેહુરાંમની જ ગો બંધાવી હતી અને તેહુનાં વખતમાં રૂની લોકો ઇરાણનાં તખત ઉપર ચહડી આએઆ હતા તેવોણને હરાવીને પાછા કાહોડેઆ હતા અને તેને અગીઆર વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુ નો છોકરો ‘પલાસ’ નામનો તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—પલાસની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—પલાસનો અરથ બોદાશનાસ હોવો થાએછે તેહુનાં બાપનું નામ બેહુરાંમ હતું અને તેહુને “પલાએ” કરીનેબી કેહુ તા હતા અને તેને અગીઆર વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને પ છે તેહુનો છોકરો હોરમજ તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—હોરમજની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—હોરમજનો અરથ પરવરેશ કરનાર સાહેબ હોવો થાએછે અને તેહુનાં બાપનું નામ પલાસ હતું અને તેને ઓગણી શ વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને તે હોરમજને તેહુનાં બાપે પો તાની હોએઆતીમાંજ પોતાનું તખત આપીઊ હતું અને તેહુનાં વખતમાં ઇઊનુસ નામનો શખશ પેદા થાએઓ હતો અને તેને પેગમબરી દાવો કરેઓ હતો.

શ.—હોરમજ પછે કોણ પાદશાહ થાએઓ હતો ?

જ.—ખોસરો નામનો શખશ પાદશાહ થાએઓ હતો અને

તેહુનાં બાપનું નામ 'પલાસ' હતું અને તેને ઈરાણમાં શાત મા
રનાં મોહોટા એવાનો બંધાવેઆ હતા અને 'સીરજાન' નામનું
શેહુર વશાવીઝી હતું અને તેને તરીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી
અને તેહુની હયાતી પછે તેહુનો બાઈ પલાસ તખ્ત ઊપર બેઠો હતો.

શ.—પલાસની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—પલાસનાં બાપનું નામ હોરમજ હતું અને તેને એક
રાતનાં હવે બોઆબ જોએઓ કે એક ફરસતો આવીને તેહુને
કેહેછે કે તાહાર મોહોટ તાહારજ હાતેછે તેથી તે હમેશાં દલગીર
રેહુતો હતો અને તે એક દાહાડે પોતાનાં તંબુનાં થાંમલાં શાયે
અઈંગીને બેઠેલાં હતાં એટલામાં બીજો થાંમલો તેહુનાં માથાં ઊ
પર પરવાથી તે મરણ પાંચેગો હતો અને તેને બાર વરશ પાદ
શાહી કીધી હતી.

શ.—પલાસ પછેનો પાદશાહ કોણ ?

જ.—'અરદવાંન' તે 'પલાસન' નો છોકરો થાયે અને
તેહુની પાદશાહીનાં વખતમાં તરંણ વરશ શુધી ઈરાણમાં વરશા
દ નહી વરશેઓ હતો અને તેહુનાં વખતમાં બીજાં મુહુકોમાં બુ
ત પરસતીનો રવાજ ફલાએઓ હતો અને તે પાદશાહ ગરમીનાં
દાહાડાઓમાં 'એસફહાંન' શેહુરમાં રેહુતો હતો અને સરદીનાં
વખતમાં "અહવાર" નામનાં શેહુરમાં રેહુતો હતો અને તેને
તેર વરશ પાદશાહી કીધી હતી.

શ.—અરદવાંન પછે પાદશાહ કોણ ?

જ.—અરદશીર બાબકાંન તેહુને બાબકાંન કરી એટલા વા
શતે કેહુતા હતા કે બાબક નામનો એક મોહોટો પાદશાહ હતો
તેહુની છોકરીનો છોકરો થાયે તે ઊપરથી કેહુતા હતા અને તે
બહુમન પાદશાહનો છોકરો સાસાંન નામનો હતો તેહુનો છોકરો
થાયે અને તેહુની માએનું નામ 'ગોહરઆશરીત' હતું અને તે
ઈરાણી પાદશાહનાં એથા દેલાનો પેહુલો પાદશાહ હતો અને તે

ને તમામ મુલુકો ફતેહ કરેઆં હતાં અને શરસ શેહરનો શીલો બાંધેઓ હતો અને “અસતખરશરસ” નામના શેહરમાં પથર ઊપર તરેહવાર નકસાઓ કોતરાવેઆ હતા અને તેહનાં વખત માં લોકો શુખી હતા અને તેને જરતોશતી દીનને તાજ શીધી હતી અને આતશબેહરાંનો બનાવેઆ હતા અને અરદાએ વીરાત્ર મોજેજા બતાવીઆ હતા અને તેને ચઊદ વરશ પાદશાહી શીધી હતી અને પોતાની હુએઆતીમાં પોતાનાં છોકરા શાપુરશાહને પાદશાહી આપી હતી.

શ.—શાપુરશાહની પાદશાહીનું બેઆંન કહો ?

જ.—શાપુર એ અરદેશીર બાબકાંનનો છોકરો થાએ અને તેને રૂમનો મુલુક પોતાનાં તાબામાં શીમે હતો અને તેહનાં વખતમાં એક ‘માની’ નામનો ચીતારો શરસ શેહરમાં પેગમ બરી દાવો કરવાને આએઓ હતો તેહને શાપુરશાહ પોતાની ન જદીક બોલાવેઓ હતો પણ તે ધારતીથી નાહાશી ગીઓ હતો અને શાપુરશાહ તરીશ વરશ પાદશાહી શીધી હતી અને તેહની પછે તેહનો છોકરો હોરમજ તખત ઊપર બેઠો હતો.

શ.—હોરમજની પાદશાહીનું બેઆંન કહો ?

જ.—હોરમજ એ શાપુરશાહનો છોકરો થાએ અને તે ખોરાસાંનમાં “શીનેદુનીઆ” નામના શેહરમાં રહેતો હતો અને તેને એક વરશ ને પાંચ મહીનાં પાદશાહી શીધી હતી તે પછે તેહનો છોકરો બેહરાંમ તખત ઊપર બેઠો હતો.

શ.—બેહરાંમની પાદશાહીનું બેઆંન કહો ?

જ.—બેહરાંમ તે હોરમજનો છોકરો થાએ અને શાપુર રશાહનાં વખતમાં જ ‘માની’ નામનો ચીતારો પેગમબરી દાવો કરવા આવેઓ હતો અને નાહાશી ગીઓ હતો તેહને તેને પ કુડીને શેહરનાં દરવાજા ઊપર ટાંગીને સજા શીધી હતી અને તેને એક વરશને તરંણ મહીનાં પાદશાહી શીધી હતી તે પછે તેહનો છોકરો બેહરાંમ તખત ઊપર બેઠો હતો.

શ. — બીજા બેહુરાંમની પાદશાહીનું બેચ્ચાંન કેહો ?

જ. — બેહુરાંમ તે બેહુરાંમનો છોકરો થાયે અને તેહુની રેહુવાની જગો સીસતાંન શેહુરમાં હતી અને તેને તરણ વરશ અને તરણ મહીનાં પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુનો છોકરો બેહુરાંમીચ્ચાંન તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — બેહુરાંમીચ્ચાંનની પાદશાહીનું બેચ્ચાંન કેહો ?

જ. — બેહુરાંમીચ્ચાંન તે બીજા બેહુરાંમનો છોકરો થાયે અને તેને ચેચ્ચાર મહીનાં પાદશાહી કીધી હતી.

શ. — બેહુરાંમીચ્ચાંન પછે કોણ પાદશાહ હતો ?

જ. — નરસી તે બેહુરાંમનો છોકરો થાયે અને તેને નવ વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુનો છોકરો હારમજ તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — હારમજની પાદશાહીનું બેચ્ચાંન કેહો ?

જ. — હારમજ તે નરસીનો છોકરો થાયે અને તેને નવ વરશ શુધી પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેનો છોકરો શાપુર તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — શાપુરની પાદશાહીનું બેચ્ચાંન કેહો ?

જ. — શાપુર તે હારમજનો છોકરો થાયે અને તેહુને “શાપુર જોલએકતાર” કરીને કેહતા હતા અને તે પોતે અરબ લોકોને ધણો મારી નાખતો હતો કારણ કે તેહુને અગમચેતી માલમ પડી હતી કે ઈરાણનું રાજ અરબોનાં હાતમાં જશે અને તેને શીતર વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુનો ભાઈ અરદેશીર તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — શાપુર પછે કોણ પાદશાહી કીધી ?

જ. — અરદેશીર તે હારમજનો છોકરો થાયે અને તેહુને ‘અરદેશીરનેકોકાર’ કરીને કેહતા હતા તેને દશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી.

શ. — અરદેશીર પછે કોણે પાદશાહી શ્રીધી ?

જ. — શાપુર તે 'શાપુરજોડએકતાશ' નો છોકરો થાયે અને તેને પાં વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી અને તેહુનાં માથા ઉપર તંબુનો થાંભલો પડવાથી તે મરણ પામેઓ હતો.

શ. — શાપુર પછે કોણ પાદશાહ થાયેઓ હતો ?

જ. — બેહુરાંમ તે શાપુરનો છોકરો થાયે અને તે પોતાનાં બાપની પાદશાહીનાં વખતમાં કેરમાંન શેહુરની હુકુમત કર તો હતો તેથી તેહુને કેરમાંનશાહ કરીને કેહતા હતા અને તેને અગીઆર વપશ પાદશાહી શ્રીધી હતી અને પોતાનાં એક શગાને હાતે મારેઓ ગીઓ હતો તે પછે તેહુનો છોકરો ઇઅનદગરદ તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — ઇઅનદગરદની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ. — ઇઅનદગરદ તે બેહુરાંમનો છોકરો થાયે અને તેહુને "ઇઅનદગરદબજેહકાર" કરીને કેહતા હતા અને તેને બાવીશ વરશ અને પાંચ મહીનાં પાદશાહી શ્રીધી હતી તેહુને પછે તેહુનો બેહુરાંમ તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — બેહુરાંમની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ. — બેહુરાંમ તે ઇઅનદગરદનો છોકરો થાયે અને તેહુને બેહુરાંમગોર કરીને કેહતા હતા અને તે હીંદુસતાંનનાં રાજાની છોકરી સાથે પરણેઓ હતો અને તેને તેહુશત વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી અને એક દાહાડે તે શેકાર કરવા ગીઓ હતો તાંહાં એક ગોરખરની પુથે દોડેઓ અને તે ગોરખર એક પાહાડની કધનમાં ગીજી તેહુની પુથે પોતેબી ગીઓ હતો તાંહાંજ ગેબ થાયેઓ હતો તે પછે તેહુનો છોકરો ઇઅનદગરદ તખત ઉપર બેઠો હતો.

શ. — ઇઅનદગરદની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ. — ઇઅનદગરદ તે બેહુરાંમગોરનો છોકરો થાયે અને

તેહુને ખુસરો કરીનેભી કેહુતા હતા અને તેને આતશબેહરોંમે અને બંદગીની જગાએ બંધાવી હતી અને અઠાર વરશ પાદશાહી કીધી હતી પછે તેહુનો છોકરો હોરમજ તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—હોરમજની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—હોરમજદ તે ઇઅજદગરદનો છોકરો થાયે અને તેને એક વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને તે પછે તેહુનો ભાઈ શીરોજ તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—શીરોજની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—શીરોજ તે ઇઅજદગરદનો છોકરો થાયે અને તેહુની પાદશાહીને એક વરશ ગુજરવા પછે શાત વરશ શુધી વરશાદ નહી વરશેઓ હતો તેથી મોહોટો દુકાલ પડેઓ હતો પણ શીરોજ પાદશાહ પોતાનાં ખજાનાંમાંથી ઘણો ખર્ચ કરેઓ હતો તેથી કોઈ માંણશ અને જાણવરોનાં જાણની ખરાબી નહી થાઈ હતી પછે તેને તમાંમ લોકોને એકઠાં કરી ખાદતાલાની બંદગી કરી દોઆ માંગી હતી તેથી વરશાદ વરશેઓ હતો અને તેને અગીઆર વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુનો છોકરો પલાસ, તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—પલાસની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—પલાસ તે શીરોજનો છોકરો થાયે અને તેને પાંચ વરશ પાદશાહી કીધી હતી અને તે પછે તેહુનો ભાઈ કોબાદ તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—કોબાદની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—કોબાદ તે શીરોજનો છોકરો થાયે અને તેહુની પાદશાહીને દશ વરશ ગુજરવા પછે અસતખરશરસ, નામનાં શેહેરમાં એક 'મજદક' નામનો રાખશ આંચેઓ હતો અને પેગમખરી દાવો કીધો હતો તેથી કોબાદનાં છોકરા નોશીરવાંને પોતાનાં બાપની રજા લેઈને તે મજદક, ને અને તેહુની કોમવાલાઓ

ને સજ્જ કીધી હતી અને કોબાદે તેહતાલીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુને છોકરો નોશીરવાંન તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—નોશીરવાંનની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—નોશીરવાંન તે કોબાદનો છોકરો થાયે અને તેહુને ‘કેસરા’ કરીનેભી કેહુતા હતા અને તેને ધણો અદલ ઈનસાફ ચલાવેઓ હતો તેથી તેહુને ‘નોશીરવાંન આદલ’ કરી કેહુતા હતા અને તેને ‘મદાઈન’ શેહરમાં એક નાંખીઓ એવાંન બંધા વેઓ હતો અને તેહુનાં વખતમાં મુસલમાનોનો પેગમબર મહ મદ જનમેઓ હતો અને તેને ઊરતાલીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુને છોકરો હુરમજ તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—હુરમજની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—હુરમજ તે નોશીરવાંન આદલનો છોકરો થાયે અને તે ‘અરમીને’ શેહરમાં રહેતો હતો અને પછે આંખે અપંગ થાયેઓ હતો અને તેને બાર વરશ પાદશાહી કીધી હતી તે પછે તેહુને છોકરો ખોસરો તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—ખોસરોની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—ખોસરો તે હુરમજદનો છોકરો થાયે અને તેહુને “ખોસરો પરવીજ” કરીને કેહુતા હતા અને તેહુનાં વખતમાં મુસલમાનોનાં મોહામદ પેગમબર પેગમબરીનો દાવો ઊઠાવેઓ હતો અને ખોસરો પરવીજ ઉપર દીન કબુલ કરાવાને નામું લખી ઊ હતું તે નામું તેને શરી નાંખીઊ હતું અને ખોસરો પરવીજને તેહુનાં છોકરો ‘શીરોએ’ મારી નાંખેઓ હતો અને તેને આરતીશ વરશ પાદશાહી કીધી હતી પછે તેહુને છોકરો શીરોએ તેહુનાં તખ્ત ઉપર બેઠો હતો.

શ.—શીરોએની પાદશાહીનું બેઆંન કેહો ?

જ.—શીરોએ તે ખોસરો પરવીજનો છોકરો થાયે અને તેહુને કોબાદ કરીનેભી કેહુતા હતા અને તેને સાત મહીનાં પાદશા

હી શ્રીધી હતી તે પછે તેહુને છોકરો અરદેશીર તખત ઉપર બે
કો હતો.

શ.—અરદેશીરની પાદશાહીનું બેઆન કેહો ?

જ.—અરદેશીર તે શીરોએનો છોકરો થાયે અને તે શા
ત વરશની ભિમરનો હતો તેહુવારે પાદશાહી ઉપર બેકો હતો અ
ને તેને દોહોડ વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી.

શ.—અરદેશીર પછે કોણ પાદશાહ હતો ?

જ.—ગુરાજ નામનો શખશ પાદશાહી ઉપર બેકો હતો
અને તેહુને 'ફરામીન' કરીનેભી કેહતા હતા અને તેને પચાશ
દાહોડા પાદશાહી શ્રીધી હતી.

શ.—ગુરાજ પછે કોણ પાદશાહ થાયેઓ હતો ?

જ.—પુરાંનદોખત તે ખોસરો પરવીજ પાદશાહની બેટી હ
તી તે તખત ઉપર બેઠી હતી અને તેને ચેઆર મહીના પાદશાહી
શ્રીધી હતી અને તેહુનાં વખતમાં સુસલમાંનોનો પેગમખર મોહો
મદ મરણ પામેઓ હતો.

શ.—પુરાંનદોખત પછે કોણ પાદશાહી શ્રીધી હતી ?

જ.—'આજરમીનદોખત' તે પંણ ખોસરોપરવીજ પાદશા
હની બીજી બેટી હતી અને તેને એક મહીનો પાદશાહી શ્રીધી હતી.

શ.—આજરમીનદોખત પછે કોણ પાદશાહી શ્રીધી ?

જ.—ફરરોખજદ તે ખોસરોપરવીજનો છોકરો થાયે અ
ને તેને એક મહીનો પાદશાહી શ્રીધી હતી.

શ.—ફરરોખજદ પછે કોણ પાદશાહ થાયેઓ ?

જ.—ઈઅજદગરદ બીજ શેહરીઆર તે પારશીઓનો છેલો
પાદશાહ થાયેઓ હતો અને તે પારસ શેહરમાં રહેતો હતો અ
ને તેને વીશ વરશ પાદશાહી શ્રીધી હતી અને તેહુનાં વખતમાં અ
રબ લોકોનો ભિમરખેતાબ નામનો પાદશાહ કે જે મોહોમદનો શ
સરો થાયે તે ઈરાણ ઉપર ચહોડી આયેઓ હતો તેથી ઈઅજદ

ગરદ નાહાશી ગીઓ હતો અને પછે “નરવ” નામનાં શેહરમાં
મારેઓ ગીઓ હતો તે દાહાડેથી પારશીઓની પાદશાહી પુરી થાઈ
હતી અને આપણે જે ઈઅનદગરદી સને લખીએછે તે એ પાદ
શાહને તખ્ત ઉપર બેસવાને દાહાડેથી આલેછે એ તવારીખ શા
હનામાં, શારેસતાંન, અને શરશી રજરકરદદીની ઉપરથી લખીએ.

ખા ખ ૩૨ મો .

પારશીઓ હીંદુસતાંનમાં આવીઆ તેની

તવારીખ સવાલ ૩૦

શ.—નરતોશતીઓ હીંદુસતાંનમાં શું કારણથી આવેઆ?

જ.—જેહેવારે ઈઅનદગરદ પાદશાહની પાદશાહીતું જોર
ધણું ઓછું થાઈજી તેહેવારે શરવે કોઈએ જાણીજી જે હવે આ
પણી પાદશાહી પુરી થાઈ તેથી કેટલાએક નરતોશતીઓ પોતાનાં
ધરમ સાચવવાની મતલબથી પોતા પાશે જે ધરમ પુશતકો વગરે
ધરમને લગતું હતું તે લેઈ પોતાનાં ઘેરુર બાર છોડી પોતાનો મા
લ મતા લેઈને ઈરાણથી નીકલીને તેજ લટા તરફ પાહાડોની જ
ગોમાં જાઈને તાંહાં એક શો વરશ શુધી રહુઆ હતા.

શ.—પાહાડોની જગોમાંથી નીકલેઆ શુ કરવા ?

જ.—તે જગો ઉપર મુસલમાનોનો દોર વધુ પાહાચેઓ
તેથી શાંધલાઓ વીચાર કરીને પાહાડોમાંથી નીકલીને એક હારમ
જ નાંમનું શેહર હતું તાંહાં જાઈને પંદર વરશ શુધી રહુઆ હતા.

શ.—હારમજ શેહરમાંથી શુકરવા નીકલેઆ ?

જ.—તે જગો ઉપર પણ દરવંદોનો જોર માલમ પડેઓ.

તેથી દાનાવોએ વીચાર કીધો કે હાં પણ આપણે ધરમ સારી રી
તે જલવાશે નહીં વાસતે આપણે હીંદુસતાન તરફ જાઈએ હોવો
વીચાર કરીને હોરમજ શેહરથી વાંહાણેમાં બેસીને હીંદુસતાન ત
રફ આએઆ અને એક દીવ નામનું શેહરછે તાંહાં બિતરેઆ અ
ને તે શેહરમાં ઓગનીશ વરશ શુધી રહેઆ હતા તે વખતનાં
જરતોશતીઓની ઓલાદનાં જરતોશતીઓ હાલ શુધી દીવમાં થોડા
એકો રહેલાછે.

શ.—દીવ શેહરમાંથી નીકલીને કાંહાં ગીઆ હતા.

જ.—દીવમાં ઓગનીશ વરશ શુધી રહેઆ તાંહાં નેરીઓ
શાંગ ધવલ નામનો એક દશતુર તથા બીજા દાનાવો શાંસકરત
અને ગુજરાતી ભાશાઓ શીખેઆ હતા અને તાંહાં કોઈ પણ જુ
દદીન વાલાઓનો જુલમ નહીં હતો પણ તે જગાની આખો હવા
તે શાંધલાઓને મારક નહીં આવવાનાં સખખથી શાંધલાઓ વીચાર
કરી થેડાવ કીધો કે આપણે શાનજાણ શેહરમાં જાઈએ હોવું વી
ચારી તાંહાંથી વાંહાણેમાં બેસીને નીકલેઆ તાંહાં રશતામાં વાંહાં
ણેને તોશાન લગું તેથી શાંધલાઓ ડુબી જતા હતા પણ શાંધ
લાઓએ એક દેલ થાઈ ખોદાતાલા આગલ આજેજ કરી દેઆ
માંગીને થેડાવ કીધો કે આપણે સહાંમતીથી શાંનજાણ પોહીચીએ
તો તાંહાં જાઈને એક આતશબેહરાંમ બનાવીએ હોવી નહીંઅત
થી તેવો તોશાનમાંથી બનચીને શાંવત ૭૭૨ નાં શરાવણ વદ ૯
ને બુધે શાનજાણમાં આવેઆ હતા.

શ.—સાંનજાણને બંદરે જાઈને શું કીધું ?

જ.—કેટલાએક દાનાવો અને નેરીઓશાંગ ધવલ વાંહાંણ
બિપરથી બિતરીને તાંહાંનાં રાજા 'જાદીરાંન' નામનાંની નજદીક
કાંઈ નજરાંનું લેઈને ગીઆ અને તેડુની બિપર દે આ કીધી અ
ને કહીબકે હોએ શાંબલીબકેકે તું ધણા દએઆહું રાજાએ અ
ને હોએ હમારા ધરમ સાચવવાનાં સખખથી હમાર વતન છોડી

ને તાહારા શેહુરમાં આએઆ છેડએ તેથી હમને હાં ઊતરવાની જગો આપ.

શ.—તે રાજાએ શું જવાબ વાલેઓ ?

જ.—જેહુવારે રાજાએ તે લોકોને મોહાડેથી હાવા સખુ નો શાંભલેઆ તેહુવારે તે ખુશ થાએઓ પંણુ તે લોકોનું કદ અ ને દબદબો જોઈને પોતાનાં દેલમાં બીહીધો કે રખેને મ હાર રા જ છીનવી લીએ તેહુવો વીચાર કરીને તે લોકોને જવાબ વાલેઓ કે પેહુલાં હું તમોને કેહુંધું તે માહારી શાંધલી બાબતો તમો ક કબુલ કરો અને તેહુનો જવાબ આપો પેહુલું એકે તમારો ધર મ શું છે તે મહને સમજાવો બીજું એકે તમારી ઇરાંણી બોલી મુશીને હીંદુસતાંનની બોલી બોલો તરીજું એકે તમારી અસતરી એાને હમારી અસતરીનો જેહુવો શાંધલો પોશાક પેહુડાવો એ થું એકે તમો હથીઆર બાંધોછેઓ તે હવે પછે નહી બાંધો અ ને પાંચમું એકે લગનની વખતે તમો શુતર કરીને નેકાહનાં ગાં ઠ બાંધો એ પાંચ વાતનો માહારી સાથે કોલ કરાર કરોતો મા હારાં શેહુરમાં તમોને પસંદ પડે હુવી જગો તમોને રહેવાને આપું.

શ.—તે રાજાની શાંધલી વાતો કબુલ કીધી કે ?

જ.—હા શાંધલા જરતોશતીઓ એકઠા થાઈને વીચાર કીધો કે આપણો ધરમ રાજાને સમજાવવો અને હીંદુસતાંનની બોલી બોલવી અને આપણી અસતરીએાને ચીતર અને શારી પેહુરાવ વી અને હથીઆર છોડવાં અને લગનની વખતે શુતર બાંધવું એ માં આપણાં ધરમને કસી ખલલ પોહાયતી નથી તેથી આપણને કબુલ કરવું લાએકછે હુવો વીચાર કરીને રાજા આગલ જાઈ ને તે કોલ કરારને કબુલ કીધો અને એક દાનાવ દશતુરે રાજા ને શાંશકરત ભાશામા ધરમની બાબતો સમજાવી તે શાંભલી રા જા ખુશ થાઈને હાકમ કીધોકે તમોને પસંદ પડે હુવી જગામાં રહેા તેહુવારે તાંહાં રહેઆ.

શ. — શનજાણમાં રહેઆ પછે શું કીધું.

જ. — શંઘલા જરતોશતીઓએ આતશયેહુરાંમ કરવાનો થે કાવ કરીને કેટલાએક દાનાવો રાજાની આગલ ગીઆ અને ક હીઠકે હજો હાં આતશયેહુરાંમ બનાવીએછે તેથી તું હોકમ આ પ કે હમારી કીરીઆની જગો ઊપર કોઈ હીંદુ આવે નહી તે વા ત શાંભલી રાજા ખુશી થાઈને બંદોબસતી કરી આપી અને કેટ લીએક ચીજની મદદ પણ કરી હતી.

શ. — તે આતશ યેહુરાંમની કીરીઆની આગેવાંની કોણે કી ધી હતી ?

જ. — દસતુર નેરીઓશાંગ ધવલે શંઘલી કીરીઆવો કરાવી ને આતશયેહુરાંમને શંવત ૭૭૭ માં રોજ ૯ મા ૯ નો તખત નશીન કરેઆ હતા અને તેહુનું નામ ઈરાણશાહ ઈઆને ઈરાંણનો પાદશાહ કરી રાખીઠી હતું.

શ. — શનજાણમાં આતશયેહુરાંમ કીધા પછે કેટલાં વરશ તાંહાં રહેઆ હતા ?

જ. — શંઘલા જરતોશતીઓ એક દેલેથી આસરે તરંણુ શો વરશ શુધી રહેઆ હતા.

શ. — તરંણુશો વરશ શાંનજાણમાં રહેઆ પછે કાંહાં ગી આ હતા.

જ. — જેહુને જાંહાં ધનધો મલેઓ અને પશાંદ પડીઠી તાં હાં જાઈને વશવા લાગા કેટલાએકો નોશારી, અકલેશર, ભરૂચ, અં માએત વગરેની જગોમાં જાઈ વશેઆ અને બાકીનાં ઘણાં લો કો આશરે બીજાં ૩૨૪ વરશ શુધી શાંનજાણમાં રહેઆ હતા એ પરમાણે શંઘલાં મલીને ૬૨૪ વરશ શુધી શાંનજાણમાં જરતોશ તીઓ વશેઆ હતા.

શ. — જરતોશતીઓ શાંનજાણથી બીજાં શેહુરાંમાં ગીઆ પછે શું કીધું.

જ. — જોવો શાંનજાણમાં રહેલા હતા તેવોએ થેડાવ કરી ને પોતાનાં પંથકોનાં પાંચ ભાગ કરીને વેહુચી લેઈને એક બીજા શાયે બંદોબસતી કરી હતી કે તેજ પરમાંણે શંધલા ખોખેદો એ બેહુદીનેને તાંહાં કાંમ કરવું એ રીતે શાંનજાણાંઓનાં કેહવા પરમાંણે શંધલાઓ રાજ થાઈ પોત પોતામાં લેખો કીધા હતા.

શ. — પંથકો કેહવી રીતે વેહુચી લીધાં હતાં ?

જ. — શાંનજાણમાં વશનારાઓની હદ દનતોરાની નદીથીતે વલશાડ આગલની પાર નદી શુધીની — અને નોશારી વાલાઓની હદ પાર નદીથીતે વરીઆવની નદી શુધીની — અને ગોદાવરા પંથકની હદ વરીઆવથીતે અકલેશર શુધીની — અને ભરચ વાલાઓની હદ અકલેશરથીતે ખંભયાએત શુધીની અને ખંભયાએત વાલાઓની હદ ખંભયાએતમાંજ રાખી હતી એ રીતે પાંચ પંથકો વેહુચી લીધાં હતાં.

શ. — પંથકો વેહુચી લીધા પછે શું કીધું ?

જ. — જે લોકો શાંનજાણમાં રહેલા હતા તે લોકો બીજાં તરણશે એવીશ વરશ શુધી ખુશીથી તાંહાં રહેચ્યા હતા પછે શને ૭૦૦ ઈઅનદનરદીમાં શાંનજાણની ઊપર મુસલમાનનો શુલતાન મહમુદ નામનો પાદશાહ કે જેહુને મોહમુદ બેગડો કરીને કેહુતા હતા તેહુનો સરદાર અલખખાન નામનો લશકર લેઈને ચહડી આ વેઓ હતો.

શ. — શાંનજાણમાં કેમ લડાઈ થાઈ હતી ?

જ. — જે વખતે અલખખાન તરીશ હજાર લશકર લેઈને શાંનજાણ ઊપર ચહડી આવેઓ તે વખતે જાદીરાંન રાજાની ઓલાદનો પાદશાહ તાંહાં હતો તેને પારસીઓને તેરાવીને કહીજી કે માહારા વડાઓએ તમુને રહેવાને જગો આપી તેથી તમો આએ વખતે માહારી મદદ કરો તેહુવારે પારસીઓએ કહીજી કે તાહારા વડાવો શાયે હમારે કોલ કરાર થાયેલોછે કે હથીઆર બાંધવાં ન

હી તે કોલને તું તોડતો હો તો હથીઆર બાંધીએ તે વાત રાજાએ
કબુલ થીથી તેહવારે શંઘલા પારશીઓનાથી એક હજાર ચેહારશો
લડાએક મરદો નીકલેઆ તેવોણને રાજાએ શંઘલો લડાઈનો અ
શબાબ આપેઓ અને પોતાનાં લશકર સાથે લડવા મોકલેઆ.

શ.—તે જગોમાં કેમ લડાઈ થાઈ હતી ?

જ.—મુસલમાનનાં લશકરનો સરદાર અલખખાન હતો
અને રાજાનાં લશકરનો સરદાર અરદેશીર નામનો પારશી હતો
તે અરદેશીરે તરણ દાહાડા શુધી રાખત લડાઈ કરીને મુસલમા
નનાં લશકરને માહારીને હટાવી કાહાડીઊ હતું પછે બીજી વખતે
ફરીથી તે લશકર લેઈને આએઓ હતો તે વેલાએ પણ અરદેશી
રે તેહનાં એક સરદારને મારેઓ હતો પછે અલખખાન અરદે
શીરની સામને આવીને લડાઈ કરવાથી અરદેશીર તેહને હાતે મા
રેઓ ગીઓ અને ઘણાં પારશીઓ પણ મારેઆ ગીઆ અને રા
જાનું લશકરની મારેઊ ગીઊ અને શાંનજાણ મુસલમાનનાં હા
તમાં ગીઊ.

શ.—મુસલમાનોનાં હાતમાં રાજાનાં ગીઊ તેહવારે તાંહાં
નાં પારશીઓ કાંહાં ગીઆ હતા ?

જ.—જે વેલા રાજાનાં લડાઈની તઈઆરી થાઈ તે વે
લા કેટલાએક જરતોશતીઓ તાંહાંથી આતશબેહરાંમ લેઈને એક
“બાહારત” નામનો પાહાડ હતો તાંહાં જાઈને બાર વરશ શુધી ર
હેઆ હતા અને મુસલમાનનાં હાતમાં રાજાનાં ગીઊ તેવેલા શં
ઘલા જરતોશતીઓ તે પાહાડ ઉપર જાઈને રહેઆ હતા.

શ.—બાહારતનાં પાહાડ ઉપરથી નીકલીને કાંહાં ગીઆ
હતા ?

જ.—તે જગા ઉપરથી આતશબેહરાંમને લેઈને “વાસદા”
કરીને ગાંમ હતું તે જગામાં જાઈને તાંહાં ચઢી વરશ શુધી ર

હેવ્યા હતા અને તાંહાં શંઘલી જગોનાં જરતોશતીઓ આતશબેહે રાંમને સેજદો કરવા જતા હતા.

શ.—“વાંસદાં” ગાંમથી આતશબેહેરાંમને કાંહાં લેઈ ગી આ હતા !

જ.—નોશારીનાં રહેવાથી એક આખરવાલા યાંગા આસા નાંમનાં બેહેદીન હતા તેવો દર વરશે નોશારીથી વાંસદા ગાંમ માં આતશબેહેરાંમને સેજદો કરવા જતા હતા તેવો એ તે જગો નાં જરતોશતીઓને શમજાવીને તાંહાંથી શંવત ૧૪૭૫ નાં આખા ૬ શુદ્ધ ૫ ને બુધે આતશબેહેરાંમને નોશારી લાવેઆ હતા.

શ.—નોશારીમાં તે આતશબેહેરાંમ કેટલાં વરશ રહેઆ હતા ?

જ.—શંવત ૧૪૭૫ માં નોશારી લાવેઆ તે શવત ૧૭૮૬ શુધી તાંહાં ૩૧૪ વરશ શુધી એક શરખી રીતે નોશારીમાં રહે આ હતાં.

શ.—નોશારીથી આતશબેહેરાંમને કાંહાં લેઈ ગીઆ હતા ?

જ.—નોશારીમાં હુટારાઓનો જોલમ હતો તેથી શંવત ૧૭૯૦ થીતે શંવત ૧૭૯૨ શુધી એ વરશ શુરત લેઈ જાઈને રાખે આ હતા.

શ.—શુરતથી તે આતશબેહેરાંમને કાંહાં લેઈ ગીઆ હતા ?

જ.—શુરતથી પાછા નોશારીમાં લાવેઆ હતા તે શંવત ૧૭૯૩ થીતે શંવત ૧૭૯૬ શુધી તરણ વરશ તાંહાં રહેઆ હતા.

શ.—નોશારીથી તે આતશબેહેરાંમને કાંહાં લેઈ ગીઆ હતા ?

જ.—નોશારીમાં શંનજાણાં અને નોશારીનાં ભગરનાં મો બેદો વચે પંથક બાબેનો તંદો થાએઓ હતો તેહુનાં શખખથી શં નજાણાઓ નોશારીથી આતશબેહેરાંમને લેઈને શંવત ૧૭૯૬ થી તે શંવત ૧૭૯૮ નુ શુધી એ વરશ વજશાડ ગાંમમાં આવીને ર હેઆ હતાં.

શ. — વલશાડથી તે આતશબેહરાંમને કાંઈ લેઈ ગીઆ હતા ?

જ. — વલશાડમાં એ વરશ શુધી રહુઆ હતા પંજુ વલશાડ ગાંમથી નોશારીનાં પંથકની હદમાં હતું તેહનાં સખખથી તેવો તાંહાં રહી શકેઆ નહી અને પાછી પોતાની શાંનનાંણની હદમાં બિદવારા ગાંમમાં શવત ૧૭૯૮ નાં સાલમાં આતશબેહરાંમને લેઈ જાઈને રહુઆ તે આજદીન શુધી તાંહાંજ રહેછે.

શ. — તેહવાર પછે નોશારીનાં આતશબેહરાંમ કોણે કીધા ?

જ. — નોશારીવાલા અથોરનાંજ દોલાનાં વડા દેશાઈજી ખુર શેદજી તેમુત્રજી કરી હતા તેવંણે પોતાનાં ખરચથી આતશબેહરાંમ બનાવીને શાંવત ૧૮૨૨ માં રોજ ૧૭ મે શરોશ અને માહ ર જો અરદીબેહરાંમને દીને તખતનશીન કીધા હતા અને તેહની શાંધલી કીરીઆ નોશારીવાલા દશતુર શોહરાબજી રશતમજી મેહ રજી રાણાંએ કરાવી હતી બિપલી તવારીખ જેમ કીસસે શાનનાંણ તેમજ બીજા કીસસા અને લેખી દાખલાઓ બિપરથી લખીછે.

તમામ થાઈ.

Erachji, Dastur

Rehbar-e Dîn-e Zarathushti (Guide to the Zarathusthrian religion)

Bombay 1869

A.or. 2655

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10250327-7